

НАЦІЯ І РЕВОЛЮЦІЯ

Дмитро Ярош разом зі славної пам'яті Провідником Василем Іванишиним, нашим Батьком, створював "Тризуб" ім. С. Бандери. Він же став наступним Головним Командиром Організації після друга Василя. Під його керівництвом "Тризуб" міцнів, гартувався та набирал сил у боротьбі за Українську Самостійну Соборну Державу.

В цій боротьбі перетворюючись на досвідченого провідника та політичного діяча. Красномовним доказом цього є ця книга.

Надзвичайно важливою частиною цієї книги є відповідь на запитання: що робити далі, як діяти і що є стратегічною метою нашої боротьби?

До збірки увійшли статті, об'єднані спільними темами українського національного руху й аналізу найболючіших проблем сучасної України.

Розраховано на молодих націоналістів, які формуватимуть наше майбутнє, і досвідчених політиків, які несуть відповідальність за сучасність.

Автор висловлює щирю подяку громадсько-політичним діячам Валентину Наливайченку і Володимирі Петровському за підтримку у виданні цієї книги. За їх допомогою націоналістичне слово гучно лунає на просторах нашої Вітчизни. Разом переможемо у боротьбі за Україну!

ПЕРЕДМОВА (Валентин НАЛИВАЙЧЕНКО)

"Тризубівці" для мене є важливими партнерами, братньою організацією. Це організація, для котрої її ідеї - не фасад, не ширма з красивих слів, а дороговказ до дій. Це - одна з найпотужніших українських молодих патріотичних сил.

Ми разом боремося проти приватизації Почаївської лаври, національної історичної та духовної святині, однією конфесією. Ми разом встановлюємо пам'ятники, відновлюємо могили борцям за волю України, організуємо громадські заходи, захищаємо національні та соціальні права українців.

Я вдячний "Тризубу" за співпрацю, за їх посильну участь у наших спільних акціях. Без його активістів, готових на все заради перемоги української справи, нам би не багато чого вдалося.

Дмитро Ярош, провідник і очільник Тризубу, є інтелектуалом і організатором водночас. Ця його праця - це і зліпок нашого часу, і дороговказ у майбутнє. І навіть дискутуючи з його окремими позиціями, зазначу: у наш час, коли так бракує дієвих патріотів, він веде "Тризуб" саме цим шляхом.

Бажаю Дмитрові і Організації, котру довірено йому провадити, сили і наснаги, відчуття Духу Предків, і сподіваюся на десятки і сотні спільних проектів у майбутньому.

Валентин НАЛИВАЙЧЕНКО

ПЕРЕДМОВА (Олег БАГАН)

Націоналізм як креативна дія, як вічний порив до самоствердження, як нескорений дух національної свободи – це постулати незнищенності й сили ідеології українського опору. Не завжди і не кожне суспільство здатне піднятися до лицарської етики націоналізму, забезпечити гармонійний розвиток своєї країни. Тим більше суспільство, вражене бацилами холуйства, пристосуванства, відступництва. Тоді країна і народ стають заручниками й жертвами зграйки хитрих ділків від політики і хижаків міжнародного капіталу. Тоді, наче гігантські гангрени рани, розростаються у світі імперії, що пожирають народи, руйнують духовні основи, заганяють мільйони в кайдани видимого й невидимого рабства. Глобальний космополітизм висушує душі, підмінює вартості, руйнує відчуття істини.

Сьогоднішній український національний рух ще ослабкий, бо дезорієнтований лжевченнями, здрібнілий через безпринципність і партійницьку кон'юнктуру своїх лідерів. Нація розгублена й отруєна безвір'ям. Лише відновлений Орден Національного Чину може повернути їй надію і перспективу, лише всеохопна національна революція – революція як вічне самооновлення нації, шляхетний порив до Добра – зможе розбудити в ній нову вітальну силу.

Це головні тези книжки, написаної на перехресті політології й ідеології, чесно спрямованої на аналіз найбільш болючих і неприємних проблем сучасної України. Книжки-звернення до молодих націоналістів, які формуватимуть наше майбутнє, і до досвідчених політиків, які несуть відповідальність за сучасність. Її мета – розбудити Правду, наснажити Волю, ще раз ствердити головні принципи Націоналізму як єдиної запоруки українського історичного Успіху.

Олег БАГАН

ПЕРЕДМОВА (Ростислав ВИНАР)

Життєвим шляхом можна прямувати з вірою та честю, а можна перетворити його в суцільну ганьбу та безчестя. Це стосується як окремих особистостей, так і певних людських спільнот. Усе залежить від мети й наміру, з якими люди долають свій земний життєвий шлях...

Вважаю за честь надану мені можливість написання передмови до книги мого побратима Дмитра Яроша, котрий багато років очолював ВО "Тризуб" ім. С. Бандери і сьогодні є одним із лідерів націоналістичного руху в Україні.

Отже, декілька слів про автора та про саму працю.

Вже більше двадцяти років ми йдемо пліч-о-пліч нелегкою дорогою боротьби, поразок та перемог. Разом побували у важких, деколи екстремальних ситуаціях, разом втішалися спільними перемогами і здобутками, разом долали труднощі та переживали невдачі. Із упевненістю можу сказати про мого найближчого побратима й друга словами великого Кобзаря: "У нас нема зерна неправди за собою".

Дмитро Ярош разом зі славної пам'яті Провідником Василем Іванишином, нашим Батьком, створював "Тризуб" ім. С. Бандери. Він же став наступним Головним Командиром Організації після друга Василя. Під його керівництвом "Тризуб" міцнів, гартувався та набирив сил у боротьбі за Українську Самостійну Соборну Державу.

Друг Дмитро провів Організацію через роки випробувань і зударів з антиукраїнськими силами, зберіг та зміцнив Батькове дітище для подальшої боротьби за українську національну державу. Безумовно, вдалося далеко не все – були невдачі, прикрі помилки, прорахунки. Але “Тризуб” існує, і нині він є вагомим чинником на українській політичній арені, котрого остерігаються недруги та поважають друзі й прихильники.

Разом з Організацією гартувався та мужнів Дмитро, віддаючи всього себе боротьбі за українську Україну, і в цій боротьбі перетворюючись на досвідченого провідника та політичного діяча. Красномовним доказом цього є ця книга.

Перед нами пролітають бурхливі роки зародження, становлення та розвитку Організації. Разом із “Тризубом” ми проживаємо певні визначальні етапи новітньої української історії. Але нам ще зарано писати просто мемуари...

Надзвичайно важливою частиною цієї книги є відповідь на запитання: що робити далі, як діяти і що є стратегічною метою нашої боротьби?

Чітко й виважено, водночас пристрасно й з любов'ю до України обґрунтовується життєва необхідність здобуття та розбудови національної держави – єдиного історичного та політичного фактору, котрий дасть змогу вижити і знайти своє місце у світі українській нації. Глибоким і реалістичним є аналіз політичної ситуації в Україні та шляхів виходу нації із критичного, із загрозою для існування, стану.

Абсолютно зрозумілими після прочитання книги є мета нашої боротьби, шлях побудови національної держави та місце й роль націоналістичного руху в цих процесах.

Дуже важливими для розуміння витоків непохитної віри в остаточну перемогу нашої боротьби є “Декалог українського націоналіста”, “12 прикмет характеру українського націоналіста”, а також “44 правила життя українського націоналіста”, котрі дуже доречно ввійшли до цієї збірки. Також у книгу включені “Декларація націоналістичних принципів” та “Програма реалізації української національної ідеї у процесі державотворення”, яка була розроблена Провідником ВО “Тризуб” ім. С. Бандери Василем Іванишином у 2003 році.

Залишається тільки побажати, щоб стратегічна мета нашої боротьби, усі цілі та завдання, викладені на сторінках цієї праці, були успішно втілені в життя!

І нехай Господь та Пресвята Богородиця допоможуть нам у цій святій та праведній боротьбі!

Ростислав ВИНАР

УКРАЇНСЬКА РЕВОЛЮЦІЯ: ХХІ СТОЛІТТЯ

ПРОВІДНИКУ, ВЧИТЕЛЮ, ПОБРАТИМУ ВАСИЛЮ ІВАНИШИНУ ПРИСВЯЧУЮ.

Автор.

*Вперед! Бо нам ні на кого надіятись
і нічого озиратись назад!*

М. Міхновський

2009 рік від народження Господа нашого Ісуса Христа.

Україна.

ВСТУП

Вісімнадцять років минає від того часу, як моя країна волею обставин, без пролиття жодної краплі крові вийшла зі складу СРСР, проголосила свою Незалежність і вирішила творити нове життя. Цей крок українців мав епохальне значення, бо поставив хрест на існуванні однієї із наймогутніших комуністичних імперій світу з центром у Москві та дав шанс десяткам інших народів почати творити власні держави. Червона сатанинська ідеологія та система, що панувала ледь не на половині земної кулі, враз впала, придушивши під своїми уламками радянський тоталітаризм. Світ змінився!..

Змінилась і моя країна. Зовнішня окупація була переможена і знищена. Здавалося, що війна Московської імперії проти українців, що тривала останні триста років, нарешті припиниться й українці отримають Свободу і Право на гідне життя.

Та не судилося – українці не здобули своєї національної державності. Натомість прийшла окупація внутрішня, що продовжила нищення нашої нації та активну протидію устремлінням народу бути господарем своєї долі на своїй землі. Та й Москва, оговтавшись від поразки у 90-их роках минулого століття, перейшла у відчайдушний контрнаступ, намагаючись відвоювати втрачені позиції та повернути собі колишнє панування на українській землі. Держава Україна стала „нічийною” державою, перехідним неоколоніальним утворенням від УССР до Української Самостійної Соборної Держави. Причому цей перехід може вести не тільки у потрібному – національно-державному, але й у зворотному – імперському напрямку. Все залежить від того, чи виграє нинішнє покоління українців Війну за майбутнє Нації.

Отже, війна триває... Кількість ворогів збільшується, а форми і методи ведення бойових дій проти українців постійно урізноманітнюються й удосконалюються. Нові виклики вимагають аналізу, розуміння і негайного адекватного реагування. Але понад все це мусимо усвідомлювати, що ми, українці, кожного дня і кожної миті йдемо у бій, часто непомітний сторонньому оку, але від того не менш реальний. Не зробимо правильного висновку – понесемо непоправні втрати та передамо наступним поколінням естафету поразок. Зрозуміємо це – зможемо мобілізуватися і дати гідну відсіч різноманітним агресорам.

I. ВНУТРІШНЯ ОКУПАЦІЯ – НОВА ФОРМА ПОНЕВОЛЕННЯ НАЦІЇ

Проаналізуємо ворожі фронти та рушійні сили ворогів української нації.

Перший антиукраїнський фронт – внутрішній. Провідник ВО „Тризуб” ім. С. Бандери Василь Іванишин дав йому чітку та змістовну назву: режим внутрішньої окупації. Ми, українські націоналісти, його трактуємо так: „Внутрішня окупація – це така форма поневолення, коли народ опиняється під зловорожою владою вже не іноземних загарбників, а внутрішніх антинародних та антинаціональних сил, які зводять до мінімуму політичні права корінної нації (а це майже 80% населення), захоплюють і використовують виключно у власних інтересах державний механізм, фінансову сферу, економіку, інформаційний простір країни, намагаються штучно ділити і деморалізувати, денационалізувати і нищити поневолену ними націю, щоб унеможливити її згуртування під

прапором своєї національної ідеї, її визвольну боротьбу і своє власне, національне державотворення і народовладдя.

В Україні внутрішню окупацію здійснюють колишні московські окупанти та колонізатори, московська п'ята колона у вигляді різних „червоних” та „лівоцентристських” партій, п'ята колона західного демолібералізму у вигляді різних „центристських”, „правоцентристських”, „демократичних”, „національно-демократичних” і навіть „теж-націоналістичних” організацій, а всі вони обслуговують основного грабіжника й узурпатора влади – чужорідний і космополітичний транснаціональний олігархічний капітал кримінального походження”.

Саме режим внутрішньої окупації є тою силою, яка вже вісімнадцять років під синьо-жовтими національними прапорами проводить свої антинаціональні акції, що призводять до радикального зменшення чисельності українців в Україні; денаціоналізації; обездуховлення; соціального розшарування нашого суспільства; масового заселення наших просторів „легальними” і нелегальними мігрантами; пацифікації свідомості козацьких нащадків; знищення базових відпорних сил нації.

Сутність режиму внутрішньої окупації у його безідейності та кримінальності. Це режим чужинців-зłodіїв і „своїх”-зłodіїв, для яких Україна і українці – об'єкт пограбування. А красти у нас є що: вісімнадцять років триває цей процес, а число тих, що бажають пожитися за рахунок українських ресурсів, не меншає, а, навпаки, з кожним роком збільшується. Варто тільки глянути на українських нуворишів, щоб переконатися у невичерпності українських багатств – статки цих „панів” та „пань” зростають прямо пропорційно до зубожіння широких верств корінного народу та й переважної більшості представників національних меншин. Визначальною „ідеєю” для них всіх, незалежно від партійної приналежності, є збагачення за будь-яку ціну.

А головне, що у цьому процесі вони на терези ставлять не тільки свої душі, а й душі мільйонів українців. Так, вони продалися дияволу і намагаються це ж зробити і з нами – скинути нас до пекла бездушності, безчесності, матеріалізму, духовного та фізичного збочення. Саме режим внутрішньої окупації контролює переважну більшість засобів масової інформації, які продають нам свій мас-медійний солоденький продукт. Причому кожен із підрозділів ЗМІ має свій „сектор обстрілу”. Одні спеціалізуються на запереченні Божих істин; інші посилають інформаційні черги з метою переконати українців, що їх ніколи не було, нема і не буде; ще інші переконують нашу молодь у тому, що набагато ліпше бути бидлом, ніж Людьми. Завдання різні, а мета одна: максимально обеззброїти український народ, зруйнувавши його внутрішні оборонні споруди: Віру, Честь, Шляхетність.

Кримінальна безідейність і безпринципність режиму внутрішньої окупації (про що чимало пишуть навіть окремі сучасні журналісти і політики) призводить до того, що його використовують у своїх інтересах інші антиукраїнські сили, але вже світового, глобального масштабу.

Ми можемо спостерігати, як один зłodій, що став політиком, незважаючи на збитковість для „українського” бізнесу домовленостей з Росією, все ж таки підписує їх. Чому? Тому, що компромат на цього „видатного” двічі прем'єр-міністра тримає у себе Москва і може маніпулювати ним на свій розсуд.

Чи інший відомий „державний муж”, який потрібен Україні, „як п'яте колесо до воза”. Здавалось би, його українське походження, що є радше рідкісним винятком у середовищі так званого істеблшменту, та багаторічне обіймання ним високих державних посад мало б робити з нього принаймні патріота. Та так не є, бо цей пан

безпосередньо замішаний у так званому „касетному скандалі”, інспірованому свого часу ФСБ для того, щоб посилити тиск Росії на недостатньо узалежненого на той момент президента Кучму, ліпшого друга того ж, „потрібного” Україні, пана.

Про московських холуїв і блюдолизів типу Симоненка чи Мороза навіть писати не варто. З цими червоними реваншистами все зрозуміло.

Не можна назвати винятком із правила і „політиків молодшої генерації”, або ще в народі „кіндерсюрпризів”. „Мал да удал”, – говорять про таких наші північні сусіди. Ще б пак! Ви подивіться, як від одного з таких на всесвітньому форумі в Давосі не відходили світові хижачи фінансових ринків, скільки уваги звертав на нього широковідомий махінатор Сорос, як добре про нього відгукуються у держдепартаменті США, навіть Євросоюз дає йому позитивну оцінку. Ой, вей-вей. Так, крав ще мало, але скільки вкрати може! Перспективний „український” політик!

Цей невеликий ліричний відступ наводжу для того, щоб було зрозуміло, що режим внутрішньої окупації продукує саме таких „лідерів” – маріонеток різних світових антиукраїнських центрів. Ці кадри здатні на одне: набивати собі кишені та тримати у політичному дурмані український народ, щоб не заважав їм та їх ляльководам творити свої чорні справи.

Верховоди режиму внутрішньої окупації розуміють те, що українська нація вже понад тисячу років існувала тільки завдяки своїй вірі в Бога та тому, що постійно боролася за своє національне і, як наслідок, релігійне, соціальне, мовне, економічне тощо визволення. Не було б Віри – була б духовна руїна і смерть, не було б боротьби – була б стагнація, загнивання і смерть. Саме тому владоможці, підспівуючи світовим сатанинським процесам, намагаються ліквідувати християнську і національно-визвольну загрози для свого існування.

Режим внутрішньої окупації України зайняв один з фортів, що захищає сатану від атак українських християн. У війні проти Бога і Його Церкви задіяно безліч родів військ та видів озброєння. Зупинимося на головних.

„Я ж тобі кажу, що ти є Петро, і на цім камені збудую Церкву мою, і брами пекла не здолають її.” (Мт. 16:18). Єдина Христова Церква – довічна установа Божа. Проте в Україні, незважаючи на активне відродження християнства після радянської атеїстичної окупації, люди, натхненні дияволом та профінансовані Москвою, докладають надзусиль, щоб не допустити об’єднання Українських Церков, що походять з хрещення святого Володимира. Для цього залякуваннями та підкупом поглиблюють існуючі та створюють нові суперечності між церковними ієрархами, кліром та мирянами. Якось Провідник Василь Іванишин зауважив: „Багато в Україні православних, багато греко-католиків – тільки ось християн замало...” Ці слова є певною квінтесенцією існуючої ситуації. Супротивник розпалює міжцерковні конфлікти та розкладає священство. На превеликий жаль, ці його дії поки що мають певний успіх. Значна частина ієрархів, замість того, щоб бути воїнами Христовими, діють за принципом „моя хата скраю”, а подекуди й просто стають „лицарями мамони”, а це б’є по всій Церкві та додає сил ворогу.

Наступний антиукраїнський оперативний напрямок – це секти. Тоталітарні, харизматичні, східні та інші („свідки Єгови”, „мормони”, „адвентисти 7-го дня”, „кришнаїти” тощо) – всі вони мають одне завдання: нищити войовничий християнський дух в Україні, перетворювати християнина-козака на безбожника-свинопаса.

Механізми залучення й утримання українців єдині для всіх деструктивних культів і мають однакові наслідки – повна дезорієнтація особи, втрата нею традиційних життєвих орієнтирів і національно-значущих цінностей.

Ще один аспект релігійного неспокою в Україні виник внаслідок експорту із ліберальних США „своїх”, „ширих” та „українських” культів – так званої „рунів’їри” та „ріднов’їри”, вигаданих чи відроджених в середовищі „діяспори”.

Ми, українські націоналісти, зовсім не проти свободи сумління (не хочеш до Неба – твоя справа), але лише доти, поки не проявляється виразна антиукраїнська спрямованість того чи іншого культу.

З цього огляду варто зазначити, що деякі язичницькі секти, зокрема так звана група „Родинне вогнище” та їм подібні чинять відверті антиукраїнські провокації, а коли отримують відсіч українських громад, насолоджуються численними співчуттями єдиновірців з... Росії.

Нехай би вже „ріднов’їри” самі дали раду зі своїми промосковськими сектантами, бо в українських націоналістів і без них забагато клопотів.

Антихристиянським інструментом у руках тих, хто продав свою душу дияволу, є ще один „великий калібр”, який активно використовується, особливо останнім часом. Це сексуальні збоченці – гомосексуалісти, які, маючи тісні зв’язки з провідними політиками, самі роблять політичні кар’єри або ж впливають на прийняття антихристиянських рішень законодавчими та виконавчими владними органами різних країн світу. Не є винятком тут й Україна.

Активна пропаганда содомії та лесбійства через телебачення та Інтернет за повного сприяння влади, так звані „гей-тусовки” та „гей-марші”, відкриття нічних та денних клубів збоченців, широко розрекламовані презентації фільмів про виродженців – це далеко неповний перелік тих дій, що кидають виклик Богові, який знищив Содом і Гоморру, та кличуть всіх християн вогнем і мечем викорінювати цю скверну.

Окрім згаданого, неможливо не згадати масового розповсюдження серед молоді різноманітних наркотичних речовин. У переважній більшості міст нашої держави наркотрафік контролюють представники національних меншин (цигани, вірмени тощо), але роблять „дах” цьому злочинному бізнесу, звичайно ж, „наші” хлопці в міліцейських і не тільки формах. (Нещодавні події в українському місті Марганець на Січеславщині є одним із підтверджень цих слів). До того ж надходить оперативна інформація про потік наркотиків не тільки через північно-східні державні рубежі, але й західні. Цілі каравани йдуть через прикордонні „діри” на ділянках Закарпатської області, де повноправним господарем вже багато років є „п’тенец гнізда СДПУ(о)”, колишній довголітній голова секретаріату Президента. Мабуть, есдешний клич „свобода, рівність, братерство” для цієї людини справді став ідеалом у житті: адже наркотики справді зрівнюють і звільняють всіх від усього – насамперед від майбутнього.

Наркомафія – ще одна важка зброя у руках режиму внутрішньої окупації проти нас, українців.

Політика.

Не менш загрозливою для українського народу є таке явище, як партійщина, що розділяє українців по своїх партійних „хуторах” та не дає можливості повести сплановану системну атаку на антинаціональні сили. Пригадаймо

два найяскравіших приклади з новітньої історії України: національно-визвольна революція 1989-1991 років та „Помаранчева” революція 2004 року. Скільки було задіяно сил і енергії, скільки жертвості та мужності було проявлено людьми! І кожного разу, ще до завершення подій, партійні вожді та вождики починали „ділити шкуру ще недобитого ведмеда”, марнували час у партійних інтрижках, топтали та принижували своїх учорашніх „побратимів”. Враховуючи партійну ментальність, жерлися між собою не за світлі ідеали, а за мандати і посади. І що після цього? Розчарування мільйонів, дезорганізація, дезорієнтація та демобілізація народних мас.

Тільки Божа допомога кожного разу рятує нас, українців, від повного краху і поразки, тільки Його воля, незважаючи на тупість недолугих партійних лідерів, кожного разу дає новий шанс – виводить націю з-під партійного пресу та показує світло у кінці тунелю. Христос казав, що „Царство, у собі поділене, не встоїть”, тому й нам треба чітко усвідомити, що сатанинська ліберально-демократична система може керувати людьми, лише розділяючи їх. „Розділяй і володарюй” – це правило сповна реалізується зараз в Україні. Нам пропонуються партії на будь-який смак: „ліві”, „праві”, „центристські”, „правоцентристські”, „лівоцентристські”, „ніякі” – їх вже більше півтори сотні, а „віз і нині там”: українці як були приниженою та грабованою нацією, так нею і лишаються.

І жодні вибори між цими партіями не змінять ситуацію на краще. Той, хто переконує людей у зворотному, чудово знає, що лукавить. Так, ті, що мають реальну владу над українцями, можуть кинути під ті чи інші вибори „крихти зі столу” своїм підданцям для того, щоб продовжити своє розкішне панування. Але вони як вогню бояться гасла „Україна для українців”, вони роблять все для того, щоб народ не висував радикальних вимог, щоб українці „діяли тільки в межах чинного законодавства”... Якого закону, якої конституції?! Тих правил поведінки для рабів, написаних режимом внутрішньої окупації під диктовку або імперської Москви, або глобалізованого Заходу?..

„Національна ідея вища за будь-який людський закон.

Закон творять люди, а національну ідею творить дух нації – той „дух одвічної стихії”, який зберіг її „на грані двох світів” упродовж тисячоліть і без якого в неї немає майбутнього.

Закон тільки унормовує життя суспільства, національна ідея надає смислу життю народу.

Закон не може ні ігнорувати, ні замінити, ні відмінити національну ідею – хіба що він свідомо твориться для нищення нації.

Закони творить кожне покоління – для себе, національна ідея – надбання цілої нації: вона належить усім „мертвим, живим і ненародженим землякам моїм в Україні і не в Україні” (Т. Шевченко).

Національна ідея – генеральна мета нації, закон – лише засіб реалізації національної ідеї через юридичну норму, адекватну сучасним обставинам життя народу.

Національна ідея – категорія постійна, закон – категорія змінна.

Зміна закону – норма в державотворенні, зміна чи підміна національної ідеї – національний злочин.

Горе народові і державі, де закони влади суперечать національній ідеї.

Якщо закон суперечить національній ідеї, то це вже не закон, а інструкція для наглядачів і правила поведінки для рабів.

Громадянин чинить зло, якщо виконує закон, спрямований проти нації, держави, людяності” (В. Іванишин).

Для нас, українських націоналістів, ці слова є категоричним імперативом, а тому нам легко діяти, аналізувати і правильно розставляти акценти.

Ми знаємо, що будь-яка сучасна партія, незалежно від того, до безідейного чи до „ідейного” середовища вона належить, є часткою, гвинтиком режиму внутрішньої окупації. Кожна партія підіграє системі, що паразитує на поті та крові українського народу – у цьому їх суть.

Пригадаймо, як на початку дев'яностих років минулого століття яскраво зблиснула зірка політичної партії „Конгрес українських націоналістів”: швидка розбудова по всій Україні, вплив на владу у декількох західноукраїнських областях, до двох десятків депутатів Верховної Ради, що пройшли або як члени КУНу, або за підтримки цієї партії, неабиякі перспективи... І де КУН зараз? Так, на маргінесі політичного життя. Що, лише поганці серед членства цієї партії були? Звичайно, ні – траплялося багато патріотів. Але ж сталося так, як сталося. Бо партія в цій системі не може за визначенням бути механізмом звільнення нації з-під окупаційного ярма. А українці – окупована нація!

Подібним шляхом намагалась йти політична партія „Державна самостійність України”. Її вже не існує...

Зараз із „правих” партій цей же шлях українському суспільству пропонує колишня „Соціал-національна партія України”, тепер ВО „Свобода”. Її ідеологія характеризується значною еkleктичністю, непослідовністю тез і засновків. Замість того, щоб стати на чіткі принципи традиційного націоналізму, деякі провідні теоретики та публіцисти ВО „Свобода” кидаються у расизм, у профашистські крайнощі, використовують у своїх писаннях ідейні елементи рунвірства тощо. Політична позиція партії часто набирає хаотичного популістського змісту, через нестримне бажання швидкого електорального успіху. Натомість у тактиці і стратегії „Свободи” ще недостатнім є прагнення прокласти у суспільстві широку нішу для розвитку і зміцнення націоналістичного світогляду, націоналістичного стилю і способу дії та мислення; часто бракує бажання створити широкий фронт націоналістичного руху.

Не говорю тут про різні парламентські партії, блоки, фракції – бо це й є формотворчі сегменти режиму внутрішньої окупації. Це саме їх лідери, обслуговуючи інтереси ворожих українській нації сил, нав'язують нам „партійщину” як приклад „демократії” та „свободи”, це саме вони запалюють ті „болотні вогні”, що заводять наш народ у трясовину космополітизму, соціалізму, комунізму, лібералізму та інших сатанинських похідних від цих матеріалістичних доктрин.

Тому потрібно усвідомити, що майбутнє української нації ніяк не буде пов'язане з партіями, які б „харизматичні” та солодкоголосі обіцяльники їх не представляли. Партія в умовах панування режиму внутрішньої окупації – це зло і бич у руках наглядців, що гуляє по плечах українських невільників!

Ідеолог українського націоналізму Дмитро Донцов абсолютно правильно розставив акценти у цьому питанні: „Світогляд замість партійних параграфів; віра замість знання; непомильність і виключність замість компромісу; культ одиниці й активної меншості замість маси і пасивної більшості; прозелітизм замість підпорядкування „волі народу”; суворість до себе й до інших замість гуманізму; ідеалізм замість погоні за

мандатами і схилення перед юрбою; нарешті цілком інші форми організаційні...” Такий підхід – це наша, українська зброя!

У Декалозі українського націоналіста є слова: „Я, Дух одвічної стихії, що зберіг тебе від татарського потопа та поставив на грані двох світів творити нове життя”. Монголо-татарська навала увійшла у генетичну пам’ять українців як спустошлива руїна, що знелюднила та знекровила нашу землю. Це було давно – багато сотень років минуло з того часу. Але ситуація повторюється і зараз – жах викликають безлюдні українські села двадцять першого століття.

Режим внутрішньої окупації, сповна використовуючи соціальні важелі, створив систему штучного, безкровного витіснення активних українців зі свого національного дому. За роки Незалежності декілька мільйонів наших земляків, не маючи ніякої можливості заробляти собі на прожиття, змушені були виїхати у пошуках кращої долі за кордони Батьківщини. Європа, Північна Америка, Росія користуються робочими руками та розумом українських чоловіків та жінок.

Звичайно, мені, українському націоналісту, важко виправдати тих мужчин, які замість боротьби за національну і соціальну справедливість пішли шляхом найменшого спротиву і обрали рабську працю на закордонного пана. Але й засуджувати цих людей не берусь – можливо, що саме ми недопрацювали у цьому питанні та не подали такого прикладу у боротьбі, який би зміг запалити мільйони „земляків в Україні і не в Україні сущих” та підняти їх на Національну революцію. Зважаймо на це!

Не менш важливою справою для існуючого антинаціонального режиму є й повна пацифікація українців: демілітаризація свідомості; руйнування Збройних сил держави; ліквідація дієвих спецслужб; остаточне перетворення молоді на космополітичних покидьків, нездатних захистити ні себе, ні свою сім’ю, ні свій рід, ні свою державу, ні націю.

Високий бойовий дух українських воїнів цілеспрямовано вбивається. „Ми воювати ні з ким не збираємося!” – кричать владні злодії, переконуючи у цьому суспільство і його частинку – Армію і Флот. Колись таке вже було – дегенерати соціалісти знищили армію УНР, і наша земля знову була загарбана червоними ордами „братів-москалів”, з якими справді не мали наміру воювати винниченки та їм подібні політичні шарлатани, за що в історичній перспективі українська нація заплатила втратами від Голодомору і політичних репресій.

Армія постійно скорочується – без будь-якого військового прикриття залишаються цілі оперативні напрямки; професійний рівень військових знижується; застаріла військова техніка та озброєння не витримують конкуренції у сучасних умовах ведення бойових дій.

Становий хребет армії – офіцерський корпус – постійно принижується: знищено високий суспільний статус офіцера; мізерна платня; неможливі умови проживання офіцерських сімей; відключення військових частин та містечок від електроенергії, води, газу; відсутність умов для повноцінної бойової підготовки тощо.

Режим внутрішньої окупації робить все, щоби ліквідувати Збройні Сили як можливий фактор у національно-визвольній боротьбі. Злодіям не потрібна Армія, їм потрібні рекетирські угруповання, які б прикривали їх злочинні дії та забезпечували безпеку їх майну та їм самим. А такою структурою в умовах сучасної держави є Міністерство Внутрішніх Справ – теж абияк фінансоване, але ж скільки можливостей для його працівників (особливо на верхніх

щаблях) відкрито! В принципі, і не важливо, чи платить держава зарплату, чи ні – міліцейські генерали та старші офіцери і самі здатні про себе „подбати”. І дбають... Та ще й нижчим чинам перепадає – мало, але регулярно. Стабільність.

Не потрібна владі ні Служба Безпеки України, ні Служба Зовнішньої Розвідки. Навіщо морочити собі голови якимось захистом національної безпеки якихось українців. Найголовніше, вважають владоможці, це їхні економічні інтереси, а, отже, ці структури мають в основному цим питанням займатися. І займаються... А розвідка, контррозвідка, протидія ворожим діям сусідів – це справа другорядна. Вона може бути, але за однієї умови – теж якийсь прибуток для жителів „Олімпу” приносити.

Переконали, що якби не ентузіазм офіцерів-патріотів із наших спецслужб, то ні СБУ, ні СЗР вже не існувало б, а було б одне велике МВС.

І знову ж, ці структури розглядаються ворогами як фактори, що в певний момент можуть стати дієвим чинником у справі визволення народу з-під внутрішньої окупації та протидією можливій окупації зовнішній, тому і змушений голова СБУ ордени Вадіму Рабіновичу вручати, бо приниження Служби – найкращий засіб від патріотизму та професійності.

Що ж говорити про патріотичне виховання підлітків та молоді в Україні? Наприклад, єврейська молодь у державі Україна має можливість проходити повноцінні військово-патріотичні табори як тут, на українській землі, так і на „землі обітованій” – в Ізраїлі. При тому спонсорів таких патріотичних заходів – хоч греблю гати. (І справді, так сталося, що переважна більшість мільярдерів в Україні – євреї. Чого б це?) І патріотизму на цих вишколах, єврейського, теж чимало...

Русські парні, що живуть в Україні, завжди бажані гості на військових полігонах Чорноморського флоту Росії. Там теж і стрільба, і тактика, і прапори їхні, російські, і патріотизм – їхній – російський.

А ось для української молоді владний режим відвів зовсім інші місця, набагато комфортніші: бари, кафе, наркопритони, дискотеки, нічні клуби тощо. Секс, наркотики, хіп-хоп! Українські хлопці та дівчата мають веселитися!.. Але в жодному випадку не мають думати про майбутнє та про те, як розірвати рабські ланцюги та продовжити боротьбу, що вели її княжі дружинники, козаки, воїни УНР, хлопці з ОУН-УПА. Вбити войовничість, доблесть, шляхетність – позбавити націю майбутнього.

Знаю, що нічого у тих, що продалися дияволу не вийде, але часто бачу, як все важче стає давати українським юнакам елементарні військові навички. І це непокоїть...

Українці завжди були відмінними воїнами. Імперії, що панували на українській землі, висмоктували найкращі військові кадри та залучали їх до своїх загарбницьких війн. Останній приклад – імперія радянська, яка у всіх своїх експансіях завжди основний військовий тягар клала на плечі наших земляків. Та й сучасна Ерефія має і в структурі Міноборони, і в ФСБ офіцерів-українців, що використовуються на найважливіших ділянках: воюють проти кавказьких повстанців-моджахедів, беруть участь у спецопераціях проти України; виконують інші особливо важливі доручення Кремля. Така об’єктивна реальність.

Ворог чудово усвідомлює наш військовий потенціал, саме тому стільки зусиль докладає для його нищення. Але людям знищити те, що дав Бог, неможливо!

II. ІМПЕРІЯ МАЄ БУТИ ЗНИЩЕНА

Українцям за багатотисячолітню історію своєї нації доволі часто доводилося протистояти численним ворогам і вести одночасно боротьбу на декілька фронтів. Не є винятком і сьогоднішня.

Другий антиукраїнській фронт – це Московська імперія, вона ж „Росія”, вона ж „РФ”.

Московія не може повноцінно існувати без того, щоб не мати в своєму імперському силовому полі України та українців. Для неї життєво важливо зробити так, щоб наша земля і люди надалі були під їх повним контролем, бо інакше Кремль ніколи не зможе відродити свою „велич” та стати конкурентом США і Китаю.

Будь-яка імперія, що не здійснює експансивної політики, не розширює свою територію та духовний простір, припиняє розвиток, деградує, зменшується, втрачає сили, занепадає і розвалюється на національні держави або міні-імперії, які теж, у свою чергу, за деякий час зникають.

Така ж доля чекає й імперію Московську. За останні 350 років вона переживала різні етапи свого розвитку. Але завжди імперія була імперією тільки тоді, коли в її складі перебувала Україна. Відрив Росії від Києва – це обрив життєдайних комунікацій, які завжди забезпечували Москву історичними державотворчими міфами (точніше, брутальною псевдоісторичною брехнею); людським ресурсом, здатним вирішувати духовні (церковні), інтелектуальні, політичні, військові, культурні, економічні завдання для імперії; матеріальними благами, створеними на нашій землі. Ліквідація таких зв'язків з Україною завжди вела до втрати панівного становища Росії в тих регіонах, де вона до того почувала себе абсолютно вільно.

Усвідомлюючи це, сучасні кремлівські царики, Путін і Медведєв, йдуть стопами своїх попередників: Петра I, Єкатеріни II, Леніна і Сталіна: вони насамперед намагаються вирішити українське питання як найважливіше. І для цього використовують будь-які методи і засоби, адже чудово знають, що на війні не існує жодних обмежень.

Головними напрямками ударів імперських сил проти України є духовний, культурний, економічний, інформаційний, військовий тощо.

У духовній площині найрезультативнішою зброєю масового ураження є „Русская православная церковь” – РПЦ. Століттями вона йшла в авангарді імперських полків на завоювання українських земель. З того часу, як Константинополь за тридцять юдиних срібняків продав Київську митрополію Москві, ерпещешні попи тільки те й роблять, що переконують нас, українців, у неіснуванні українського народу, у тому, що московський цар (або генсек, або президент) є „Богом посланий нам керівник” і таке інше.

Ми пам'ятаємо з історії, скільки зла принесли кремлівські прислужники у рясах, переконуючи Богдана Хмельницького підписати заздалегідь програваний Переяславський військово-політичний договір з „єдиновірним православним царем”; як вони ж намовляли козацьку старшину виступити проти національно-визвольного повстання гетьмана Івана Мазепи; як холуї-„чорноризці” „братали” „лицарів святої помсти” (В. Іванишин) гайдамаків з російськими офіцерами, які по-зрадницьки схопили і стратили провідників Коліївщини; врешті, як,

виконуючи волю своїх господарів, московський піп на славетній Запорізькій Січі єлейно закликав не чинити опору „російським єдиновірним воїнам” і здав без бою цей орденський оплот волі козацького народу.

Та й пізніше, в добу УНР і ЗУНР, під час Другої світової війни і після неї Московська церква в Україні відіграла роль духовного сатрапа, який мав упокорити вільнолюбний християнський дух українців.

Навіть науковий атеїст Сталін зрозумів користь, що йшла від Московського патріархату для справи утвердження „пролетарської революції” в світі. Саме з його наказу витягнули з-під поли нового московського патріарха Алексія I та запустили механізм „відродження руського імперського християнства”. При тому спробували і Українську Греко-Католицьку Церкву знищити. Але сил проти Божої інституції не стало – безсилий диявол проти Бога.

Ось і зараз чекістські вилупки, що з кремлівських стін хижим оком зиркають на українські гори і доли, максимально активізували РПЦ та її передовий загін, так звану УПЦ МП, для духовно-імперського впливу на „канонічну територію Малої Русі”. Останній приїзд новопризначеного Путіним патріарха Кіріла тому підтвердження.

Стиль поведінки, слова, інтонації та наголоси, до речі, дуже схожі з путінськими, жести – все мало показати „хохлам нерозумним” їх місце в історичному процесі. Звісно ж, у складі „єдиного і неделімого” московського православного простору. При цьому розрахунок у цій політико-релігійній акції робився не тільки і не стільки на мирян, а саме на певні самостійницькі групи у середовищі кліру „української православної церкви московського патріархату”. Візит не залишив жодних сумнівів у тому, що шлях УПЦ МП до автокефалії Москвою на деякий час перекрито. А отже, ті єпископи та священники, що стояли на автономних позиціях, мають вибирати – пожертвувати московською „канонічністю”, відкинути імперський і, підтримавши національно-державницький шлях українського народу, наблизитись до Бога, чи далі плазувати перед закордонними г'аздами, обслуговуючи інтереси московської к'бешної влади тут в Україні.

Натомість про їхній вибір сьогодні неважко здогадатися: доки в державі Україна панує режим внутрішньої окупації, доти не буде створено потужного силового поля, здатного притягувати до себе український православний люд та творити єдину Христову Церкву. Москва знає про це і тому буде максимально і надалі використовувати відцентрові тенденції в українському християнстві. Чи надовго їм це вдасться? – залежить не від них, а від нас.

Не можна не звернути увагу і на певну тактичну модернізацію РПЦ. Будучи вмілим бізнесменом, мільярдер Кіріл розуміє, що впоратися з відповідальними завданнями, які на нього поклав Путін, можна лише у тому випадку, коли розрухати закостенілу московську церкву, яка, за визначенням геніального Тараса Шевченко, „смердить поганським капищем”.

Московська церква почала використовувати різні нові підходи до формування свого впливу на свідомість і підсвідомість людей. РПЦ почала брати під патронат різні неформальні рухи. Найкумедніший приклад подібної діяльності – це їх „місіонерство” в середовищі „байкерів”.

Останнє збіговисько імперських „байкерів” у липні 2009 року під Севастополем проходило під опікою та гаслами „русской православной церкви”. Не все пройшло вдало, бо дехто з російських „байкерів” зіпсував телевізійну картинку: перебуваючи у православному екстазі, возив голих дівок на мотоциклах. А загалом успіх був:

понапивавшись доброї української горілки, російські „байкери” під імперськими триколорами та православними хоругвами, у паузах між матюччям, славили Путіна, Медведєва, патріарха Кіріла і якусь „мать” – пропагандивного ефекту було досягнуто.

Не виключено, що доволі скоро для модернізації своєї церкви патріарх Кіріл звернеться за підтримкою до ліги сексуальних меншин. Поживемо – побачимо...

Культура.

На протиповітряних видах озброєння в українських збройних силах до сьогоднішнього дня не перекодовані системи розпізнавання „Свій-Чужий” – існують ще старі, радянські взірці. Так само виглядають справи і в не менш важливій сфері – культурній. Русифікація українського культурного простору – невід’ємна частина імперського панування Росії над душами українців.

Тут Кремль просто робить дива. Він використовує будь-які можливості для закидання у наші українські культурні тили свого численного десанту.

Література в Росії служить своєрідним підвидом „бактеріологічної” зброї. У нас вона активно розповсюджується у вигляді різних книжок. Наприклад, сучасне примітивне читиво в основному двох напрямків. Перший – „бойовики”, що возвеличують російську зброю і бойовий дух імперії та творять образи ворогів з грузинів, чеченців, „ліц кавказької національності”, прибалтів, європейців, американців і, звичайно ж, українців. Причому за останні роки увага їх військових „письменників” саме до України та українців збільшується ледь не в геометричній прогресії. Росія готує своїх підданих до того, що скоро російські танки приїдуть „захищати права російськомовних співвітчизників від бандерівського гніту” та „примушувати Україну до миру”. Дещо їм у цій площині вдається – особливо це видно в Криму.

Другий – сопливі повісті та романи, де розповідається про всілякі російські любовні історії. Після їх прочитання складається враження, що в них автори намагаються викликати співпереживання українських жінок з російськими, і таким чином звести зруйновані „ненависними націоналістами” мости „дружби” між народами.

Також не можна не звернути увагу на зростаючий потік в Україну книжкової імперської класики. Чужокультурна класика є корисною лише тоді, коли вступає в критичний діалог із сформованою на національній традиції класикою вітчизняною. А що в нас із цим? Твори Пушкіна, Толстого, Чехова та інших безальтернативно обтяжують полиці книжкових магазинів по всій Україні, а особливо у тих регіонах, де московська „п’ята колона” є більш потужною. Літературна класика будує основи людського світосприйняття, і, на гадку Москви, українці мають сприймати світ саме з точки зору імперії, а не своєї незалежної держави.

Маса псевдоісторичних російських книжок дивляться з книжкових полиць своїми історико-героїчними обкладинками і промовляють: „вчіть, брати-малороси, нашу спільну історію. А то якщо не ми, то й не будете знати, що вас не існує...”. І багато хто вчить це „вчення” і розносить далі, заражаючи інших небезпечним імперським вірусом.

Російських книг в Україні з кожним роком стає все більше. Російська література служить російській імперії – це закономірно. А владний режим України, зі зрозумілих причин, не протиставляється літературній експансії – йому не до того: хто ж красти буде? Але кожна дія, врешті-решт, викликає протидію. Так буде і у нас...

Міжнародний терорист В. Ленін ставив кіно на перше місце у пропаганді своїх комуністичних ідей. Вірні кремлівські нащадки „вождя світового пролетаріату” продовжують його справу – максимально використовують художнє і документальне кіно для імперської експансії та розширення свого „культурного” простору. Звичайно ж, не минула „чаша сія” і Україну. Наша держава стала певним полігоном для випробування кіно-зброї відвічного ворога. Кожного дня в кінотеатрах демонструються фільми про героїчних російських солдат, які проливають кров, захищаючи „хороших людей” у різних точках світу, в тому числі й в Україні. Кожну годину на різних каналах телебачення крутять серіали про „ментів”, фсбешників, грушників та інших „борців з тероризмом”. Українки тепер плачуть не над важкою долею мексиканських чи бразильських жінок, а над нестерпними душевними муками своїх колишніх співвітчизниць по Радянському Союзу.

Російські кров і соплі з екранів телевізорів заливають українські оселі. Росія панує в кінопросторі України і нав’язує українцям свій псевдокультурний кінопродукт. Української ж культурної кіно-альтернативи не існує і у найближчий час існувати не буде – доти, доки у нас панує режим внутрішньої окупації (яскравий приклад – „Тарас Бульба” в московській інтерпретації, влучно перейменованій дотепним українським глядачем на „Тарас Картошка”).

„Нам песня строить і жить памагаєт” – ці слова відомої брехливої радянської пісні сьогодні Росія може перефразувати: російська пісня допомагає Кремлю збивати до купи колишні свої колонії. Використовуючи проти співочої української нації свої дешеві „попсові” та „шансонові” скигління, пропагуючи содомітську „культуру” Моїсеевих, Пенкіних та їм подібних, Росія тим самим викликає у старшого покоління ностальгію за втраченою молодістю, а у молодого вбиває інстинкт національного самозбереження, нейтралізує той, згаданий вже код „Свій-Чужий”, примітивізує та люмпенізує українську молодь. До того ж, завдяки масовому напливу російської музики в Україну, все важче пробитися через непрохідні псевдокультурні імперські хащі якісному і справді висококультурному українському музичному продукту.

Масована атака російської „попси” боляче ранить і українські популярні співи, перетворює їх на малоцінні римовані набори слів під непрофесійний музичний супровід. А додайте сюди всі ці неукраїнські „Фабрики зірок”, антинаціональні псевдофестивалі, „пошук пісенних талантів” для російського агітпропу... Битву у цій сфері поки що виграє Імперія: недарма ж переможці та найпопулярніші артисти Росії – вихідці з України, які працюють на розвиток імперії.

Агов! Українські музиканти, композитори, поети, продюсери! Не набридло відсиджуватись у тилу? Чи не пора дати москалям (і не лише) вирішальний пісенний бій?!

Економіка України свого часу була інтегрована в економіку Радянського Союзу. Процес розриву цих зв’язків, в певному сенсі, став катастрофічним для держави Україна. Але набагато більшої шкоди нашій економіці завдали нувориші, які штучно доводили переважну більшість українських підприємств до банкрутства, а потім

„прихватизували” їх за безцінь. І при цьому проливали ріки крові – згадаймо буремні дев’яності. Так і з’явилися у нас „українські” олігархи.

Не могли оминати своєю увагою український економічний потенціал і наші північні сусіди. Як тільки вони за допомогою мільярдних закордонних пожертв (американських та європейських) стабілізували ситуацію у себе, відразу ж розпочали планомірний наступ з метою взяти під контроль всі стратегічно важливі підприємства та цілі галузі українського народного господарства. Найбільших успіхів їм вдалось досягнути в енергетичній сфері (більшість нафтопереробних заводів належать Москві), також все більше ворог опановує мобільний зв’язок та інформаційні ресурси України, важливою для себе він вважає й важку промисловість (чого вартує тільки Миколаївський суднобудівний завод!), хижим оком Москва поглядає й на газотранспортну систему, роблячи все для того, щоб довести до банкрутства НАК „Нафтогаз” і примусити українців передати під контроль Кремля цей стратегічний транзитний ресурс.

Кожного дня, кожної години Україна здає супротивнику свої економічні форпости. І все це відбувається за мовчазної згоди режиму внутрішньої окупації, під „соусом” необхідності закордонних інвестицій та „збільшення робочих місць” для українців.

Проросійська ж частина влади в Україні ще й створює умови максимального сприяння цьому процесу в обмін на певні привілеї для себе у торгово-економічних стосунках метрополії та колишньої колонії.

Необхідно врахувати, що ті державницькі сили, які також представлені у режимі внутрішньої окупації і зорієнтовані на Захід, протидіють економічній експансії Росії на українському просторі, але при цьому сприяють економічній інтервенції в Україну інших держав. Та що ближче до виборів 2010 року, то менше гарантій того, що після них не відбудеться повної окупації економіки України.

Зазначимо, що, як показала історія, ефективного керування економікою московськими управляючими не може бути в принципі, а тому, з одного боку – це удар по існуючій незалежності, з іншого – ослаблення важелів економічного і, як наслідок, інформаційного впливу місцевого „олігархату”, а, отже – один зі шляхів революціонізації українського народу. І найголовніше: як воно буде – обирати нам, українцям. І нікому іншому!

Використовуючи всі згадані „цивілізовані” важелі впливу на Україну, Москва ніколи не відмовлялася і добровільно не відмовиться від військової сили. Чотирнадцятирічна війна на Північному Кавказі, російсько-грузинський конфлікт, постійні провокації окупаційного Чорноморського флоту на Кримському півострові нашої держави є незаперечним підтвердженням цього.

Реформа збройних сил „російської федерації”, що проводиться Кремлем з великим поспіхом, перетворює залишки радянської військової системи на більш мобільну та ефективну, наступальну армію і флот. Цей процес об’єктивно пригальмувала світова фінансово-економічна криза та радикальне падіння цін на енергоносії, але, незважаючи на це, зі скрипом-рипом, Росія суне вперед. Не враховувати цього і сподіватися на те, що „ми їх шапками закидаємо”, не можна. Недооцінка сили ймовірного супротивника – це злочин і зрада, що призводить до поразки!

Різні військові експерти, порівнюючи існуючі потенціали збройних сил Росії та України та їх розвиток, прогнозують можливий військовий конфлікт між нами за два-три роки.

При розгляді можливого широкомасштабного або локального збройного російсько-українського конфлікту необхідно врахувати декілька важливих чинників:

- Москва основні свої боездатні військові сили тримає на стратегічних напрямках „Україна” та „Кавказ”, які при необхідності може бути швидко зосереджено на нашому напрямку.
- Ми маємо в тилу імперський Чорноморський флот, сил якого достатньо для нейтралізації військово-морського флоту України та інших частин нашої армії, що перебувають у Криму. До речі, з 1-го вересня 2009 року указом президента Медведєва ЧФ підпорядковано командувачу Північно-Кавказьким військовим округом імперських збройних сил, а це значно посилює координацію бойових дій та дозволяє, у випадку необхідності, підтримати антиукраїнські виступи флоту силами найбоездатнішої 58-ої російської армії.
- Придністровський анклав, кинутий режимом внутрішньої окупації України напризволяще і „підібраний” Росією. Там перебувають залишки 14-ої радянської армії – так звані російські „миротворчі сили”, а також у минулому році розгорнуто базу російських спецслужб, основними завданнями особового складу яких є збір розвідувальної інформації та у час „Ч” нанесення диверсійно-терористичних ударів по ключових об’єктах західних і центральних областей України, проведення там же саботажних акцій.
- Активна діяльність російських спецслужб на території всієї держави, підготовка ними у місцях компактного проживання російської меншини масових заворушень на підтримку московського агресора.
- Достатньо ефективні імперські сили спеціального призначення, що мають великий бойовий досвід та можливість постійно його удосконалювати на реальному театрі військових дій і „працювати” на всій Україні.
- Активна підготовка Москвою правової бази для початку загарбницьких війн: введення Кремлем у свою військову доктрину пункту про можливість нанесення превентивного ядерного удару у випадку загрози їх імперським інтересам та прийняття закону про можливість використання збройних сил за межами Росії;
- Відсутність будь-якої військової підтримки з боку США, НАТО, Євросоюзу. Ці „союзники” готові здати Україну, як неодноразово вже її здавали раніше.

Звичайно, що при наявності національної української держави ці загрозливі чинники були б нейтралізовані та зведені нанівець. Але в умовах, коли антинаціональний режим внутрішньої окупації поступово ліквідує на рівні регулярних збройних сил можливість національного спротиву зовнішній агресії, вони стають абсолютно реальними.

Війна з Росією може початися у будь-який момент! Готуймося до цього...

Якось колишній міністр оборони Росії генерал Грачов зазначив, що першу російсько-чеченську війну у Кремля з одним ноутбуком виграв Мовладі Удугов – міністр інформації Чеченської республіки Ічкерія. І справді, пан Мовладі зміг наприкінці двадцятого століття показати приклад всьому світу, як, використовуючи ефективно інформаційні ресурси, можна допомагати воїнам, що проливають кров на полі бою, і навіть вигравати війни.

Вже у другій кампанії на Північному Кавказі росіяни сповна користувалися досвідом визначного чеченського пропагандиста Удугова. Цей же, тільки удосконалений досвід, вони перенесли і на інший театр інформаційної війни – український.

По-перше, з приходом Путіна до влади за декілька років були рішуче ліквідовані непідконтрольні Кремлю засоби масової інформації: телеканали, радіостанції, газети, журнали. Розпочата системна кампанія проти антиімперських або антивладних інтернет-ресурсів.

Україна, в ефір якої транслюється більшість російських каналів та яка перебуває під впливом RU-мережі, так само потрапила під інформаційний пресинг Москви. До того ж Росія повністю або частково, відкрито або завуальовано володіє багатьма провідними телеканалами, радіостанціями, друкованими виданнями на території нашої держави. Їхнє головне завдання – нав'язувати українському споживачу ті ідеологеми, ті формули, що дозволяють путінському режиму нищити природні захисні бар'єри між українським народом та російською імперією.

Найкращим прикладом такої підривної діяльності є телеканали „1+1”, „Україна”, „Інтер” та сайт „Подробности”, які, використовуючи талановитих, але запроданських українських журналістів, безцеремонно вдень і вночі ведуть антиукраїнську та антидержавну пропаганду.

Звичайно ж, українці не є такими довірливими, щоб сприймати інформаційні фальшивки „за чисту монету”, але послаблювати відпорність народу усіляким „Інтерам” та їм подібним „незалежним від честі та совісті” ЗМІ все ж таки деколи вдається. І це треба враховувати...

Окрім цих зовнішніх факторів у боротьбі з українською самостійністю Росія робить одну з найголовніших ставок на свою „п'яту колону”. Як вже згадувалося, основними гравцями в антиукраїнському таборі є ті партійно-політичні сили московської орієнтації, які перебувають у Верховній раді України.

Також московські імперіалісти тримають на короткій фінансовій прив'язі своїх вірних псів із „соціалістичної партії України” О. Мороза, „союзу лівих сил” В. Волги, „прогресивної соціалістичної партії” Н. Вітренко та іншої політико-холуйської шантрапи типу Каурова, Маркова, „казацких” геть спитих організацій Криму і Донбасу. До них же додаються „загони спецпризначення” православних бабусь „В'язані берети” і заробітчаний „клір” з Московського патріархату. Загалом – декілька десятків тисяч екзальтованих прихильників „слов'янської єдності” на всю Україну, на які Росія щороку витрачає десятки (а перед кожними виборами – сотні) мільйонів доларів, при тому не отримуючи взамін очікуваних результатів.

Хоча, заради об'єктивності, необхідно зазначити, що завдячуючи цим зусиллям та абсолютній бездіяльності владних органів України, електоральна підтримка цих московських сателітів сумарно сягає 20-25 відсотків виборців – так званий „териконовий електорат”, який не дає їм можливості перемогти, але й при тому всьому завжди знаходить варіанти, щоб накапостити державі Україна.

Зважаючи на це, можна зрозуміти, чому московські спецслужби намагаються розширити антиукраїнський фронт за рахунок неформальних проросійських молодіжних „лівих” рухів типу „Прориву” чи „Антифа”, які, практично, вже є їх структурними підрозділами.

А також останнім часом не гребують попрацювати і на „правому фланзі” молодіжних структур України: мавпуючи німецьких нацистів, намагаються за рахунок інтернаціонального за своєю суттю „скінхедського” руху створити певні націонал-соціалістичні центри дестабілізації в Україні; за старими схемами використовують відомого „націоналіста-анархіста” і за сумісництвом агента російських спецслужб Д. Корчинського з його так званим „Братством”; тепер іще максимально зближують з московською імперською ідеєю та націонал-соціалізмом (чи його підвидом – так званим соціал-націоналізмом) організацію „Патріот України” з центром у Харкові та нещодавно створену Соціал-національну асамблею, нав’язуючи цим часто справді патріотичним молодим хлопцям співпрацю з російськими „козацькими” організаціями або прив’язуючи їх до того ж вже згаданого Корчинського, виводячи їх на всілякі марші, які при відсутності зрозумілих цілей мають підтвердити намальований імперською пропагандою образ „низькочолих плебеїв з садистичними нахилами” та „бандерів-різунів”. Шкода, що багато хто із них потрапляє до чекістських „лабет” і замість боротьби за державність української нації витрачає свою енергію на боротьбу за підставні чужинські „доктрини”: „білу расу”, „імперію”, „віру пращурів”, „надлюдину”, „космічні бомбардувальники” тощо. А кров же наша – українська...

До цих же варіантів імперські спеціальні служби додають фактор сепаратизму. Найактивніше він розкручується, звичайно ж, у Криму. Треба віддати належне працівникам СБ України, які в міру своїх скромних, порівняно з російськими „колегами”, можливостей максимально нейтралізують такі дії на півострові.

У Донецькій та Луганській областях, незважаючи на рішення судів та дії СБУ щодо нейтралізації деструктивної проросійської діяльності, ніяк не заспокоються виродки з маргінальної організації „Донецкая республика”. Вони і надалі, хоч і напівлегально, але намагаються проводити свої збіговиська. Загалом у цій антиукраїнській структурі задіяно всього декілька десятків індивідуумів із браком повносправності і надміром манії величі.

Останнім часом про „новоросійський сепаратизм” загавкав і одіозний одеський бандит, відомий українофоб невідомої національності Марков. Та його скавуління не робить погоди в українському місті Одеса.

Також росіяни намагались до України підійти з самого тилу – вони взяли у розробку декілька неадекватних мешканців закарпатської області на чолі з московським попом, вирішивши створити так званий „русинський рух”. Навіть більше – до цієї операції їм вдалося долучити колишнього голову адміністрації Президента України, створити екзильний „уряд” та „парламент”, але далеко цей проект не пішов: закарпатці – розумні люди, вони знають, де правда, а де брехня.

Тому можна зробити висновок, що Федеральна служба безпеки Росії та інші їхні спецслужби „недопрацьовують” у розробці планів з використання своєї „п’ятої колони” в Україні, їх схеми руйнуються одна за одною. І це приклад того, що нація має в собі сили давати відсіч зовнішньому ворогу, незважаючи на те, що перебуває під окупацією внутрішньою.

Українська нація відторгає чужорідні елементи, прокладаючи шлях для справжнього, українського, націоналістичного. Гряде доба Націоналізму!

III. ГЛОБАЛІЗМ – ВОРОГ ЛЮДСТВА

Україна – європейська держава, українці – європейська нація. Так є вже багато тисяч років. Ні у кого з нас немає у цьому сумнівів. Але чи є європейською сучасна Європа? Ось тут – питання.

Імперське минуле більшості провідних країн європейського континенту тягне їх на дно. Масова багатомільйонна міграція, що не припиняється, продовжує розчиняти англійців, німців, французів, іспанців, італійців тощо поміж вихідцями з Африки та Азії. Атеїзм та ісламізація перетворюють християнські народи на релігійно невизначене населення та вбивають душу європейців. Всілякі „ліві” владні й опозиційні партії активно пропагують та культивують содомію, розпусту, наркоманію, легалізують евтаназію та вбивство дітей – аборти, намагаються узаконити та активізувати псевдонаукові дослідження – клонування тварин і людей. Європа поступово, але впевнено втрачає своє лице, перетворюючись на жакливу нелюдську потвору.

Євросоюз теж сповна використовується антихристиянськими та антиєвропейськими силами. Стирання кордонів та відмінностей між народами руйнує традиційні європейські нації та їх державні утворення. Євросоюз все більше нагадує інший Союз – радянський. Тільки в СРСР панував тоталітаризм комуністичний, а тут бере всю повноту влади у свої руки тоталітаризм ліберально-демократичний.

Зовнішня політика Євросоюзу та його головних гравців – Англії, Німеччини, Франції – як і завжди, вирізняється проституційованою позицією та продажністю. Сьогодні ми можемо спостерігати, як день за днем вони здають Москві Грузію та Україну, вчора ми бачили, як вони безпардонно руйнували християнські Сербію та Македонію. І незрозуміло, чого там було більше: протистояння сербському імперіалізму чи допомоги мусульманам-албанцям готувати ґрунт для створення „Великої Албанії”?

При цьому євро-борці „за мир та справедливість у світі” продовжують активно поборювати ті рухи, що виступають із чітких національно-визвольних та християнських позицій – ІРА або ЕТА.

Про Сполучені Штати Америки багато говорити не потрібно. Держава, заснована масонами і ними ж керована до сьогоднішнього дня. Зараз це єдина суперімперія, яка намагається контролювати весь світ. Вона „пхає носа” у всі „шпарини”, нерідко по носі й отримуючи (наприклад, в Іраку та Афганістані). Поборювання націоналізмів та фундаментальних християнських засад – це і є місія сучасної Америки. При цьому, як свідчать різні джерела, власне американський націоналізм всіляко придушується керівництвом США. І це закономірно. Як відомо, і США, і Євросоюз практично повністю контрольовані і їх політика підпорядкована світовим транснаціональним корпораціям, які беруть безпосередню участь, зокрема, й у підтримці режиму внутрішньої окупації української нації. Це – третій антиукраїнський фронт.

Проти нас вони ведуть боротьбу, використовуючи методи і впливи, аналогічні до московських. Лише їх імперіалізм носить іншу назву – глобалізація.

Степан Бандера зазначав, що метою людського існування є наближення до Бога. Але на цьому шляху в українців виникає маса природних та неприродних перешкод. У духовній сфері українці попадають під удар різноманітних західних сект.

Особливо активно у нас діють так звані „Свідки Єгови”. Їх сатанинський культ не тільки антихристиянський за своєю суттю, але й антидержавний. Насамперед „єговісти” опановують свідомість своїх „прихожан”, здійснюють непомітний вплив на „больові” духовні точки рядових членів їх об’єднання. Запрошеного оточують „турботою і

увагою”, щоб він відчув уявну зацікавленість у вирішенні його проблем. Внаслідок цього людина починає з довірою ставитися до брехливих постулатів сектантської доктрини і беззастережно вірити всім промовам лідерів культу.

Тонка психологічна обробка, постійні молитви і співи, безперервне спілкування з фанатичними членами секти призводять до того, що у неофіта швидко руйнується здібність до критичного сприйняття чужого учення, а постійна зайнятість справами секти, погане і нерегулярне харчування, короткий сон постійно занурює адепта в стан, коли ним легко маніпулювати.

Таким чином здійснюється розрив колишніх соціальних зв'язків особи, так відбувається її „випадання” з суспільства, народу, нації. Людина вмирає для своїх оточуючих, стає своєрідним легкокерованим „зомбі”, що без сумнівів виконує волю своїх керманичів.

Боже і національне стирається зі світогляду українця, залишається лише „єговізм”.

Звичайно ж, ані чільні, ані, тим більше, рядові „єговісти” не можуть протистояти підготовленим християнським проповідникам, для яких Христова Віра – сенс буття. Але активність цих духовних паразитів викликає занепокоєння: з кожним роком все більше слабких українських душ потрапляє до їх вміло розставлених тенет.

В Україні існують і сотні інших, прийшлих через західні кордони нашої держави сектантських середовищ, що намагаються розкласти традиційний український християнський простір. Більшість із них є бізнес-корпораціями на кшталт всім відомих фінансових пірамід, головним завданням яких є накопичення капіталу окремими „божими обранцями”. Часто їм це вдається: через легковірність та брак правдивого християнства довірливі українці несуть свої кровно зароблені гривні у кишені „проповідників” та „пасторів”, чим допомагають сатані правити свій бал.

Найяскравішим прикладом є секта нігерійця Сандея Аделаджи „Посольство боже”. Цей визначний „місіонер” з африканських джунглів, маючи про християнство таке уявлення, як „тризубівці” про вивчення зворотної сторони Місяця, заробив на цій темі вже і продовжує заробляти ще десятки мільйонів доларів. Більше того, через всяких недорозвинутих мерів на подобу Черновецького цей негр намагається впливати і на політику держави Україна.

Духовна сфера є найважливішою для людини, а тому ліберальний Захід створює деякі руйнівні схеми. Нещодавно насмішили людей декілька монахів, які припхалися з Чехії (для довідки: сьогодні Чехія – найбезбожніша слов'янська країна), кілька років видавали з себе греко-католиків, поки на угоду сатані не проголосили себе в повному складі владиками, а збіговисько своїх наwerbованих послідовників – вірним залишком церкви і... відлучили від себе цілу УГКЦ на чолі з Патріархом та Синодом єпископів аж до останнього із мирян. На їхню хворобливу гадку ми всі відпали від них, „істинних”. Воістину! Відвалився дуб зелений від сухої гілляки!

Будьмо пильні! Бо й донині актуальним є попередження Спасителя: „...Приходять до вас в овечій одежі, а всередині вовки хижі” (Мт. 7:15).

Та, незважаючи на активізацію таких диверсій, що руйнують наші захисні bastiони, держава донині не має ні зрозумілої стратегії, ні чіткої тактики спротиву західній експансії. Такий стан насамперед існує тому, що в Україні

відсутні чітко визначена національно-захисна ідеологія державотворення та активна, наступальна позиція нашого українського кліру.

На культурній ділянці третього антиукраїнського фронту нас опрацьовують „літератори”-постмодерністи (до речі, багато хто із них справді має українське походження, а їхній духовний гуру – Грабович чомусь уперто видає з себе українця). Захід, як завжди, намагається „загрібати жар чужими руками”, а тому наймає собі на службу усіляких андруховичів, жаданів і карп, які, опромінившись західним постмодернізмом, виливають на українців відра своїх псевдолітературних помиїв, видаючи їх за загальнолюдські цінності та вершини гуманістичного світогляду людини. Насправді ж їх писанина є однозначно антихристиянським та космополітичним читвом, типовим виявом культурного імперіалізму, що стоїть в одному ряду із „творіннями” широковідомого сатаніста Дена Брауна і йому подібних інших писак.

Очевидним злом є й усілякі поганські та атеїстичні співи відомих західних „артистів”, що не сходять з екранів телевізорів та ефіру радіостанцій. Пісенної творчості українців вчать фестивалі типу „Євробачення”, де регулярно займають провідні місця або різноманітні збоченці, або сатаністи, або ті, що ставляться „толерантно” до перших і других. Через більшість пісень та відеокліпів, що закидаються в Україну із Заходу, нам нав’язується сексуальна розпуста, аморальний спосіб життя, культ споживацтва, шизоїдний матюкливий реп та інші культурні наркотики.

Підтримує таку чужинську експансію на нашу землю й голлівудська кінофабрика, що штампує для світу і українців свій безкультурний продукт. Можна з упевненістю говорити про те, що за декілька останніх десятиліть звідти до нас дійшла лише дециця фільмів, у яких прославляється християнство, національні та лицарські чесноти, справжні людські почуття. Сучасні творці кінопродукції ставлять на зовсім протилежні речі: кров, секс, бруд. Саме вони переповнюють телебачення та кінотеатри. Все активніше експортується цей вид зброї масового ураження з території США і в Україну.

Не менш важливим питанням, що теж страшенно турбує наших „західних партнерів”, є монорасовий і моноетнічний характер населення України. Якось під час „помаранчевої революції” один з американських сенаторів, побачивши Майдан Незалежності у Києві, захопився: „Щось ці українці занадто білі...” І подивіться, як влада України відразу ж прислухалась до цієї фрази. Табори „біженців” з Азії та Африки ростуть, як гриби. Фінансуються емігрантські програми порівняно краще, ніж наші Збройні Сили, громадянство України роздається направо і наліво. З благословення західних ліберастів робиться все для того, щоб наш народ якомога швидше почорнів, пожовтів або набрав ще якихось кольорів райдуги.

Але, враховуючи ці проблеми, нам, українцям, необхідно чітко усвідомити, що потоки мігрантів до нас (африканців, в’єтнамців, китайців, корейців тощо) – це планомірна кампанія, розв’язана світовими крутіями та активно підтримана режимом внутрішньої окупації проти нашого народу у боротьбі за безцінну українську землю. Це питання ми не можемо обійти в сучасних умовах. Вирішуючи його, головним є правильно розставлені пріоритети: боротися не з наслідками (ганяючи здичавілих мігрантів українськими степами та лісами), а з причинами – б’ючи наших ворогів (тих, хто створює і організовує міграційні потоки) у саме серце. І найкращою зброєю у цій битві, як і завжди та скрізь, є ідеологія українського націоналізму. І ніщо інше!

Транснаціональні західні корпорації, конкуруючи з Москвою, опановують українську економіку, скуповують рентабельні підприємства та цілі галузі, вводять у свої закриті „елітарні” клуби „українських” олігархів, що грабують нашу країну, домовляючись з ними про найкращий гешефт.

Військово-політичний блок НАТО простягає свої брудні лапи, намагаючись вчепитися в українську землю та солдатів, щоб задіяти їх для реалізації своїх загарбницьких планів. Вже довго політики України, що демонструють свою державницьку позицію, вельми категорично переконують український народ в єдиній панацеї від усіх бід – вступі до Північно-Атлантичного альянсу.

Не зупиняє їх і те, що Польща (активний член Блоку) на державному рівні постійно проводить свої політичні та шовіністичні акції стосовно нашої країни (чого варті лише останні рішення польського сейму щодо подій сорокових років минулого століття на Волині); що Румунія (також член НАТО) то висуває територіальні претензії до держави Україна, то проводить румунізацію Буковини через закриту паспортизацію, то продовжує етноцид проти українців, які проживають на окупованих Румунією українських етнічних територіях; що угорські міні-імперіалісти нахабно встановлюють в українських Карпатах символи своєї окупації та підживлюють угорські сепаратистські настрої на Закарпатті.

Не зважають такі горе-політики і на те, що лідери НАТО раз у раз запевняють і Москву, і світову спільноту, і самих українців у тому, що вони не мають наміру надавати нам ніякої військової допомоги у випадку конфлікту з Московською імперією. Ці адепти так званої інтеграції у західний військово-політичний блок повторюють свою мантру: „НАТО нам допоможе, НАТО нас врятує, НАТО нас захистить...” Така позиція – від лукавого. Провідник Степан Бандера зазначав: „Всі течії і групи, які в основу визвольних змагань кладуть орієнтацію на допомогу західних держав і до їхньої політики хотіли б пристосувати українську політику – йдуть безперспективними манівцями”.

Ми, українці, можемо розраховувати тільки на себе, і ні на кого іншого – ні на Захід, ні на Схід!

IV. ОРДЕН УКРАЇНСЬКОЇ НАДІЇ

Українська нація на цьому етапі свого існування є поневоленою режимом внутрішньої окупації та, окрім цього, протистоїть двом зовнішнім фронтам: Московській імперії та Західному глобалізму. Держава Україна за 18 років свого існування так і не стала державою української нації. Ворогів багато, вони очевидні та діють системно. А систему, як відомо, не може перемогти окремих елемент. Системі можна протиставити тільки систему!

Для державних націй механізмом, що захищає її національні інтереси, є держава. Для поневолених націй, що борються за своє державне утвердження, такою системою можуть бути різноманітні чинники: Церква, шляхта, згуртована інтелігенція, військово братство, потужне громадсько-політичне об'єднання тощо.

Українці нічого зі згаданих національно-визвольних факторів не мають: Церква штучно поділена; шляхта давно винищена; інтелігенція млява та не має авторитету у суспільстві; Збройні Сили деградують, а, отже, офіцерство не може взяти на себе роль рятівників народу; партійщина отруїла громадсько-політичне життя держави і тому майже всі партії та громадські організації, „граючи за правилами” внутрішніх окупантів, не готові до реального об'єднання навколо Національної ідеї, а, отже, до створення того Проводу, який зможе повести українців до омріяної мети.

Такою є реальна картина.

Але українці знають вихід із ситуації, що склалася: ми маємо неоціненний досвід застосування внутрішніх резервів нації. Сотні років наш народ боровся з різноманітними іноземними загарбниками та продовжував своє існування у просторі та часі, завдячуючи унікальній здатності творити не партійно-кон'юнктурні осередки, а військові ідейно-світоглядні середовища, для учасників яких Вічні Цінності завжди були вищими за будь-яку земну метушню. Найкращими прикладами таких об'єднань є легендарні княжі дружини часів Київської Русі та Галицько-Волинської Держави; славетна Запорізька Січ часів Козаччини; непохитна Організація Українських Націоналістів у період боротьби проти московських, польських та німецьких окупантів.

Об'єднує всі ці національно-визвольні та державотворчі чинники найголовніше: всі вони були створені і діяли як структури орденського типу. А, отже, відрізнялися від всіх інших людських утворень конкретними рисами. Провідник Василь Іванишин так сформулював найголовніші із них: „Орден створюється для культивування і реалізації ідеї; він сам творить і вибирає найбільш оптимальні форми діяльності; для нього основним критерієм є добро нації (а не власне чи навіть добро нинішнього покоління); у ньому згуртовуються люди однієї ідеї, однакового світогляду; Орден не знає партійної конкуренції, бо тут відсутня кон'юнктура, а кожний член Ордену зацікавлений у зростанні авторитету кожного побратима, бо так зростає авторитет організації, сила її впливу, а отже – успіх справи; Орден зорієнтований на проблеми буття нації в часі, враховує інтереси „мертвих, і живих, і ненароджених земляків моїх в Україні і не в Україні”; Орден вважає ключовим вирішення проблеми державності української нації, створення української національної держави – УССД; Орден постійно шукає і об'єднує соратників у боротьбі за реалізацію національної ідеї; Орден не виборює влади для свого членства і керівництва, а змістом своєї діяльності бачить пропаганду і реалізацію української національної ідеї. Саме тому тільки Орден може виступати консолідуючим фактором в українському суспільстві: він нікому не конкурент, але для всіх опора, включаючи людей влади та силових державних структур, що проводять національно-державницьку, а не шкурну політику; Орден – працює для розширення національного фронту, зростання кількості активних учасників боротьби за українську національну державу, а це вимагає розширення і збагачення арсеналу, форм і методів суспільно-політичної діяльності”.

Саме ці принципи об'єднували і будуть об'єднувати у майбутньому українців, що присвячують себе служінню своїй безсмертній Нації.

Сьогодні ж інакше. ОУН(б) остаточно втратила свою національно-визвольну та орденську сутність, перетворившись у такий собі „поміркований” просвітянський клуб за інтересами. Ця структура, повернувшись в Україну з еміграції, так і не змогла на верхніх щаблях перебороти у собі демоліберального діаспорного вірусу, зупинити падіння у прірву партійщини, сповна скористатися моральним досвідом і авторитетом тих підпільників-оунівців, що віддали своє життя за національну державність свого народу.

За рідкісним винятком, переважну більшість сучасних „провідників” ОУН(б) повністю влаштовує існуючий стан речей, будь-які зміни завжди нашоухуються на впертий опір, а їхня „копітка повсякденна праця з наповнення української держави українським змістом” цілком нагадує наповнення кожного дня діжки з фекаліями ложкою джерельної води. Ось тільки при цьому виникає закономірне питання: чи хто з нормальних людей колись ризикне напитися з тієї діжки?

В ОУН під проводом друга Миколи Плав'юка теж відбуваються складні процеси пошуку майбутнього обличчя організації, але там хоча б додає надій послідовна націоналістична позиція Голови ПУН стосовно до об'єднавчого процесу та активна націоналістична діяльність голови Київської ОУН Богдана Червака та ще кількох провідних діячів.

„Тризуб” імені Степана Бандери неодноразово робив спроби змінити ситуацію в ОУН, і загалом у націоналістичному русі на краще. Діяльність нашої Організації в системі ОУН-КУН-„Тризуб” з 1994 до 1999 рік приносила свої позитивні плоди: націоналістична боротьба набирала обертів та давала постійне прирощення державницької та національної свідомості наших співгромадян, в першу чергу на Наддніпрянських землях.

Та наша принципова позиція стосовно деструктивних, антинаціоналістичних дій тодішнього проводу ОУН(б) спровокувала відмову цього органу від спільної діяльності. Кулуарними інтрижками, „тихою сапою” молодіжну бандерівську структуру було виключено з єдиного фронту боротьби. Наслідком цих ворожих дій став розвал згаданої системи.

У 2007 році „Тризуб” став ініціатором чергового етапу об'єднавчого процесу націоналістичних середовищ, який на сьогоднішній день, бачить Бог, не з нашої вини зайшов у глухий кут.

У 2008 та 2009 році ми підтримали всі об'єднавчі ініціативи „західноукраїнської координаційної ради націоналістичних сил”. А „віз і нині там!”

Хоча ні, особливо „завзяті” керівники тих структур, що називають себе націоналістичними, все ж таки вирішили „врятувати” український народ та почали знову безідейно „об'єднуватися” для підтримки одного із кандидатів у Президенти України. Старі граблі...

Проте наші зусилля все ж не були марними. Адже:

- ми довели всім, а найперше собі, що не можна поєднати непоєднуване: націоналістичне та ненаціоналістичне;
- ми визначили головну перепону на шляху творіння Національного Ордена та керованого ним широкого націоналістичного руху. Це не маси націоналістів, що перебувають у різних партіях та організаціях, а переважна більшість керівників всеукраїнського масштабу, які є або нікому непотрібними нікчемами, або пристосуванцями, що паразитують на націоналістичних ідеологемах і формулах, або безвольними патріотами, якими маніпулюють у своїх інтересах приховані вороги української нації;
- ми підтвердили своє переконання, що без чітко визначеної Ідеї, ідеології, мети, концепції, програми, які визнають, приймають та реалізують всі без винятку суб'єкти процесу, ніяке об'єднання неможливе;
- ми усвідомили, що людина не може бути націоналістом, якщо вона не веде націоналістичної боротьби;
- у переговорному процесі ми переконали багатьох інших його учасників у тому, що держава Україна не є державою української нації, а, отже, національно-визвольна боротьба не завершена і потреба Національної революції беззаперечна;

- нам вдалось мобілізувати на революційну боротьбу сотні патріотів, що блукали у темряві безідейності та не бачили світла у кінці тунелю;
- з локальних боїв ми вийшли більш згуртованими, ідейними, сильними.

Тож славні сторінки „Ордену Української Надії” (В. Іванишин) мають продовження у Книзі Буття українського народу.

Українцям для вирішення найголовнішого питання сучасності – здобуття своєї національної державності – потрібно розпочати відродження своєї національно-визвольної та державотворчої системи: використовуючи унікальний історичний досвід, опертий на слова Провідника Степана Бандери – „Наша перемога – це перемога нашої ідеї, повне її здійснення. Наш обов’язок – зробити самим найбільше, скільки стане наших сил, одночасно докласти старань, щоб і інші зробили якнайбільше”, творити із найкращих представників сучасного покоління українців всеохоплюючий Національний Орден.

Живий національний організм потребує чітких визначень та ідеологем, тим більше така потреба існує для Національного ордена. Не може бути двох думок там, де вони не тільки непотрібні, але й шкідливі. Оманливому гуманістичному демолібералізму та брехливому плюралізму ми протиставляємо вічні Істини, що не потребують жодних дискусій. Ми переконані у нашій правоті і здатні переконати у цьому інших!

Бог: Метою людського існування є наближення до Бога – інакше людина, суспільство, держава деградують, вироджуються і занепадають.

„Дорога до Бога лежить через Батьківщину” (Ю. Вассиян). Саме віра в Бога стимулює нас до боротьби за Свободу та національну державність України. Бо поневолений, обездуховлений і бездержавний народ приречений виконувати не Божу волю, а волю тих „вовків в овечих шкурах”, які паразитують на його крові та поті, формують не національно-релігійну, а рабську свідомість та мораль народу і ведуть цей народ до виродження і небуття. Без утвердження і культивування релігійної свідомості та моралі неможливе національно-духовне відродження, розвиток і гарантоване майбутнє української нації. Той, хто пропонує українцям щось інше, – або політичний невіглас, або політичний шахрай, але неодмінно – мимовільний чи свідомий, явний чи замаскований слуга сатани.

Україна: Всемогутній Господь створив нас українцями, українською нацією, і хай святиться воля Його на віки віків. Тільки у власній національній державі українці можуть зберегтися українцями і християнами, а Україна – Україною. І тому Україна для нас – понад усе! Захищаючи Україну, прагнучи створити українську національну державу, ми відстоюємо не тільки свої національні права, а передусім – Божу волю. І тому – з нами Бог!

Свобода: Бездержавний і підневільний народ не може діяти ні за законами Божими, ні за власними: він приречений жити так, як диктує йому той, хто його поневолив. А тому боротьба за Свободу людини, нації, України – це наш християнський і національний обов’язок. Немає для людини і народу перспективи самоутвердження без всебічного вдосконалення, немає вдосконалення і розвитку без Свободи, немає Свободи без обов’язків перед Богом і нацією.

Наш найвищий національний обов'язок: культивування і реалізація української національної ідеї – ідеї державного самоутвердження української нації, створення української національної держави з національною владою і дієвою системою українського національного народовладдя.

Національна ідея – це ідеологічна формула, яка виводиться не тільки з актуальних проблем суспільства, але й із постійних інтересів народу, націлює його на найбільш загальну, головну і визначальну проблему, від вирішення якої залежить і розв'язання поточних проблем, і здійснення всіх прагнень та задумів народу, і саме його буття в часі.

Всі українські біди мають насправді одну причину – бездержавність української нації. Ключ до вирішення на користь народу всіх українських проблем один: створення української національної держави. Геніальне поетичне формулювання української національної ідеї дав Т. Шевченко: “В своїй хаті своя й правда, і сила, і воля”. Будь-яка підміна цієї ідеї чимось іншим – це свідомий чи несвідомий злочин проти українського народу.

Національна держава – це суспільно-політична система, створена народом для розв'язання своїх поточних проблем, реалізації своїх інтересів і забезпечення собі гарантованого майбутнього. Національною державою керує обрана народом національна влада.

Національна влада – це влада, яка є носієм національної ідеї народу і діє не в інтересах одного окремого класу чи соціальної групи, а в ім'я цілої нації та всіх громадян національної держави.

Національне народовладдя – це узаконена система визначальної ролі корінного народу в державному будівництві та функціонуванні держави, за якої творити закони, керувати суспільством і судити громадян можуть тільки обранці народу – із числа носіїв національної ідеї цього народу.

Наша ідеологія: український націоналізм – ідеологія захисту, збереження і державного самоутвердження української нації; це Ідея та Чин в ім'я України.

Ці пункти, розроблені й осмислені Василем Іванишином, мають стати істиною для українців і саме вони увійдуть до світоглядної основи відродженого Ордену.

Український Орден не постане на піску, українці відродять його на непорушній скелі і незламному фундаменті, якими є традиційне українське християнство та ідеологія українського націоналізму.

Цей Орден стане революційною військово-політичною, невидимою для ворогів структурою українських націоналістів, які щодня будуть йти у бій в ім'я Бога, України, Свободи:

- революційною, адже лише Національна революція може принести нашому народу звільнення від невольничих пут та Державу, яка забезпечить нашій нації свободу, справедливість та добробут. Попередники і сучасники намагалися йти іншими шляхами. Вони всі заводять у глухий кут. Інших шляхів немає!
- військовою за духом, бо без цієї складової ми опинимося беззбройними та безпомічними перед лицем численних ворогів, відкритими для зовнішніх ударів. Етика, засади, структура, ієрархія, відносини, дисципліна мають стовідсотково відповідати військовому характеру організації та реаліям життя –

багатофронтній боротьбі націоналістів за українську державність; Україна потребує Воїнів Національної Революції, а, отже, воїнські честь, доблесть, гідність, почуття обов'язку, побратимство – це основа майбутнього українського Ордена.

- політичною, бо, як вчив Степан Бандера, головною діяльністю Ордена є „боротьба за душу людини, за ідейний вплив на цілий нарід, за поширення ідеї і концепції визвольної революції серед найширших мас народу, захоплення ж цією ідеєю і через це приєднання їх на бік визвольної боротьби”; а це вчення, як ніяке інше, окроплене українською кров'ю та пройшло випробування часом.

Структура Ордена має відповідати його меті і завданням, будуватися залежно від потреб національно-визвольної боротьби, охоплювати всі області України, українські етнічні землі за її межами та місця компактного проживання українців у світі. Вона може змінюватися залежно від чисельності та якості членства, існування чи неіснування УССД. Кожен підрозділ Ордена, кожен його член має бути своєрідною молекулою ДНК, з якої, у разі потреби, зможе відродитися вся Організація. Також необхідно зазначити, що у структуру Організації можуть входити і різноманітні допоміжні структури: ідеологічні, політичні, молодіжні, професійні, силові тощо. Але всі вони будуть на сто відсотків підпорядковані Проводу та діяти згідно орденської концепції національно-революційної боротьби.

Від створення і розбудови Ордена до контролю над всіма організаціями, що називають себе націоналістичними. Хочеш діяти як націоналіст – Орден дасть таку можливість. Але отаманщина у лавах націоналістів буде припинена раз і назавжди. Не можна допускати анархії та безладу на війні – це аксіома. Ворог постійно користується фактором націоналістичної роздробленості та підживлює її. Тому іншого шляху, ніж словом і ділом навести лад у націоналістичному середовищі, а, отже, нарешті, створити потужний націоналістичний рух, не існує.

Знаємо, що як тільки усілякі „націоналістичні” клерки прочитають ці слова, то почнеться зміїне шипіння, плач, стогін та звинувачення у всіх гріхах. Це закономірно: процес „відрізання рила від корита” (В. Іванишин) проходить боляче. Але, ще раз повторюю, не навівши ладу у націоналістичних дружинах, годі братися за звільнення народу та протидію зовнішнім ворогам. Завдання це є першочерговим: Орден розставить всі крапки над „і” у цьому питанні.

Орден, виконуючи волю Божу та довівши справою свою безальтернативність, приречений стати тим знаряддям у руках українців, що поведе за собою у вир Національної революції сучасне покоління українців. Він відродить, буде контролювати та скеровувати всесвітній потужний, широкий націоналістичний рух, який, у свою чергу, буде складатися із тих сегментів, діяльність яких буде доцільною та приносить українській нації найбільшу користь.

Наприклад, на цьому етапі політичного розвитку держави Україна цілком можливе використання Орденом партійних механізмів для активної пропаганди і максимального утвердження в суспільстві національної ідеї та нашої ідеології. Не виключаємо, що Орден, об'єднає під своїм проводом розрізнені партійні групи у єдину політичну референтуру, призначить ефективне керівництво нею та, використовуючи можливості легальної

„партійної” діяльності, буде здійснювати націоналістичну працю. Чим же відрізняється така „партійна” діяльність від раніше критикованої „партійщини”?

Насамперед, „партійна” структура, створена Орденом, буде однією із його референтур і не більше. Ніякої безконтрольності члени цього утворення видавати не будуть. Чітке виконання розпоряджень Проводу і участь у революційних процесах, навіть ціною заборони та розпуску „партії” антиукраїнською владою.

По-друге, членство політичної референтури Ордену буде підконтрольне відповідним його структурам, що забезпечують безпеку Організації, а отже, проникнення ворожої агентури до лав „партії” буде зведено до мінімуму.

По-третє, „похід до влади” членства „партії” буде виконанням організаційного завдання, а не вирішенням своїх власних проблем. Будь-які відхилення від націоналістичних принципів таких „людей влади” буде каратися не фіктивними законами держави Україна, а революційним трибуналом Ордену. Що є суттєвою відмінністю.

По-четверте, участь у такій партії буде приносити три речі: проблеми, великі проблеми та дуже великі проблеми, а тому в ній будуть сконцентровані калібровані люди.

І нарешті, Орден не буде робити ставки на „еволюційний розвиток політичного процесу” та „вирішення всіх проблем суспільства через проходження членства нашої партії до рад всіх рівнів через вибори”. Наша ставка – на революційний процес звільнення нації з-під ярма режиму внутрішньої окупації.

І тут участь політичної референтури буде відбуватися у декількох напрямках: пропаганда ідеології українського націоналізму та революціонізація свідомості мас; обробка та залучення людей, що перебувають у владі, до революційного процесу; збір потрібної інформації; використання державних важелів для протидії намаганням зовнішніх ворогів втягнути Україну у сферу свого панування тощо.

Також треба зауважити, що політична референтура, як і весь Орден, має бути готова до діяльності у будь-яких умовах. Сьогодні, на щастя, немає потреби у боротьбі зі зброєю у руках. (Чи надовго?) Українці можуть використовувати багато інших методів і засобів для підготовки та проведення Національної революції і здобуття своєї державності.

Але ситуація у будь-який час може кардинально змінитися. До прикладу, розглянемо варіант перемоги на президентських, а згодом і парламентських виборах відверто проросійських сил типу ПР, КПУ та інших.

Зрозуміло, що подальша легальна націоналістична діяльність буде обмежена та малоефективна. Не виключено, що окрім мирних важелів впливу, буде необхідно розпочати збройну боротьбу проти режиму внутрішньої окупації та московської імперії. У такій ситуації співдія бойової та політичної референтур Ордену тягне за собою безпосередній ризик для життя і свободи як бойовиків, так і політиків. А це гартує та згуртовує кадрову базу революції, робить її відмінною від всіх інших середовищ і, без сумнівів, набагато якіснішою та дієвішою.

До того ж подібна ситуація докорінно змінить політичний розклад в Україні. Ми пам’ятаємо, як у 1939 році після приходу московських окупантів на західноукраїнські землі політична українська палітра змінилася за один день: зникли всі великомудрі українські партійки – лишилася й надзвичайно активно діяла лише ОУН. Тому сподіватися на „конкуренцію” у веденні збройної боротьби проти поневолювачів Ордену не доводиться.

Споконвіку було Слово... Тисячі років розвивалася українська націоналістична думка, українці передавали із вуст до вуст, із покоління в покоління ті животворні слова, що у дев'ятнадцятому, двадцятому та двадцять першому століттях знайшли своє продовження у творах геніальних митців та ідеологів націоналізму. Тарас Шевченко, Микола Міхновський, Дмитро Донцов, Євген Коновалець, Микола Сціборський, Андрій Мельник, Степан Бандера, Олег Ольжич, Ярослав Стецько, Лев Ребет, Степан Ленкавський, Василь Іванишин – це ті стовпи націоналізму, основні ідейні постулати яких не можуть бути змінені за жодних обставин.

Український національний організм потребує постійного ідеологічного живлення. Тому одним з основних завдань Ордену буде розвиток, удосконалення та піднесення цих незмінних ідеологем. Орден об'єднає у своїх лавах тих людей, що не займатимуться лише креативним „самопіаром” та кон'юнктурною самореалізацією, а всі свої здібності поставлять на службу нації та державі.

Не омине своєю увагою Орден і ворожих, замаскованих під націоналізм, доктрин: „ліберальний націоналізм”, „демократичний націоналізм”, „націонал-соціалізм” та його похідну „соціал-націоналізм” і подібних ідейно-сектантських напрямків, що їх завданням є здійснювати диверсійні акції в тилу Українського Націоналізму, щоб послабити ті комунікації, що з'єднують самодостатню ідеологію з серцями та умами українських патріотів. Методи для цього використовуються найрізноманітніші, але успіху вони ніколи не мали і не матимуть, бо Ідеологія, що зродилась з крові та землі української, не потребувала і ніколи не потребуватиме жодних додатків чи обмежень. Націоналізм – творіння Боже, а отже – він непереможний!

У націоналізмі є дві найважливіші складові: ідеї та люди. Кадрова база Ордену може формуватися лише одним, націоналістичним способом: „Боротьба кує кадри, кадри розгортають боротьбу”. Інших рецептів не існує.

Середовища, звідки Організація буде черпати свій людський потенціал, різноманітні та численні. Головною рушійною силою будь-якої революції є молодь. Не є винятком й українська Національна революція. Більше того, Орден вважає молодь „основним загоном у справі пропаганди та реалізації української національної ідеї в організаційній діяльності. Тому в орденського типу організаціях провідні посади займає молодь, старші ж виконують консультативно-дорадчі функції” (В. Іванишин).

Студентство, військовики, робітнича та селянська молодь, хлопці, що займаються підприємництвом, молоді науковці – незалежно від походження, статків, освіти – всі можуть стати у стрій борців за державність свого народу. Всіх їх має об'єднувати Віра в Бога, любов до Батьківщини, обов'язок і жертвне служіння Нації. Це і є головна кадрова база Революції!

Великі сподівання покладаємо на український середній клас, пригнічений внутрішнім окупантом не менше, ніж зовнішнім. Ці люди не покинули своєї Батьківщини у важкий для неї момент, а лишилися тут і у свій спосіб повели боротьбу з антинародною системою. Саме вони створюють робочі місця, чесною працею забезпечують економічний потенціал України та протистоять чужинцям-олігархам. Вони – становий хребет народу. І на них будемо спиратися і ми, українські націоналісти, ведучи боротьбу не тільки за національне визволення, але й за соціально-економічне процвітання господарів української „хати”.

Одним із найважливіших чинників Революції є духовний. Саме тому українські націоналісти зобов'язані докласти максимум зусиль до відродження церковної єдності та взяти найактивнішу участь у формуванні такого

українського священства, яке було б гідним Митрополита Липківського, Митрополита Шептицького, Патріарха Мстислава, Патріарха Йосипа Сліпого.

Духовні семінарії мають відродити войовничу християнську вдачу українських священників, стати центрами лицарської духовності, кадровою базою для відродженої єдиної Христової Церкви. Ця підготовка українського кліру має вестися у одному напрямі – оголошення та проведення переможного Хрестового походу за відродження Християнської України і Європи, проти сил світового зла. А націоналістичний Орден має брати у цьому безпосередню участь – як ідейну, так і кадрову: ми підготуємо для Церкви кандидатів у священники.

І ще: будь-якому ордену потрібні свої капелани-хрестоносці. Потрібні вони і майбутній орденській організації українців.

За роки незалежності якісно змінився і кадровий склад силових державних структур. У них кардинально збільшилась кількість патріотично налаштованих офіцерів, для яких Україна та її захист – не словесна абстракція, а реальність. Такі люди в погонах – золотий фонд нації, а тому Орден буде максимально залучати їх до революційної боротьби.

Жоден українець, що може стати у лави воїнів Національної революції, не буде обділений увагою Ордену, кожному там знайдеться місце згідно з його здібностями, дієвістю та жертовністю. Так будуть формуватися націоналістичні кадри...

Національний Орден потрібен всім українцям для акумулювання енергії народу та скерування її у одне, національно-революційне русло. Від створення і розбудови Ордену – до відновлення єдиного всеохоплюючого націоналістичного руху. Від відродження Руху до дня „Ч” – дня Національної революції. Від Революції – до закріплення, розбудови та розвитку Української Самостійної Соборної Держави. Алгоритм чіткий і зрозумілий. Розставимо деякі акценти в ньому.

Національна революція – це не бунт, не заколот і не різня. Це системні радикальні зміни в житті нації, здійснені її провідною верствою за всебічного сприяння народних мас. Національна революція в Україні ставить собі за мету ліквідувати режим внутрішньої окупації та передати всю повноту влади у руки національно пробудженого народу.

До того ж необхідно під час революційного процесу максимально нейтралізувати ворожі для нації зовнішні чинники – як московські, так і західні.

Не можна не враховувати, що під час революційних подій будуть спроби окупації України або її якоїсь частини військами московської імперії або НАТО. Українці мають бути готові до такого розгортання подій і, за необхідності, протиставити агресорам загальнонаціональну широкомасштабну партизанську війну та фактори міжнародного тиску.

Насамперед, розраховуючи тільки на власні національні сили, націоналісти мають змобілізувати тих українців, що розкидані по світах. Росія – це великий колос на глиняних національних та економічних ногах. Українці і сьогодні відіграють велику роль у забезпеченні економічного існування Московської імперії. Працюючи серед так званої „східної діаспори”, Орден проведе відповідну роботу серед цієї частини українського люду та

підготує її до можливого збройного (і не тільки) протистояння з РФ. І у випадку загострення конфлікту треба буде використати найболючіші місця її економічного базису: нафто- та газогони, комунікації, електростанції тощо.

Позбавивши Росію енергетичного підживлення, ми унеможлиavimo ведення імперіалістами активних дій проти України. А до того ж закладемо надпотужні міни під її підвалини. Росія має перестати існувати як імперія. Без її повалення та створення на її теренах повноцінних національних держав всіх поневолених народів, у тому числі російського, мирне існування та процвітання Української Самостійної Соборної Держави неможливе.

Другим антимосковським фактором є вже давно існуючий та ефективно діючий ісламський рух опору північнокавказьких народів – „Імарат Кавказ”. Гори горять під ногами московських окупантів вже сьогодні, молодь, зі слів кремлівського карлика Медведєва, „масово йде в гори” та приєднується до повстанців. За Чечнею піднялась Інгушетія, Дагестан, Кабардино-Балкарія. Верховний Амір Докку Умаров отримує присяги від мусульман не тільки цих республік, але й всієї Росії, а отже, повстання буде охоплювати все нові регіони імперії.

Скоординувавши наші дії з кавказькими моджахедами та іншими антимосковськими силами Росії, українці зможуть за доволі короткий час здолати Імперію зла. Міжнародний антиімперський фронт, заснований у 2007 році українцями, народами Імарату Кавказ, литовцями, поляками та турками, сьогодні веде насамперед інформаційну війну проти сил зла. Завтра він може відіграти визначальну роль у координації визвольної війни різних націй проти „Федерації”.

Зважаючи на це, Орден у процесі підготовки Національної революції має велику частину своєї діяльності спрямувати на пошук контактів та розвиток антиімперських сил як у Європі, так і на пострадянському просторі. При цьому треба усвідомити, що більшість правлячих режимів є антинаціональними та прислужують транснаціональним корпораціям або Кремлю, а, значить, головну увагу потрібно звернути на позавладні національні структури.

Також нашими союзниками у боротьбі за національне визволення можуть бути ті європейські рухи, що також борються проти поневолювачів. Ірландці, шотландці, баски, каталонці, корсиканці, фламандці – потенційні союзники українського визвольного руху. Гасла „Світ без імперій!” та „За вашу і нашу свободу!” набере нового імпульсу та обов’язково втілиться в спільну антиімперську боротьбу.

Національна революція може відбутися у різні способи. Націоналісти не є кровожерними створіннями, а тому ми не відкидаємо також і мирних шляхів досягнення мети. Треба докласти максимум зусиль, щоб Революція відбулась мирно! Але, якщо інших варіантів не буде, треба зі зброєю в руках звільнити нашу землю від чужинських і „своїх” паразитів. Поневолена нація має право на будь-які форми і методи боротьби проти поневолювачів. Це закон Божий і людський та цілком стосується нас, українців.

Україна – мононаціональна держава, але на нашій землі мешкає близько п’ятнадцяти відсотків представників національних меншин. Зрозуміло, що у багатьох із цих людей виникне закономірне питання: „Що буде з нами, коли українці здобудуть свою державність?” Відповідь однозначна та не вигадана нами, вона передана нам від наших попередників, а тому є святою заповіддю для нас. Звучить вона так:

Неукраїнці, що разом з українцями ведуть боротьбу за державність нації є нашими побратимами.

Неукраїнці, що не стають під українські визвольні прапори, але не протидіють нашій боротьбі та ставляться толерантно до права українського народу бути господарем своєї долі на своїй землі, зберігають всі громадянські права і свободи.

Неукраїнці, що виступають проти національно-визвольної боротьби українського народу є ворогами нації, зі всіма наслідками, що випливають з цього.

Українці пам'ятають, що переважна більшість людей інших національностей, що жили в Україні, у 1991 році віддали свої голоси за її незалежність. Ми вдячні їм за це, але зараз, на жаль, спостерігаємо й іншу картину: в тих регіонах, де відсоток українського населення менший, там все більше вкорінюються імперські ідеологеми, там все більше виникає проросійських структур, там все активніше працюють московські спецслужби, там свої голоси люди віддають за прокремлівські олігархічні партії, що „деруть з них три шкури”. Це викликає серйозне занепокоєння і спонукає нас шукати можливості впливу на ситуацію. У тому числі розглядати силові варіанти нейтралізації антиукраїнських середовищ.

У зв'язку з цим ми закликаємо всіх неукраїнців відмовитися від участі в антиукраїнських громадсько-політичних структурах, бойкотувати будь-які антидержавні акції, не голосувати за злочинні промосковські партії. Геть від Москви! Це у ваших і наших інтересах...

А в українців залишається лише один шлях – всіма силами підтримати творення Національного Ордена та включитися у процес національно-визвольної боротьби.

Слава українській національній революції!

V. НАЦІОНАЛЬНА РЕВОЛЮЦІЯ – ШЛЯХ ДО СВОБОДИ

Викладене у попередніх частинах цієї праці – ідеї та перспективні плани. Чи вони будуть втілені у життя, чи ні – відомо лише Богові. Але вже сьогодні існують організації, групи, окремі люди, яким набридло бути статистами та сторонніми спостерігачами на своїй, Богом даній землі, які в сучасних умовах повстають проти гніту та несправедливості.

Вже сьогодні невідомі міські партизани проводять свої акції з нейтралізації різних проросійських партій та організацій: палають їх бандитські притони; тріщать щелепи їхніх функціонерів, падають їхні ідоли. Вже сьогодні націоналістична пропаганда запалює все більше людських душ по всій Україні та за її межами. Вже сьогодні націоналістичні вишкільні табори на Тернопільщині, Київщині, Запоріжжі, Донбасі, Одещині, Криму тощо збирають тисячі молодих українців, що готуються до смертельного протистояння з ворогом. Вже сьогодні йде Священна війна за нашу українську Правду та Божі істини!

І у той час, коли політики брешуть нам про вибори без вибору, сучасні національні месники не базикають про Свободу, вони її виборюють!

Для того, щоб наблизити час постановлення Національного Ордена, яку б він не отримав назву, необхідно вже зараз всім, хто бореться з режимом внутрішньої окупації та іноземними імперіалістами, чітко усвідомити те, що вони всі є учасниками Священної Війни за Бога, Україну, Свободу.

Той, хто став на цей шлях, виконує історичну місію – наслідує княжих воїнів, козаків, підпільників, повстанців. Саме вони, ці спадкоємці віковичної борні за національні інтереси будуть засновниками та провідниками майбутнього Ордена Української Надії. Зазначимо, що ця боротьба йде не проти держави Україна, а саме проти тих представників всіх гілок влади та їх приспівників з різних сфер суспільно-політичного життя, що паразитують на поті та крові українського народу та протиставляються законному праву українців мати свою Українську державу.

Одним із головних правил українського націоналіста є „Не зашкодь!”, а тому дії невідомих патріотів мають вже зараз набирати системності, зваженості, злагодженості та ефективності.

На сьогоднішній день світове зло плодить в Україні все нові цілі для саботажних акцій та атак патріотів:

- Кожен політичний злодій, що має депутатський мандат або чиновницьку чи суддівську посаду, обслуговує політичні інтереси Кремля та, при нагоді, накрив в українців грошей, найбільше трясеться за свої статки: багатоповерхові будинки, дачі, престижні автомобілі, яхти і таке інше. Робімо з цього висновки, панове...
- Офіси партій та організацій, що знаходяться „під ковпаком” у російських спецслужб та діють проти держави Україна і майбутньої державності українців є місцями концентрації ворожої агентури. Як показує досвід, протипожежна безпека в цих приміщеннях перебуває на дуже низькому рівні, а тому в них часто трапляються надзвичайні ситуації...
- Антиукраїнські партійні функціонери; наркобарони і наркодилери; сутенери; власники і директори підприємств, що не виплачують робітникам заробітну платню та поведуться з ними, як з бидлом; видавці та розповсюджувачі антихристиянської та антиукраїнської книжкової та іншої друкованої продукції; власники та працівники електронних та друкованих ЗМІ, що ведуть антиукраїнську пропаганду; писаки-постмодерністи, що десакралізують українські святині; агресивні збоченці-гомосексуалісти – це ті асоціальні категорії населення, що потребують каяття, сповіді, покути та виправлення. Помолімося за їхні грішні душі...
- В Україні не тільки стовбичать символи комуністичної окупації, але й встановлюються „пам’ятники” епохи панування на нашій землі московського царату. Благословенним обов’язком всіх патріотів є знищення цих антиукраїнських ідолів. Ідоли падуть!
- Російські й інші закордонні імперські компанії, що разом з економічним своїм просуванням приносять в Україну русифікацію, мають прислухатися до здорового глузду та припинити свою антиукраїнську діяльність, інакше, з волі Божої, вони будуть отримувати великі збитки та, врешті, змушені будуть забратися з нашої землі...
- Більшість українських телеканалів та радіостанцій є центрами деморалізації, обездуховлення та русифікації української молоді. Мусимо нагадати: панове журналісти, досить грішити – кожен гріх проти Бога і Нації раніше чи пізніше карається...
- Спадає на думку суперечка між двома тризубівцями про можливість чи неможливість покарання московського попа, який з амвону насилав прокляття на державу Україну та її Президента. Питання було

конкретне: можна попа відлупцювати чи ні. Відповідь було знайдено: по-перше, бити можна, але не по голові, а по дупі, бо коли проходив процес рукопокладання, то той, хто висвячував батюшку, клав руку саме на голову, а не на якесь інше місце; а, по-друге, той піп не тільки до московської церкви належить, а ще й небезкорисно „підстукує”, тому якщо карати, то тільки по тій частині, що не церкві належить, а ФСБ. Во істину, „всякоє деяніє благо...”

- Антиукраїнські секти: їх збіговиська, склади антихристиянської літератури тощо. Українці завжди мали велику уяву, тому фантазуйте, браття...

Якщо зло не карається, воно збільшується. Тому якщо державні правоохоронні органи не можуть або не бажають притягати злочинців до кримінальної відповідальності, доведеться іншим людям виконувати їхню роботу. І лише Господь знає, хто стане знаряддям Його справедливості.

Священна війна іде. Вона потребує ресурсів. Тому кожен українець отримує шанс стати причетним до цієї Великої Справи.

Ми пропонуємо декілька пунктів, які б дозволили здійснити такі кроки кожному, хто має таке бажання.

1. Воїни-хрестоносці, що стають на борню зі злом, насамперед потребують сприяння Божого – тому найкращою для них допомогою буде молитва, звернута до Господа та Богородиці з проханням дати воїнству Христовому сили для подолання ворогів. Моліться приватно, звертайтеся до святих отців, щоб вони проводили спільні молитви в храмах, ініціюйте спільні молитви зі своїми рідними і близькими.
2. Погляди і позиції багатьох українців формуються вітчизняними, російськими та західними ЗМІ. Інформація про боротьбу українців за державність нації, що ними розповсюджується, зазвичай тенденційна та брехлива. Тому обов'язком кожного українця є проведення роз'яснювальної роботи про справжні, а не вигадані продажними журналістами цілі, завдання, методи боротьби націоналістів за свободу, справедливість, добробут. Використовуйте „живе спілкування”, місцеву пресу, інтернет тощо.
3. Навчіться чітко розділяти тих, хто справді веде боротьбу за добро нації, та тих, хто виголошуючи правильні слова, є лицеміром та брехуном. Прикриваючись націоналізмом, такі люди незаконно збагачуються, приходять до влади та дискредитують націоналістичний рух. Найкраща зброя проти них – Святе Письмо, Кобзар, фундаментальні праці ідеологів українського націоналізму. Для виявлення цих політичних лицемірів користуйтеся також Христовим принципом: „По плодах їхніх пізнаєте їх...” – він діє безвідмовно.
4. Розповсюджуйте націоналістичні пропагандивні та агітаційні матеріали: роздавайте книги, брошури, інформаційні бюлетені та газети; публікуйте ці матеріали в інтернеті; створюйте сайти, що популяризують національно-революційну боротьбу; розсилайте ці матеріали по електронних скриньках; поширюйте їх у церквах тощо. Скрізь і всюди закликайте інших ставати на шлях Священної війни за державність нації.
5. За необхідності захищайте воїнів Національної революції від зловорожих дій: надавайте їм своє житло, їжу, медикаменти, транспорт.
6. Зберігайте революційні таємниці воїнів, виявляйте та передавайте націоналістам інформацію про ворожу агентуру, що намагається нейтралізувати революційну дію. Кожен українець має навчитися говорити тільки

те, що потрібно. І не більше того. Бо зайве сказане слово може призвести до того, що воїн-націоналіст може втратити свободу або життя, а це послабить Справу.

7. Відстежуйте всі новини про Священну війну українців за свою державність, бо вони додають наснаги, посилюють національну спільноту та розвивають солідарність між українцями. Правда озброює.
8. Постійно займайтеся фізичною підготовкою та рукопашним боєм. Священна війна потребує здорових та сильних духом і тілом українців. Тренуйте витривалість: особливо ходьбу і біг на великі відстані з вантажем. Треба вміти робити блискавичні перебіжки на короткі відстані. Також звертайте увагу на гнучкість та силу. Не робіть із себе великого спортсмена-рукопашника: вивчіть та відпрацюйте до автоматизму декілька найпростіших зв'язок ударів руками та ногами, основні кидки та больові й удушливі прийоми. Особливу увагу зверніть на роботу з ножом та підручними предметами. Постійно готуйтеся до того, що у будь-який момент ви будете покликані до лав діючих революційних підрозділів.
9. У цій поліційній державі кожен українець у будь-який момент може потрапити за ґрати. Що ж говорити про тих, хто постійно ризикує в „мирній” Україні своїм життям та свободою? Підготуйтеся до цього: ознайомтеся з кримінальним та кримінально-процесуальним кодексом, проінструкуйте рідних і близьких про їх дії у випадку такого повороту подій. „Не бійся!” – часто повторював Христос. Пам'ятайте, що Він теж був в'язнем окупаційного режиму!
10. Війна може у будь-який момент перейти у стан збройного протистояння з ворогом. Тренуйте та постійно удосконалюйте свою вогневу підготовку – благо, що таких можливостей зараз багато, було б ваше бажання.
11. Навчіться надавати першу медичну допомогу. Дай Боже, щоб ці навички не знадобилися, але у житті, а тим більше на війні, трапитися може все.
12. Виховуйте своїх дітей українцями та майбутніми воїнами національної революції. Високий бойовий дух нації – запорука перемоги.
13. Віддаляйте себе від розкоші! Розкіш – ворог Націоналізму та Священної війни. Справжній Воїн-націоналіст має бути здатним відмовитися від мирських втіх та бути завжди готовим до великих обмежень заради Бога та Нації.
14. „Без Бога – ні до порога” – українці так живуть тисячі років. Тому ретельно виконуйте приписані Церквою релігійні обов'язки, регулярно сповідайтеся і причащайтеся. Завжди будьте готові до смерті і суду Божого. Хай кожен ваш день наближає вас до Бога.
15. Підрив економічної бази ворога – завдання кожного українця. Оголошуйте та поширюйте бойкот російських товарів та виробів.
16. Гуртуйте активних українців в містах і селах у Національні надпартійні громади, які б кожного дня і кожної хвилини, відкинувши штучний партійний поділ, робили українську справу, відроджували б український дух та силу.

І ще про одне. Режим внутрішньої окупації майже кожного року пропонує українцям чергові вибори: то Президента, то Верховної Ради, то місцевих голів міст чи депутатів місцевих рад. Так, на погляд тих, хто має владу в Україні, легше маніпулювати свідомістю народу та продовжувати панування над ним. Так зване сучасне громадянське суспільство в Україні є, за своєю суттю, великим блефом, що задурманює голови політично активних українців та „випускає пару” з розжарених несправедливістю українських сердець. Кожні вибори в цій державі – це крок від здобуття справжньої, а не декларативної державності.

Згадайте, після яких з десятків виборів, що пройшли за 18 років незалежності, українці вирішили свої проблеми та стали жити якісно краще? Такого не було!

Подумайте, хто із тих, що балотувався на будь-яку посаду, дотримав свого слова перед виборцями і виконав те, що обіцяв перед тим, як отримати депутатський мандат або посаду? Ніхто!

Зараз, коли не за горами президентські, а там і парламентські, а після них й місцеві вибори різні партійні політикани знову будуть обіцяти вам золоті гори та молочні ріки. Хоч цього разу не вірте їм!

Адже не лише вибори без вибору є в арсеналі українців. Пора вже загадати слова Великого Кобзаря про те, що „треба миром, громадою обух сталить та добре вигострить сокиру й заходиться вже будить хиренну волю”. Якщо немає з кого обирати, варто й задуматися про бойкот виборів (славна ОУН продемонструвала у 1947 році в умовах зовнішньої окупації, як це треба робити) або голосувати (якщо так нечистий тягне до виборчих урн) „проти всіх” і таким чином висловити свою національну і громадянську позицію? А, може, варто тих солодкоголосих обіцяльників, що будуть їздити агітувати віддавати свої голоси за чергового злодія або чужинця не аплодисментами зустрічати, а, принаймні, гнилими помідорами та тухлими яйцями? (Хоча яйця – це вчорашній день...)

А чи треба використати вибори для блага української справи? Так, безумовно. Використовуючи загальну активізацію народних мас, потрібно поширювати український націоналізм скрізь і всюди; здобувати, якщо треба, й у ворогів матеріальні ресурси для ведення національно-захисної діяльності по всій Україні; йти до людей і переконувати у тому, що лише Національна революція, а не жодні вимолювання й випрошування може змінити життя українського народу на краще; у різні способи тиснути на місцеву владу, вичавлюючи з неї духовні, національні, соціальні дивіденди для українців. Влада на виборах м'яка, як пластилін, а тому громада має користатися з цього невеликого проміжку часу та тиснути на неї – хай і вони хоча б щось добре для України та її народу роблять.

Кожні вибори мають наближати нас до Меті, а не віддаляти від неї. Якщо питання ставити саме так, а не інакше, буде користь для справи і для людей.

Та досить про вибори. Роботи і поза ними багато...

Не можу не зупинитися і на питанні Організації, якою маю честь командувати – ВО „Тризуб” ім. С. Бандери.

Від 1993 року „Тризуб” веде активну боротьбу за здобуття національної державності нашого народу. Ми діємо у різних умовах, при цьому використовуємо всі необхідні та доцільні методи і засоби. Спектр завдань, що стоять перед нами, постійно розширюється і урізноманітнюється. Але, незважаючи на це, ми ніколи не були і не будемо „всім для всіх”, наша структура залишається вузькофункціональною: „Тризуб” ніколи не претендував і не

буде претендувати на всеохопність національно-визвольної проблематики і ми ніколи не будемо перетворювати нашу Організацію у щось більше від того, чим ми є сьогодні.

Ми – солдати Національної революції, а тому нам легко діяти, бо ми впевнені в істинності нашої Справи і пам'ятаємо слова націоналістичної молитви: „Господи, Боже наш! Зміцни в мені любов до моєї Нації, щоби міг я в її інтересах і навіть проти її волі рятувати її від Твоїх ворогів”.

„Тризуб” – організація не досконала, вона, як кожна жива істота, має цілий ряд недоліків та проблем, але для мене – одного із її засновників і керівників – вона є найкращою і найдієвішою, бо вона і на словах, і на ділі є націоналістичною та революційною. Нам не треба, як сучасним політиканам, намагатися сподобатися всім, бо наша боротьба розрахована не тільки на сучасне покоління українців, а на майбутнє нашої нації. Тому скигління і шипіння наших ворогів і недругів ми сприймаємо філософськи: „Собака гавкає, а караван іде...” Так могло б бути і надалі.

Але, незважаючи на сказане, ми цілком відчуваємо незавершеність націоналістичного процесу, ми розуміємо, що будь-яка націоналістична акція, проведена нашим членством, може мати у сто разів більший ефект, якщо вона буде мати політичне завершення. Кожна дія тризубівців має наближати українців до мети, а, отже, „Тризуб” не має права бути окремою структурою. Ми повинні максимально посприяти тим, хто буде відроджувати Національний Орден та стати частинкою цілісної націоналістичної системи, що довершить революційні прагнення українського народу.

Багато завдань стоїть перед українськими націоналістами, але „З Богом ми покажемо силу, і Він знищить гнобителів наших...” У це віримо! А якщо в наших серцях палає вогонь Віри, Надії та Любові, то ми дійдемо до Мети.

Слава Україні!

*14 жовтня 2009 року Божого
м. Кам'янське, Січеславщина*

У ПЕРЕДЧУТТІ РЕВОЛЮЦІЇ

На підприємницькому Майдані впадало у вічі написане простим маркером гасло: “Революція ще буде!”. Ці слова були певною квінтесенцією тих подій. Протестувальники в основній своїй масі чудово усвідомлювали, що їхня акція – це лише початок великого народного збурення, рушій майбутніх суспільних процесів, початок кінця внутрішньо-окупаційного владного режиму.

І справді, акція, що почалася з однієї вимоги – ветування Податкового кодексу, доволі швидко переросла в політичну, на якій головними стали заклики “Геть антинародний уряд Азарова!”, “Геть продажну Верховну зРаду!”, “Так – чесним і прозорим виборам!”, “Вони – не дають нам жити, ми – не дамо їм панувати!” Слово “революція” також все частіше можна було почути серед тисячних мас людей. При цьому не можна було не зауважити, що радикальні антивладні настрої насамперед ідуть від українців Сходу і Півдня України. Янукович справді об'єднав нашу Батьківщину, яку він та його холуї стільки років роз'єднували і розколювали.

До того ж відбулася ще одна знаменна подія: підприємці всієї України звернулися до українських націоналістів з пропозицією, від якої не можна було відмовитися: ВО “Тризуб” ім. С. Бандери мав забезпечувати безпеку Акції. І з цим завданням, незважаючи на постійні провокації інфільтрованої в середовище

підприємницького активу владної агентури, “тризубівці” впоралися з честю. Ще й розповсюдили серед людей десятки тисяч націоналістичних листівок, провели сотні розмов з активістами різних підприємницьких структур та областей. Під час агітаційної роботи стало цілком зрозумілим те, що міф про різну ментальність “східняків” і “западенців” цілком зруйновано. Націоналістичні ідеї без проблем сприймалися мешканцями Донбасу і Криму, Харківщини і Січеславщини, центральних і західних областей нашої спільної Вітчизни.

І навіть підступна нічна ліквідація “Міста волі” не змогла приборкати той український дух спротиву, який відродився в листопаді 2010 року. Майдан-2 став першим серйозним ляпасом владі чужинців і манкуртів.

Другою знаменною передреволюційною подією стала національно-захисна акція ліквідації погруддя кату українського народу Сталіну в Запоріжжі. Мобільна група “Тризуба” 28 грудня 2010 року успішно відпиляла голову бовдуру, який незаконно був встановлений на подвір’ї антидержавного злочинного угруповання “обком КПУ”.

Після декількох місяців владного наступу на все українське, після брутального антиукраїнського реваншу ця подія стала ковтком свіжого повітря для сотень тисяч українців та всіх людей доброї волі, які усвідомили, що реставрації сталінізму в Україні не відбудеться. Народжує ще наша Земля лицарів ідеї та чину, які, незважаючи на небезпеку, готові захищати її від посягань ворога.

Ця акція, звичайно ж, не могла оминати увагу антиукраїнських сил, що узурпували владу в Україні. Скориставшись тим, що націоналісти відкрито взяли на себе відповідальність за проведену антисталінську дію, була інспірована серія провокацій та розпочато широкомасштабні політичні репресії проти українських патріотів. Насамперед під прес внутрішньо-окупаційного режиму потрапили ВО “Тризуб” ім. С. Бандери та ВО “Свобода”. Адже для можновладців стало цілком зрозуміло, що наростаюча національна хвиля вже навесні може змести узурпаторів з київських пагорбів, а націоналісти відіграють у цих подіях провідну роль. Саме тому поліцейська система запрацювала на повну потужність: затримання та арешти, виклики та допити, викрадення та катування – це той арсенал, який використовують нащадки сталінського НКВС проти українських патріотів. Адже всі прекрасно розуміють, що “добро” на застосування незаконних репресій та катувань дали на самій “горі”. “Бандьор к ногтю!” – мабуть, так висловився “хазяїн”, найкращий друг і товариш олігархів, злодіїв та кремлівських карликів. І понеслося...

“20-річного Пилипа Тарана, сина виконуючого обов’язки Голови Центрального Проводу ВО “Тризуб” ім. С. Бандери Андрія Стемпіцького, катують. Про це стало відомо зі слів адвоката Тарана.

За словами адвоката, хлопця тяжко били, неприємного закидали в камеру, застосовували електрошок. Зараз у нього струс мозку, він періодично втрачає свідомість, і велика гуля на спині біля хребта, він ледве ходить та при спілкуванні губить нитку розмови.

Мордують його лише за те, що він – син голови “Тризубу”. Думають, що володіє якоюсь інформацією.

Також стало відомо, що була прокурорська перевірка, до Пилипа прийшов прокурор, запропонував підписати папірці, що ніхто його не бив і він не має скарг на умови утримання. Хлопець відповів, що не підпише. Тоді до нього в камеру зайшли троє і знову побили до втрати свідомості, але він нічого не підписав”.

Ще. “Едуарда Андрющенка теж катували. За словами матері Едуарда Андрющенка, який сидить у Запорізькому СІЗО, за те, що провів для “руйнаторів Сталіна” екскурсію містом – показав, де той Сталін стоїть.

Виявляється, коли він ще сидів не в СІЗО, а у Запорізькому УВС, його теж били – четверо ментів повалили на підлогу і били ногами. Син не казав про це матері раніше, щоб вона не плакала. Він також повідомив матері, що сильно били по голові Олексія Зануду – вся голова була у набряках.

З Едуардом у СІЗО зустрівся представник уповноваженої з прав людини. Подзвонив після того матері і радісним тоном сказав, щоб вона не хвилювалася, з Едом все гаразд і почуває він себе добре. “Я знаю, що він застудився, кашляє, і в нього хронічний гайморит”, – відповіла мама. А той їй: “Ну так, є і кашель, і нежить, але йому вже краще, він вже майже одужав”.

Ніна Андрющенко спитала представника омбудсмана, чи той зафіксував факт, що Едіка били. Той відповів, що так, зафіксував, тепер він відправить це у прокуратуру, щоб там перевірили, чи це правда. Копію цього документу надати матері він відмовився”.

І ось таке. Із заяви Анатолія Онуфрійчука: “22 січня 2011 р. мене було доставлено до обласного Управління Служби Безпеки України в Запорізькій області, де на першому поверсі мене допитували двоє представників СБУ, які мені не представились, одягнені в цивільний одяг.

На мою вимогу викликати для участі в допиті мого адвоката Прудовського В.Д. вони відповіли відмовою і почали наполягати, щоб я давав свідчення про організацію “Тризуб” ім. С. Бандери. Після моєї відмови давати свідчення без адвоката вони почали мені погрожувати, що звинуватять мене в підриві малої архітектурної форми – пам'ятника Сталіну, що відбулося в ніч з 31.12.10 на 1.01.11., що посадять зі мною в камеру “отморозків” або ще гірше – людей з нетрадиційною орієнтацією, т.з. “петухов”.

Після того, як я в черговий раз відмовився давати свідчення проти себе без адвоката, ці люди закрили кабінет на ключ і почали застосовувати щодо мене фізичну силу. Зайшовши мені за спину, один з них почав заламувати мої руки, які були застібнуті за спиною в наручники, намагаючись підняти їх якомога вище, а інший бив по ногах, намагаючись поставити мене на шпагат. Це все продовжувалося біля години. Весь цей час комір куртки давив мені на горло, від чого мене почало нудити, і я ледве не втратив свідомість, почалась нестерпна біль у коліні, яке минулого року було прооперовано, рук я взагалі не чув, бо вони були перетиснуті наручниками і до них не доходила кров. Один з цих людей задавав питання і сам на них відповідав. Якщо я не погоджувався з тим, що вони казали, мене починали бити в живіт. Коли я вже не міг витримувати катування і погодився підписати їхні документи, мене посадили на стілець і дали аркуш паперу з ручкою, на якому я написав те, що вони мені надиктували. Після допиту мене змусили підписати документ, що я не маю претензій до співробітників СБУ, погрожуючи новими тортурами”.

Це факти, які свідчать не просто про мордування патріотів, а про злочинну сутність “правоохоронної” системи, яка захищає не права громадян, а претензії на владу злочинців, що тимчасово опинилися на державних посадах.

Так, справді, як заарештовані хлопці 16 лютого на камери й пояснювали, в СІЗО їх вже не катували, але з письмових заяв видно, що знущання і вибивання показів відбувалися в Запорізькому обласному управлінні СБУ і

МВС. І одним із завдань катів було вибити такі свідчення, які дозволили б інкримінувати “Тризубу” незаконні воєнізовані формування або ще щось. (До речі, у дев’яностих правоохоронна система вже пробувала провести аналогічну спецоперацію. Тоді це не вдалося. Але тоді хоча б були якісь правила, а тепер їх апіорі не існує. Повна “демократія”!) До того ж, ми зараз не знаємо, що вплинуло на такі слова молодих патріотів – чи не “дуже переконливі пропозиції”, від яких не можна було відмовитися?

І після цього “правоохоронці” будуть закликати виконувати закони держави?! Ваші закони – це правила поведінки для рабів та інструкції для наглядачів!

А якщо добре подумати, то така ситуація є закономірною: коли владу захоплюють злочинці і нею користуються для власного збагачення, тоді порядні, законослухняні громадяни і патріоти, які хочуть звільнити свій народ, сідають у в’язниці. Так було завжди в історії людства, так є сьогодні в Україні. Чи так буде надалі, залежить тільки від нас – тих, хто живе на цій землі.

І при цьому треба усвідомлювати, що вирішити будь-яке питання сучасності для українців можна одним способом – здобувши державність для української нації. Інші рецепти – від лукавого. Поки в Україні панують чужинці і манкурти, доти говорити про права і свободи як всього народу, так і окремих його представників марно. Тільки Національна держава буде гарантом всебічного розвитку, свободи, справедливості та добробуту як титульної нації, так і представників національних меншин в Україні.

А шлях до національної державності також один – Національна революція всього українського народу під єдиним національно-визвольним проводом. І шанси здійснити якісні революційні зміни кожного дня зростають. Подякуємо за це Януковичу і його поплічникам...

Обездуховлення суспільства, переслідування українських Церков, безапеляційна підтримка владою імперської РПЦ та її антиукраїнського проекту “Русській мір” сприяють духовному єднанню українців незалежно від конфесійної приналежності та ідеологічної зорієнтованості.

Національна несправедливість, русифікація, суттєвий дисбаланс національностей у структурах влади на державному рівні (неукраїнці стали головним кадровим резервом антиукраїнської влади), переслідування патріотів, вбивство України в Україні відбувається щодня. Але цей болючий процес піднімає цунамі незадоволення та протесту серед національно-пробуджених верств українського суспільства.

Щоденне порушення прав і свобод громадян, цензура в ЗМІ, “пресування” незалежних телеканалів, тотальний контроль олігархів над пресою, міліцейське свавілля не залишають байдужими мільйони українців, бо це торкається майже кожного. Свобода громадян стала для влади мішенню, в яку вона посилає свої розривні кулі, намагаючись повністю позбавити нас гідності та вільного майбутнього. Але й тут, вже зараз ці дії викликають спротив та антидію. Всі розуміють: ми втратимо все, якщо не зупинимо зло, яке хоче перетворити вільних людей на рабів.

Соціальне гноблення, галопуюче підвищення цін на продукти, товари і послуги, зростання тарифів і платежів, масове зубожіння та втрата купівельної спроможності, податковий терор проти малого та середнього бізнесу, розробка і майбутнє одностайне прийняття кнопкодавами із Верховної ЗРади антинародних Пенсійного та Житлового кодексів практично позбавляють весь український народ надії на добробут та щасливе майбутнє.

Кримінально-олігархічний промосковський режим цікавить одне: як перетворити українців на робоче стадо, яке має забезпечувати всі забаганки новітніх мільярдерів та мільйонерів. Далеко не всі хочуть бути бидлом!

Всі згадані чинники творять в Україні революційну ситуацію. Цікавим є поєднання духовної, національної, соціальної та інших складових, що мають перерости у загальнонаціональний спротив. Також значущим явищем є соборність революційного процесу. Правлячим режимом однаково не задоволені мешканці Сходу і Заходу, Півдня і Півночі України.

Підсумувавши всі ці фактори, можна з впевненістю сказати, що майбутні революційні події мають всі шанси вилитися у справжню Національну революцію, яка не тільки ліквідує паразитуючу владну систему та структури, але й якісно змінить життя всіх громадян України, забезпечить всебічний розвиток, свободу, справедливість і добробут сучасному та майбутнім поколінням української нації.

А на питання: “хто прийде до влади?” найкраще можна відповісти прикладом ще однієї колишньої радянської “республіки” – Грузії. Адже і там був неабиякий кадровий голод. Але грузинський народ поставив на свою молодь і виграв. Молоді хлопці та дівчата по 25-35 років, ставши міністрами, губернаторами, мерами вивели свою країну на якісно інший, кращий рівень розвитку.

Саме так треба зробити й в Україні. Революція – справа молодих! Ті революційні кадри, які розгорнуть боротьбу за право українців бути господарями своєї долі на своїй землі, займуть і в національній державі провідні становища. Бо до влади мають приходити не ті, у кого товстіше рило, а “мудрі, мужні та шляхетні”. Бо мудрого – не здуриш, мужнього – не залякаєш, шляхетного – не купиш! У цьому перспектива Національної революції, українського народу, України...

Весна скоро... Гуртуймося, українці! Революція буде!

17 лютого 2011 р.Б.

МАРШ НА КИЇВ

Те, що Віктор Янукович і його правляча команда ведуть Україну в нікуди, вже нікому доводити не потрібно. Але сьогодні головне питанням часу – “як бути далі?” Що необхідно зробити для того, щоб зупинити ліквідацію держави, унеможливити масове ожебрачення українців, здобути Національну державність для українського народу? Адже, незважаючи на загальне невдоволення громадян, розгортання різноманітних протестних рухів, несприйняття кроків влади українськими інтелектуальними колами, різнопланові акції протесту тощо, владний режим не тільки не послабив своїх позицій, але й у багатьох аспектах їх посилив.

Помітно неозброєним оком, що, незважаючи на стабільне падіння рейтингів як особисто Януковича, так і його “регіональної” свити, вони свідомо не виконали жодного пункту із тих вимог, що ставив перед ними протестуючий народ. Наприклад, один із найбільших подразників для українців, відвертий кремлівський холуй – Табачник, незважаючи на тиск суспільства, так і залишається на одній із ключових для майбутнього нації посаді “міністра освіти”.

Підприємницький рух спротиву новим податковим правилам, видуманих комсомольським “младореформатором”-олігархом Тігінком, після бурхливого осіннього підйому зійшов нанівець не тільки не

досягнувши своєї вузькостратумної цілі – блокування антипідприємницьких нововведень, але ще й викликав вал репресій проти активістів антиподаткового Майдану. При цьому спостерігається майже повна відсутність солідарності з тими людьми, хто, відстоюючи спільний, здавалось би інтерес, потрапив за ґрати: ні масових акцій, ні страйків, ні інших дієвих форм протесту. Всі автори злочинного Податкового кодексу на місцях і немає поки що жодних ознак того, що хтось із них позбудеться свого нинішнього місця на владній ієрархічній драбині. “Яник своїх не здає!”

Система влади Януковича також отримала тотальний контроль над силовими структурами, і, рано чи пізно, задіє ці доволі дієві важелі впливу на суспільство. Хто не вірить – хай згадає листопад 2004 року, коли тодішній багаторазовий “переможець” президентських перегонів вимагав від Кучми застосувати війська та силу розігнати “помаранчевий заколот”. Тепер він “Верховний головнокомандувач”!

Не можна не згадати переслідувань і арештів українських патріотів з партії “Свобода” та провідних опозиційних політиків – представників демократичних сил (“Батьківщина”, “Народна самооборона” тощо). Ми, націоналісти, однозначно солідаризуємося з переслідуваними та ув’язненими і будемо робити все від нас залежне, щоб репресії були припинені і незаконно заарештовані вийшли на волю. Рух спротиву внутрішньому окупанту має бути єдиним! Яке ж місце сучасні партійці-опозиціонери займуть в історії нашої Вітчизни, покажуть їхні дії у процесі підготовки та проведення Національної революції. Час розставить всі крапки над “і”.

Москва, українські олігархи-неукраїнці, сам Янукович не мають наміру просто так, без кривавого бою, віддавати всю повноту влади, яку вони отримали в Україні у лютому 2010 року. Це потрібно усвідомити! А самозаспокійливі марення наших лібералів і демократів про те, що Янукович не вічний, навряд чи допоможуть українцям позбутися такого пана-хама у найближчій перспективі.

Так, звичайно, у нашому світі нічого вічного немає, і ці владоможці, що дорвалися до корита, теж затримаються ненадовго, але кожен день їх правління обертається страшними збитками для нашого народу, і це не тільки згубні для середньостатистичної української сім’ї витрати на комуналку. При існуючій владі ми як нація стратегічно програємо у швидкоплинному глобалізованому світі перегони на виживання народів, ми створюємо такі проблеми для своїх дітей та внуків, які їм буде набагато складніше вирішувати, ніж нам – тим, хто зараз живе на українській землі. Ось це найгірше, а тому діяти необхідно не завтра чи післязавтра, а вже – негайно.

Переконали, що для того, щоб боротьба українського народу була ефективною, на самому її початку необхідно чітко визначитися з декількома стратегічними пунктами.

Перший. Чим є для нас, українців, влада Януковича і тих чисельно значних політичних сил, які його всебічно підтримують (“Партія регіонів”, “КПУ” Симоненка, “Народна партія” Литвина, “Сильна Україна” Тігіпка)?

Ми, українські націоналісти, трактуємо цей промосковський кримінально-олігархічний владний симбіоз як РЕЖИМ ВНУТРІШНЬОЇ ОКУПАЦІЇ. І даємо йому однозначну характеристику: “Внутрішня окупація – це така форма поневолення, коли народ опиняється під зловорожою владою вже не іноземних загарбників, а внутрішніх антинародних та антинаціональних сил, які зводять до мінімуму політичні права корінної нації (а це майже 80% населення), захоплюють і використовують виключно у власних інтересах державний механізм, фінансову сферу, економіку, інформаційний простір країни, намагаються штучно ділити і деморалізувати, денаціоналізувати і

нищити поневолену ними націю, щоб унеможливити її згуртування під прапором своєї національної ідеї, її визвольну боротьбу і своє власне – національне державотворення і народовладдя...”

Вважаємо цю націоналістичну позицію абсолютно правильною і сьогодні пропонуємо розглянути та внести до своїх програмних, пропагандивних, агітаційних засад усім антирежимним, опозиційним, протестним організаціям, партіям, компаніям, рухам. Це, на наш погляд, той політико-програмовий старт, який дозволить об'єднати широкі верстви українського народу та усуне можливість угодовства і колабораціонізму з окупаційною за своєю суттю владою на стратегічному рівні.

Чому це так важливо? Пригадаємо всі суттєві революційні процеси, які відбулися в Україні за останні 20 років: Національно-визвольна революція 1989-91 років, “Україна без Кучми!” 2000-2001 року, Помаранчева революція 2004 року, Антиподатковий Майдан 2010 року. Всі ці події об'єднує одне – зрада! Угодовство керівників цих вибухів людського обурення та жаги національної, духовної, геополітичної, економічної, соціальної тощо справедливості завжди заводило боротьбу мільйонів на манівці, призводило до зневіри, деморалізації та деградації революційно-визвольних рухів. Нам сьогодні необхідно створити такі правила революційної боротьби, які б не дозволили провідникам майбутньої Революції зрадити наші прагнення до Свободи, Справедливості та Добробуту.

За півтора року “володарювання” злочинної влади публічних доказів антидержавної й антинародної її сутності назбиралося стільки, що говорити про це можна скільки завгодно, але бажано не тільки на сторінках інтернет-видань чи соціальних мереж, а й у залі Національного Суду. Тому переговори з владоможцями провідників майбутньої Революції треба обмежити умовою: “Перемовини з нинішньою владою можливі тільки у одному випадку – повна її капітуляція, складання владних повноважень і добровільна здача у руки Національного Правосуддя”. Все інше – від лукавого! Бо повториться те, що було вже декілька разів: колаборанти отримають посади, гроші, життєву перспективу, а повсталий народ – дулю під носа.

Друге. На наше переконання, процес звільнення українського народу з-під ярма внутрішньо-окупаційного режиму Януковича має обов'язково базуватися на Українській Національній Ідеї, тобто на ідеї державності української нації на своїй Богом даній землі. При цьому Національна ідея передбачає забезпечення всіх людських Прав і Свобод всім без виключення громадянам, у тому числі представникам національних меншин, які мешкають в Україні та не протидіють Праву українців бути господарями своєї долі на своїй землі. Зробити наголос на цьому надважливому положенні нас примушує не тільки наша націоналістична ідеологічна база, але й останні події у світі. Політика так званої “мультикультурності” в Європі, впровадження якої силами космополітичної демократії тривало останні декілька десятиків років, з тріском провалилася. Це визнали всі провідні політики, які займають визначальні посади в Євросоюзі. Адже давно зрозуміло, що той же “Євросоюз” – це, на сьогоднішній день, три головні держави: Великобританія, Німеччина, Франція. Саме вони визначають стратегічні й оперативні завдання для європейського об'єднаного конгломерату. І саме керівники цих держав – Девід Камерон, Ангела Меркель, Ніколя Саркозі в один голос заявили, що стратегія космополітичної “мультикультурності” себе дискредитувала та призвела до великих антинаціональних зрушень.

Тобто, традиційний імперіалізм стратегічно програв ще у середині двадцятого століття, “мультикультурність” як одна із форм новітнього ліберального імперіалізму зазнала повної невдачі на початку

двадцять першого століття, наступні видозміни імперіалізму також приречені на поразку. Майбутнє світу – за Національними державами, майбутнє людства – за націоналізмом! А, отже, майбутнє України також неподільно пов'язане з Українським націоналізмом!

Ми усвідомлюємо, що всіх українців зробити націоналістами не вдасться і не ставимо перед собою такого завдання. Але для нас є дуже важливим те, щоб усі українці були патріотами своєї держави. Бо патріотизм – це почуття любові до своєї Батьківщини, націоналізм – це патріотична дія в ім'я своєї Вітчизни. Не всі можуть діяти, але всі зобов'язані любити!

Отже, Національна ідея як основа сучасного народного буття та майбутнього української нації – це основа революційного процесу боротьби українців проти сучасних поневолювачів – режиму внутрішньої окупації на чолі з Віктором Януковичем. Без неї українці приречені на поразку!

Третє. Я часто згадую слово РЕВОЛЮЦІЯ... Роблю це з двох основних причин:

1. Революційність є невід'ємною складовою націоналістичної ідеології.
2. Режим внутрішньої окупації апіорі неможливо подолати еволюційними методами, бо авторитарна за своєю суттю система Януковича не дозволяє, використовуючи закони держави Україна та легітимні механізми зміни влади, привести до керма держави людей, які б не були частинкою згаданої системи.

Порочне коло регулярної зради національних інтересів та державної корупції можна розірвати тільки за допомогою революційних механізмів кардинальної зміни антинаціональної системи влади, якісного переформатування антинародних структур влади та тотальної люстрації людей влади.

Останнім прикладом швидких та успішних революційних перетворень на пострадянському просторі є Грузія. Незважаючи на шалений (у тому числі військовий!) тиск Московської імперії, окупацію третини території, традиційну корупцію та ще радянський культ “зłodіїв у законі”, невелика команда президента Саакашвілі за декілька років шляхом РЕВОЛЮЦІЇ якісно змінила не тільки лице, але й душу своєї Вітчизни. Грузинська нація отримала життєву перспективу... Рік тому мені пощастило відвідати цю Велику маленьку країну, і я мав можливість особисто переконатися у досягненнях грузинського народу на шляху до процвітання, добробуту та вільного всебічного розвитку.

Революційний дух і національна ідея, політична воля до змін, безстрашність і навіть певний авантюризм у виконанні поставлених Революцією завдань – це ті складові успіху, які виведуть будь-який народ, у тому числі український, на вищий щабель розвитку.

Четверте. Українське традиційне християнство як основна духовно-світоглядна складова української душі та революційних процесів в українському суспільстві. Безумовно, ця теза у жодному випадку не має відкидати від боротьби людей, які не є християнами або конфесійно не належать до УГКЦ, УПЦ КП або УАПЦ (саме ці християнські конфесії є справді українськими та традиційними), але при цьому мають бути чітко розставлені акценти: Україна є християнською державою! Амінь.

Ми, націоналісти, у цій передреволюційній ситуації дуже сподіваємося на мудрість та мужність українських церковних ієрархів, які мають стати для народу духовними поводириями та стовпами Віри.

П'яте. Соборність українських земель у мисленні та діянні революційного руху. При цьому має йтися не тільки про ті території, що на сьогоднішній день входять до складу держави Україна, а й про ті українські землі, що сьогодні перебувають у складі інших держав, насамперед є окупованими Московською міні-імперією.

Уявляю скепсис “реалістів-політиків” та простих обивателів, які прочитають ці слова. Дехто назве їх навіть екстремістськими. Але переконаний, що наші попередники з ОУН Коновальця та Бандери мали абсолютну рацію, коли проводили свою націоналістичну діяльність під гаслом Соборності всіх без винятку українських земель. Саме опираючись на ці гасла, націоналістичні похідні групи доходили до Криму і Кубані та творили там не тільки підпілля, але й великі партизанські з'єднання, які збройно поборювали московських окупантів. Згадаймо ту ж Кубанську повстанську армію...

Зараз же, коли українців всі політикани хочуть загнати у стійло мізерності та дріб'язковості, треба як ніколи поставити Великі цілі. Москва піднімає питання “повернення” Криму – Київ має відповісти активізацією боротьби за відродження українства Кубані. Кремль нав'язує двомовність на Донбасі – Печерські пагорби мають відповісти нарощуванням української присутності на Воронежчині та Білгородщині. Росія тисне на Україну в газових питаннях – Україна має відповісти створенням українських страйкових комітетів на нафтогазових родовищах Сибіру та саботажу видобутку вуглеводнів. ГРУ і ФСБ проводять спецоперації в нашій державі, створюючи і фінансуючи політичні “партії” та псевдокозацькі парамілітарні формування – українські спецслужби мають творити і унапрямувати діяльність козацьких структур Кубані, Дону, Тереку, а також посильно допомагати Північно-Кавказьким групам спротиву. На будь-який удар Москви необхідно давати гідну, а деколи й асиметричну відповідь.

Росію як головного ворога України можна і треба поставити на коліна, Соборність українських земель можна і треба відновити – але зробити це зможе не нічийно-космополітична “держава Україна”, а Українська Соборна Держава під проводом “мудрої, мужньої і шляхетної” Національної влади.

Отже, висунувши і реалізувавши у процесі підготовки Національної революції викладені стратегічні пункти, можна переходити до моментів оперативних і тактичних, розпочинати загальнонаціональний МАРШ НА КИЇВ...

22 серпня 2011 р.Б.

ОКОВИ НЕПРАВДИ РОЗІРВАТИ...

“...кайдани несправедливості розбити, пута неправди розв'язати, пригноблених на волю відпустити, кожне ярмо зламати”

В Ім'я Пресвятої Трійці!

Новий 2012 рік за декілька днів.

Янукович зі своїми друзями-олігархами два роки паразитує на тілі українського народу. Ситуація в державі погіршується кожного дня. Влада – антиукраїнська, антинародна, неадекватна та нелегітимна. Не бачити цього неможливо!

Режим внутрішньої окупації проводить цілеспрямовану політику, направлену на демонтаж незалежності та поновлення панування Московської імперії на українській землі. Так є. Чи так буде надалі? Питання поки що

відкриті... Адже на сьогоднішній день так і не сформувалась така суспільно-політична сила, яка б могла бути реальною альтернативою владній банді. Чи буде вона оформлена найближчим часом – покаже вже початок 2012-го.

Вихід із тої новітньої руїни, що існує зараз, можливий у одному випадку: коли українці, об'єднані національною ідеєю, під єдиним національним проводом знайдуть у собі ту внутрішню силу, яка згуртує розрізнені суспільні верстви і поведе шляхом безкомпромісної Національної революції боротьбу за ліквідацію режиму внутрішньої окупації до здобуття і утвердження національної державності.

Одним із ймовірних сценаріїв розвитку подій, певним часом “Ч” для революційних процесів можна розглядати вибори до Верховної Ради України. Впевнений, що вони відбудуться, як завжди, з масовими порушеннями та фальсифікаціями їх результатів. Найкращим підтвердженням цих слів є останні довибори у різні органи представницької влади в декількох регіонах нашої Батьківщини (в Криму, на Донеччині, на Київщині). Скрізь, без винятків, старі злочинні сценарії Партії регіонів мали місце. А, отже, і результати цього “волевиявлення” були передбачувані.

Масове незадоволення результатами виборів на тлі тотальної національної несправедливості та катастрофічного погіршення соціально-економічної ситуації має всі шанси викликати обурення громадян і перерости у велелюдні протести, акції громадянської непокори та силове протистояння з владним режимом.

Вже сьогодні в Україні об'єктивно існує більшість ознак революційної ситуації. Зупиняє ж її розгортання тільки одне – відсутність революційної та авторитетної загальнонаціональної сили, здатної очолити та окреслити напрям боротьби задля перемоги Революції.

Для того, щоб ця хвиля народного гніву мала конкретний результат і нею не могли скористатися політичні шахраї та пристосуванці (як це вже було у 2005 році), ті громадсько-політичні сили, які мають намір творити революційну ситуацію і вести за собою революційні народні маси, вже зараз повинні розробити чіткий план дій, презентувати суспільству Програму національного державотворення і показати тих людей, яких вони запропонують українському суспільству після перемоги Революції на ключові державні посади.

На мою думку, етапність революційного процесу має бути наступною:

Етап 1. Підготовчий. Вже на початку нового року в областях на базі різноманітних громадсько-політичних об'єднань та авторитетних громадян, які послідовно виступають проти режиму Януковича, розпочати формування національно-революційних центрів.

Це мають бути керівні та координуючі структури, які, окрім передвиборчої діяльності, почнуть системно реалізовувати план революційних перетворень у державі. (Однозначно, що у цих Центрах у жодному випадку не може бути представників промосковської “п'ятої колони”!). Національно-революційна пропаганда і агітація; структуризація людських та матеріальних ресурсів майбутньої Революції; яскраве висвітлення злочинних дій влади; персоніфіковане викриття найодіозніших представників антиукраїнського режиму; розпропагування особового складу силових структур режиму; підготовка списків для люстраційних процесів; тотальне протиставлення владному свавіллю на місцях; проведення тактичних протестних акцій у регіонах тощо – це найголовніші завдання цього етапу.

Етап 2. Передвиборчий. Всі ресурси мають бути задіяні у виборчий процес з метою максимальної революціонізації свідомості громадян України. Кожен день виборів – це революційна школа та гартування тих кадрів, які стануть стрижнем Революції. (Провідник Степан Бандера зазначав: “Боротьба кує кадри, кадри розгортають боротьбу.”)

Етап 3. Післявиборчий. Революційний. Основою Революції мають стати масові виступи громадян у столиці та обласних центрах. На майдани українських міст мають вийти мільйони і заявити про нелегітимність правлячого режиму. (Враховуючи досвід подій 2004 року – це цілком реально). При цьому необхідно забезпечити нейтралізацію виконання злочинних наказів Януковича як Верховного Головнокомандувача, який, щоб зберегти своє панування, може задіяти міліцейські структури і внутрішні війська для розгону мирних протестних маніфестацій. Чим більше на сторону народу перейде військових та поліцейських підрозділів, тим більше шансів буде уникнути кровопролиття.

Адже ми всі чудово розуміємо, що перша ж крапля крові може накликати на Україну цілі зграї геополітичних вампірів як із імперської Москви, так і з “демократичного” Заходу. “Миротворців” знайдеться чимало!

Особливо цінними є безліч мирних сценаріїв примусу нелегітимного режиму до складання своїх владних повноважень. Зі зрозумілих причин не буду у цій статті їх озвучувати.

Але потрібно наголосити на тому, що найголовніше у цих процесах є усвідомлення творцями Революції своєї місії не тільки задля зміни правлячої верхівки, а й для ліквідації системи антинаціональної влади, яка кожного разу ставить українців у становище безправних рабів, а невеличку кліку олігархічних сімей (в основному чужинців або манкуртів) робить повноправними господарями на українській землі, які казково збагачуючись, експлуатують все, що тільки можна експлуатувати.

Космополітично-нічийна “держава Україна” має бути перетворена на національну державу українського народу з повноцінною системою національного народовладдя – УССД. Тільки Українська Національна Революція зможе відкрити шлях для всього українського народу та представників національних меншин в Україні до всебічного розвитку, Свободи, Справедливості та Добробуту. Все інше – від лукавого! Все інше – тупик, безвихідь та “марення відрубаної голови про царську корону”. Альтернативи Національній державності не існує! 20 років “ходіння по муках” в незалежній, але не національній Україні – найкращий доказ цього...

P.S. Ізраїльський державний діяч Бен Гуріон слушно зазначав, що “Поганий той політик, який не вірить у чуда”. Враховуючи цю максиму, гіпотетично можемо дати шанс Віктору Януковичу.

Наприклад, трапляється чудо. Віктор Федорович під впливом або Божої волі, або якихось обставин (особистий конфлікт з Путіним; неможливість поділу сфер впливу між Сім’єю та Ахметовим чи Фірташем тощо) перестає бути могильником української незалежності, здійснює зміну Уряду з відверто антиукраїнського на проукраїнський; змінює на сто вісімдесят градусів гуманітарну політику; пригальмовує масове розкрадання своїми підлеглими бюджетних коштів, душить олігархів та дає, за грузинською схемою, можливість вільного розвитку малому та середньому підприємству; ставить хрест на міліцейському свавіллі; реформує за європейським зразком судову систему і т.д. Такий Президент був би дуже потрібен Україні та її народу. Але навіть найбільші його

прихильники з простого люду вже не вірять у такі перетворення. Все більше громадян утверджуються на думці, що “бандит має сидіти у в’язниці!”

Адже вертольоти, Межигір’я, золоті унітази, хонки, бджоли, басейни, страуси – це “ніщо” порівняно з постійною зрадою інтересів української нації.

Януковича і його владоможну зграю – за ґрати!

Хай живе Українська Революція!

Слава Україні!

25 грудня 2011 р.Б.

СЛОВО ДО ПОБРАТИМІВ: “МИНУЛЕ, СУЧАСНЕ, МАЙБУТНЄ”

ПОБРАТИМУ ПО БОРОТЬБІ

ЗА ДЕРЖАВНІСТЬ УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІЇ СТЕПАНУ БИЧЕКУ-“ВОВКУ” ПРИСВЯЧУЮ.

Прийшов 2012 рік від Різдва Христового. Комуś він відкриває нові надії та обрії, комуś несе розчарування та поразки. Життя не стоїть на місці, весь час відбувається рух... Бо, як казали давні латиняни, рух – це життя.

ПРОБОЄМ ПРОТИ ТЕЧІЇ

“Триzub” імені Степана Бандери у цьому році буде відзначати своє 19-ліття. Ми були створені у 1993 році з ініціативи Проводу Організації Українських Націоналістів великим українцем Василем Іванишином. Саме він, і ніхто інший, заклав фундаментальні та основоположні принципи діяльності Організації на весь час її існування. Зі стовідсотковою впевненістю зараз можна говорити про те, що якби не Провідник Василь Іванишин – “Триzub” ніколи б не відбувся як дієва націоналістична структура. А саме такою наша Організація була і є всю свою історію. І мені як людині, яка пройшла зі своїми побратимами весь цей шлях, не соромно за жоден день свого перебування у триzubівських лавах. Навпаки, я гордий тим, що Бог дав мені шанс не змарнувати своє життя у безпросвітному існуванні та тинянні манівцями, а з 1994-го року йти тією ж дорогою, якою йшли наші великі попередники – борці за державність української нації.

Етапів боротьби було доволі багато... Становлення “Тризуба” відбувалось у буремні дев’яності, а, отже, це накладало свій відбиток на принципи і структуру Організації, на кадровий підбір і характерні особливості членства. Створений на свято Покрови Пресвятої Богородиці у 1993 році на Львівщині, вже за рік бандерівський “Триzub” діяв у всіх регіонах України. Своїм сміливим марш-кидком на Схід полковник Василь Іванишин як основоположник і перший керівник Організації вщент зруйнував міф про те, що український націоналізм – галицьке явище. Виявилось, що націоналістичні ідеї відмінно сприймаються на всіх теренах, де живуть українці.

Вже у листопаді 1994 року на нараді провідного активу “Тризуба” у Вінниці були зібрані командири підрозділів із сімнадцяти областей нашої Батьківщини, за якими стояли сотні бандерівців. На Наддніпрянщині найдієвішими на той час обласними загонами були Харківський, Січеславський (Дніпропетровський), Херсонський.

Розвиток “Тризуба” був бурхливим. Діючи в політичній системі ОУН-КУН-“Триzub”, наша Організація вже за декілька місяців після першої Всеукраїнської командирської наради у червні 1995 року розгорнула на території

України два коші – “Західноукраїнський” та “Наддніпрянський”, у склад яких входили Стрийський, Верхньодністровський, Прикарпатський, Подільський, Волинський, Правобережний, Лівобережний курені та окрема Дрогобицька сотня. Декілька тисяч бійців...

Сотні націоналістичних та пропагандивних акцій; польові, організаційні, ідеологічні вишколи; різнопланова допомога воюючій Ічкерії; постійні сутички з продажними міліціантами і рекетом; налагодження теплих стосунків з традиційними українськими Церквами та забезпечення порядку на Всеукраїнській прощі УГКЦ у селі Зарваниця на Тернопільщині (ця акція стала не тільки етапною у розвитку “Тризуба”, але й традиційною, тому триває й досі); нейтралізація діяльності антидержавних комуністичних угруповань... І активна подальша розбудова структурних одиниць у тих областях, де ми ще не були представлені: Крим, Донеччина, Луганщина...

Установчий Великий Збір у вересні 1995-го в Києві легітимізував “Тризуб” в українському громадсько-політичному просторі. Проходження п’ятиста тризубівців на Покрову цього ж року центром Києва викликало істеричний крик тодішнього Голови Верховної Ради патологічного зрадника Мороза: “Дожилися! Бандерівці по Хрещатику вже повзводно марширують!..” А за істерикою пішло звернення депутатів від КПУ та СПУ до Президента Кучми з вимогою покінчити раз і назавжди з “парамілітарними” націоналістичними структурами УНА-УНСО, Варта ДСУ, “Тризуб” ім. С. Бандери. У 1996 році почалося: провокації, вбивства, масові арешти, обшуки, катування у міліцейських застінках, судові рішення про розпуск місцевих осередків “Тризуба”, суди проти керівників Організації тощо. Декілька років “ар’єргардних боїв”, переведення Наддніпрянського коша на напівлегальний стан, а, отже, зменшення кількості членства при одночасному збільшенні його якості, зменшення кількості публічних заходів, але активізація внутрішньої націоналістичної роботи і т.д. Не обійшлося без помилок, але разом з неприємностями від них здобуто безцінний досвід революційно-націоналістичної діяльності.

Ми не стояли на місці і не скиглили, ми просто робили те, що вважали за необхідне у боротьбі за державні права свого народу: на Прикарпатті проведено закритий Другий Великий Збір Організації, на якому було затверджено Мету, Концепцію боротьби, стратегічні завдання та Внутрішній Правильник “Тризуба”; активно розвинуто стосунки з білоруськими патріотами та надано їм допомогу у творенні та діяльності націоналістичної організації “Крайова оборона”; започатковано випуск інформаційного бюлетеня “Бандерівець”. Надактивна діяльність пресово-видавничої референтури “Тризуба” (дрогобицького видавництва “Відродження” на чолі зі славної пам’яті націоналістом Петром Бобиком) і безкоштовне розповсюдження сотень тисяч націоналістичних книжок, плакатів, листівок насамперед на Наддніпрянщині. Проведення восени 1998 року у Тернополі першої націоналістичної ідеологічної конференції, яка стала детонатором розвитку націоналістичної думки в Україні. Постійна активна протидія комунореваншистам... і боротьба за ОУН: листи, наради, звернення до Проводу, “букотерапія” для тих, хто, назвавшись націоналістами, дискредитує це високе звання тощо.

Врешті, зовнішня надзвичайна напруга у стосунках з державними силовими органами була знята. Багато хто з генералів та офіцерів СБУ вже тоді зрозумів, що такі організації, як “Тризуб” – це не антидержавні формування, а якраз становий хребет України. Вже тоді у перемовинах лунали твердження, що якби не такі організації, як УНСО та “Тризуб” на початках Незалежності, Росія могла (та й зараз може) повести себе інакше. Адже цей хоча і кастрований, але імперський монстр здатний на все – у тому числі й на військову інтервенцію.

Таким чином, станом на літо 1999 року політичні репресії проти “Тризуба” були призупинені, що стало великою перемогою нашої Організації. Але, одночасно, ми не виграли бій за Організацію Українських Націоналістів. У силу зовнішніх та внутрішніх ворожих факторів, об’єктивних і суб’єктивних причин оунівська система припинила своє існування. “Тризуб” як вузькофункціональне об’єднання опинився сам на сам з тогочасними проблемами, але з честю вийшов із цього випробування, вдосконаливши свою структуру, знайшовши можливості ресурсного забезпечення, змінивши тактику боротьби.

Та незважаючи на ці досягнення, всі ці роки ми відчували брак політичного завершення тризубівської діяльності, певну недопрацьованість будь-якої нашої акції. Шкода, що тоді, у далекому вже дев’яносто дев’ятому році не вдалося реалізувати те, що стало б для нашої нації “світлом у кінці тунелю” – відродити повноцінну діяльність національного ордену як державотворчого чиннику. Мабуть, досвідчені та підступні інтригани-політикани у мирний час завжди будуть брати гору над прямими і безкомпромісними бойовиками. Таке життя. Та нам своє робить!

Євген Філь, очоливши “Тризуб” влітку 1999 року, дав новий поштовх у розвитку організаційної діяльності: реструктуризація, приплив нових кадрів, систематизація політико-пропагандивних дій, налагодження системного випуску пропагандивних матеріалів, вписування Організації у політичне середовище України, проведення широкомасштабної акції “Жодного голосу комунореваншистам!” під час президентських виборів-99, звернення максимальної уваги на відродження організаційних структур на Наддніпрянщині, створення Спортивної референтури, яка не тільки займалась внутрішньою діяльністю, але досягла великих успіхів у відродженні традиційних українських бойових мистецтв тощо. І, звичайно ж, протидія антидержавним угрупованням.

Вже у лютому 2001 року Організація взяла масову пропагандивну і силову участь в акції “Україна без Кучми”, запропонувавши українському народу якісно інший – “Третій шлях” у майбутнє. Ми, з цілком зрозумілих причин, не підтримували Кучму і його курс “в нікуди” для України, але ми й не могли підтримати протестний конгломерат, який складався як і з щирих патріотів, так і з відвертих ворогів нашої державності (комуністів і соціалістів). Василь Іванишин вже тоді чітко визначив проблематику суспільного життя тодішньої України й дав чіткий дороговказ до виходу з тупикової ситуації, що склалася. На жаль – не послухали. Але час розставив всі крапки над “і”. Все, про що писав і говорив наш Провідник, підтвердилося. Шкода тільки ганебно втраченого політиками часу. Як завжди: завели народ на манівці та “кинули”.

А ситуація в центрі подій, на Хрещатику, тоді була справді цікава. Антикучмівська опозиція, звичайно ж, сприйняла появу “Тризуба” вороже. Якщо не з нами – то проти нас! Якимось чином так і було: ми однозначно були проти ворогів України, які засіли у таборі опозиції. Підтвердженням цього стали регулярні “профілактичні заходи” на зниження активності комуністичних банд: комуно-імперська символіка “кудись” зникла, а “флагоносці” все частіше зверталися за медичною допомогою. Так тривало декілька годин. Але збив опозиціонерів з пантелику рішучий захист одним із підрозділів “Тризуба” наметового опозиційного табору від кучмівських найманців – переодягнених на анархістів курсантів міліцейського училища. Півсотні тризубівців впродовж п’ятнадцяти хвилин розігнали близько чотирьохсот “анархістів” та врятували мирних мешканців табору від сваволі тих, хто розробляв силові сценарії дій.

Правда, відразу після завершення цієї масованої бійки довелось розігнати і комуністичне збіговисько, яке виповзло зі станції метро... Пам'ятаю, як жартуючи з хлопцями у ті дні, згадував знаменитий вислів Нестора Махна: "Бий червоних, поки не побіліють, бий білих доки не почервоніють!" Саме так тоді й діяли. Було весело!

Зупиняюсь на цій акції навмисно детальніше, бо бачу вже зараз певні паралелі між ситуаціями тоді і зараз – через 11 років. Та про це пізніше.

Наступним етапним моментом у житті "Тризуба" стали президентські перегони 2004 року та Помаранчевий Майдан. Наші пропагандивні групи, за згодою зі штабом кандидата у Президенти Ющенко, взяли на себе "найпроблемніші" південні та східні області нашої Вітчизни. З першого дня Майдану Організація сформувала "Народну варту" для убезпечення протестуючого цивільного населення від провокацій та посягань антинародного кучмівського режиму. Це завдання Організація виконала з честю. Всі тижні існування Майдану, разом з іншими державними і недержавними силовими структурами, "Народна варта" гідно забезпечувала безпеку громадян та нейтралізувала тих провокаторів, які могли спричинити безглузде кровопролиття. Окрім цього бійці "Тризуба" діяли не тільки кулаками, але й словом. Під час "Помаранчевої революції" було розповсюджено понад мільйон примірників націоналістичних агітаційних та пропагандивних матеріалів.

Багато хто з учасників тих подій розчарувались у них, але не ми, бо вже тоді чудово розуміли безперспективність боротьби тільки проти персон, без боротьби з антинародною системою влади. Ми не зачаровувались Ющенком, бо усвідомлювали, що сама лише зміна людей влади не принесе ніякої користі Україні. Ми розуміли, що ті процеси – не Національна революція, а вибух людського обурення. А самого "обурення" мало для побудови Державності... "Помаранчева революція" – це добре, але замало. Наступним кроком українців має бути Революція Національна!

Роки після Майдану були прожиті "Тризубом" теж не марно. Боротьба за утвердження націоналістичних ідеалів увійшла в якісно іншу фазу. Акції, вишколи, конференції; створення у 2007 році Міжнародного антиімперського фронту за участі "Тризуба", Північнокавказького руху опору, представників Польщі, Литви, Туреччини; розвиток добрих відносин з Меджлісом та молодіжними організаціями кримськотатарського народу; активна участь з метою поширення наших ідей у всіх без винятків місцевих та загальноукраїнських виборах; нейтралізація діяльності антиукраїнських імпершовіністичних угруповань на всій Україні; масовані заходи проти пропаганди сексуального збоченства і деградації суспільства, антисектантські виступи; системні акції декомунізації, які були підхоплені усім патріотичним загалом та завдячуючи яким частина українських міст, селищ та сіл позбулась символів радянської окупації... І навіть відхід у вічність Провідника Василя Іванишина 8 травня 2007 року не зупинив поступу Організації. Незважаючи на цю страшну втрату, ми змогли не тільки зберегти Організацію, але й примножити ті націоналістичні справи, які впливають на розвій нації.

Рік 2010. Найвищу державну посаду Президента України шляхом брехні, фальсифікацій, підкупу частини виборців захопив Віктор Янукович. Режим внутрішньої окупації, який і до того панував в Україні, щоправда не у таких гіпертрофованих формах, отримав друге дихання. Його антиукраїнська сутність проявилась із перших же кроків: торгівля національними інтересами, повна ліквідація паростків народовладдя, узурпація всіх владних повноважень, знищення Конституції та Права, безсовісне самозбагачення та тотальний грабунок народу тощо.

Ці події не могли не вплинути і на нашу Організацію. “Триzub” – єдина націоналістична структура, яка повністю передбачила розгортання та активізацію антиукраїнських дій після “демократичного” захоплення влади Януковичем та його псарнею. Вже у лютому 2010 року, відразу після виборів, вийшла заява-звернення Голови ЦП “Тризуба”, в якій українцям пропонувався план антирежимних дій, у березні відбулась організаційна Конференція, на якій було передбачено можливі провокації та, як наслідок, репресії проти Організації. Одночасно відбувались вишколи, які мали на меті максимально підготувати членство Організації до дій в екстремальних умовах, розширити поле діяльності “Тризуба”. За цей час була створена і почала діяти “Жіноча січ” як референтурний підрозділ Організації. Була проведена ґрунтовна підготовка до створення якісно нового всеохопного націоналістичного громадсько-політичного об’єднання. “Триzub” очолив Андрій Стемпицький – новий керівник з новою енергією та свіжими життєвими силами. На декількох нарадах було прийнято план дій у випадку загострення політичної ситуації та рішення про підтримку будь-яких протестних акцій українців, які виступають з державницьких позицій.

Саме тому на Податковому майдані у листопаді-грудні 2010 року наші хлопці з першого дня цієї резонансної акції, єдині з представників націоналістичних організацій, були у лавах підприємців, де, знову ж таки, розповсюджували націоналістичні ідеї та підтримували безпеку як наметового містечка, так і Акції загалом. Триzubівський стяг зі святим і свяченим націоналістичним Хрестомечем декілька тижнів розвивався над наметами протестуючих.

До речі, коли Адміністрація Януковича знайшла важелі впливу на частину провідного активу цього Майдану, через посередників вона розпочала активну купівлю тих, хто продавався. Список цих “борців за народне щастя” великий... Дехто з непосвячених “скупників” навіть звернувся до наших хлопців з привабливими у матеріальному аспекті пропозиціями – аби “Триzub” забрався геть з Майдану. У відповідь вони отримали чіткі та, правда, нецензурні слова з побажаннями “далекої дороги”. (Потім, вже у 2011 під час новітніх репресій проти Організації дехто передавав інформацію про те, що це нам, так би мовити, за Податковий майдан, а точніше за те, що не спокусилися на гроші та “покращення житлових умов у Києві”.)

Черговий етап боротьби: 28 грудня 2011 року Божого мобільна група “Тризуба” провела акцію демонтажу боввана міжнародному терористу та злочинцю Сталіну, який незаконно встановили у Запоріжжі місцеві бандити з КПУ. Акція пройшла вдало. Хлопці-бандерівці за декілька хвилин відрізали голову опудалу кремлівського тирана, відновили честь української нації. Своїм чином вони довели, що є ще в Україні справжні козаки, готові у будь-який спосіб захищати ідеали Свободи та Незалежності. Та й мільйони українських патріотів отримали такий потрібний у цьому мороку ковток “свіжого повітря”, який додав сил піднятися з колін та продовжити боротьбу проти зла – режиму внутрішньої окупації на чолі з Януковичем.

Після цього була Новорічна ніч та підриг невідомими особами погруддя з відрізаною та привареною так-сяк головою ідола. Перекваліфікація справи на “тероризм” і початок широкомасштабної операції проти ВО “Триzub” ім. С. Бандери. Знову провокації, масові затримання, арешти, обшуки, катування, судилища. Взагалі – все, як вже було... Але цього разу, все ж таки, все було інакше. Не пішло намарно 20 років, хоча й напів-, але все ж таки “державності”.

Ці події об'єднали тисячі простих українців, депутатів різних фракцій, політиків-державників з різних партійних середовищ, священнослужителів з різних церковних конфесій тощо.

Також, поряд з “радянсько-російськими патріотами”, а, простіше, чужинцями та запроданцями у міліцейських та СБУшних формах, які мордували українських націоналістів у кращих традиціях НКВД, були десятки або й сотні силовиків, яким було не все одно та які зайняли принципову позицію стосовно незаконних дій своїх “колег”. Завдячуючи у тому числі їм, цей вал політичних репресій проти “Тризуба” вдалося призупинити.

Цілий рік ми змагалися за те, щоб наші побратими, які за різними звинуваченнями опинилися за ґратами, вийшли на волю. І нам це вдалося!

Незважаючи на вироки, які у цій ворожій системі неможливо було не отримати, “Тризуб” продовжує відстоювати Право українців у судах. Так, мало на це сподівань, але є можливість перевести незаконне владне судилище у міжнародну площину, на рівень європейського суду. А, отже, ми зобов'язані її використати з максимальним політичним і пропагандивним ефектом для українського націоналізму.

Усвідомлюємо, що сатанинський комунізм і його невід'ємну складову – “сталінізм” в Україні буде остаточно поховано тільки після перемоги Національної революції, але і зараз, коли боротьба іде за саме існування нашої держави, ні на мить не можна призупиняти протиставлення цій червоній заразі. Треба загнати комуністичного гада туди, звідки він і з'явився – у пекло!

Багаторічна боротьба “Тризуба” не була марною. На цьому етапі за дев'ятнадцять років свого організаційного життя ми зробили те, що не могли і не можуть зробити інші громадські та політичні структури: ми показали українцям, та й не тільки, приклад жертвовної боротьби за Україну. Адже перебування в “Тризубі” імені Степан Бандери не несе такої для багатьох привабливої партійно-політичної перспективи отримання депутатських мандатів або чиновницьких посад. Перед нами завжди стояло всього три першочергові завдання:

1. Виховання української молоді в душі патріотизму, плекання молодої людини – націоналіста, людини ідеї і чину, готової на самопожертву заради своєї Нації та Батьківщини.
2. Пропаганда ідеології українського націоналізму – культивування української національної ідеї – державності української нації на етнічних українських землях.
3. Національно-захисна діяльність – захист честі і гідності української нації та української людини в різних умовах, всіма доступними методами і засобами.

Переконаний, що всі роки існування нашої бандерівської Родина ми робили все від нас залежне, щоб ці завдання з честю виконувати. Далеко не все вдавалося, ми часто помилялися, робили замало для того, щоб наша Вітчизна вже зараз стала вільною. Так, я це усвідомлюю! Але впевнений і в іншому: ніхто б не зробив того, що зробили ми за ці роки, краще від нас, а також у тому, що Господь не покарає нас за те, що ми не перемогли в боротьбі, але прокляне, якщо не будемо боротися в ім'я Бога, України, Свободи.

Ми, тризубівці, маючи досі абсолютно актуальну велику мету (“Здобути, закріпити і розбудувати Українську Самостійну Соборну Державу – державу української нації на етнічних українських землях зі своїм власним суспільним ладом, відповідно до потреб і бажань українського народу, який би запевнив українській нації

всебічний розвиток, усім громадянам України – Свободу, Справедливість, Добробут”) і чітку концепцію нашої боротьби (“Визвольна, революційна, безоглядна і масова боротьба українського народу за УССД, ведена власними силами Нації за всяких умов, усіма доступними методами, на засадах ідеології українського націоналізму в інтерпретації Степана Бандери і під єдиним керівництвом націоналістичного революційного Проводу, створеного на базі Національного Революційного Ордену”), продовжуємо свій шлях, відкриваємо нові обрії, шукаємо і знаходимо нові можливості. І тому, пишучи про те, що було колись, у далекому або й не дуже минулому, треба чітко усвідомлювати те, що є, а також те, що буде.

Ось на цьому хотів би зупинитися детальніше. Отже, розглядатимемо ситуацію щодо двох блоків питань – зовнішніх і внутрішніх.

РЕВОЛЮЦІЯ ЩЕ БУДЕ!

Політична ситуація в Україні описана вже багатьма політиками, політологами, журналістами, аналітиками, публіцистами і масою простих людей. Ми, націоналісти, трактуємо її як внутрішню окупацію українського народу. Цей термін, особливо за останній рік, все більше опановує уми українських громадян незалежно від партійності, регіональної чи національної приналежності. Навіть нещодавні прихильники діючого узурпатора Януковича у східних та південних областях України із повним розумінням ставляться до такої націоналістичної термінології. Режим послідовно збільшує кількість своїх ворогів. І це добре...

Сьогодні найважливішим та найактуальнішим політичним завданням як для всіх громадян України, так і для націоналістів є скинути з держави та народу ярмо промосковського кримінально-олігархічного режиму на чолі з узурпатором Януковичем, бо подальший рух у будь-якому державницькому напрямку розвитку без цієї передумови неможливий. Саме цей пункт сьогодні може об’єднати всі без винятків політичні, громадські, церковні тощо сили. Саме він є предтечею не просто чергової “кольорової революції”, а революції Національної, яка передбачає не поверхневі, а радикальні та якісні зміни українського суспільства та державного механізму, що забезпечать перспективу та майбутнє нашого народу.

Найактивнішими складовими існуючого антирежимного процесу є опозиційні політичні партії, різноманітні громадські об’єднання, що виникли на базі антинародної політики злочинської влади, а також націоналістичні структури.

Наслідком діяльності цих суспільних сил є активізація протестних настроїв, особливо на Наддніпрянщині, які щоденно набирають обертів. Так, поки що вони, в основному, базуються на так званому “ковбасному інтересі”, але все більше людей усвідомлюють абсолютну безперспективність вузькоспрямованих соціальних виступів окремих суспільних стратумів. Вже сьогодні велика кількість громадських структур, що виникла внаслідок різкого погіршення соціально-економічної ситуації, шукає шляхи зближення між собою, бо починає усвідомлювати безвихідь соціальних протестів та бачить можливість вирішення “своїх” проблем тільки у загальнонаціональному вимірі (“Янукович – іди геть!”, “Смерть олігархату!”, “Слава Революції!”, “Свобода, Справедливість, Добробут!”), у своїй Незалежній державі.

Для “Тризуба” у громадському протестному середовищі надійним товаришем у боротьбі став Громадянський рух “Спільна справа” на чолі з Олександром Данилюком. Бачимо постійне зростання цієї структури

та її лідера, взяття ними на озброєння національних ідеологем та гасел, постійні системні дії у напрямку ліквідації владного режиму, тому і надалі готові максимально співпрацювати з цією структурою.

Звичайно, адміністрація Януковича, розуміючи, що втриматися при владі у чесний спосіб нема жодних шансів, все робить для того, щоб найбільш революційно-активний громадський рух був максимально розколотий та дезорієнтований. Для цього твориться своєрідний “театр маріонеток”, який у відповідні моменти проводить свої, часто погано режисовані публічні вистави, але для “випускання пари” з революційного “казана” їх, поки що, виявляється цілком достатньо.

Наприклад, одним із найгучніших (мабуть, тому, що порожні каструлі дуже голосно гримлять) таких проєктів є громадський рух “Вперед” Наталії Королевської. Достатньо елементарно проаналізувати акції, які провела ця луганська панянка, щоб побачити, як величезні кошти, що в них вкладаються, послідовно роблять свою чорну справу: починаючи з Податкового майдану, пані Королевська орієнтує на себе частину протестувальників, яких захоплюють радикальні назви псевдо-акцій та гасла, що дає їй можливість “легітимно” вступати у переговори з владою та “безкомпромісно”, за чашкою запашного “московського чаю” виборювати для простих смертних ті чи інші поступки (а, точніше, недоїдки з владного столу). Ось так вже понад рік “молода поросль політики”, “спадкоємиця справи Юлії Тимошенко”, “молода і перспективна жінка-політик”, імітуючи боротьбу за права підприємців, влаштовує “Автомайдани”, “Переобліки влади” та інші шоу, єдиною метою яких є не дати українцям об’єднатися і в єдиному пориві змести владний злочинний режим. Звичайно, такий приклад непоодинокий, але цей – найпоказовіший.

І ось на противагу штучному та фальшивому з’являються нові та несподівані, але справжні форми громадянського протесту. Нещодавня спроба закриття антинародною владою народного файлообмінника несподівано наштовхнулася на масовий спротив інтернет-спільноти. І тут не важливо, що таке EX.UA або хто цим ресурсом володіє. Найважливішим є те, що громадяни, нехай і у віртуальному світі, почали чинити масовий спротив злочинній владі. Мільйони користувачів інтернету об’єдналися у своєму несприйнятті Януковича і за декілька днів “поклали” більшість владних сайтів. Так, цієї цілеспрямованої антирежимної дії замало. Але вона є тою маленькою, та необхідною цеглинкою, яка дозволить українському народу вибудувати саркофаг, що поховає і Януковича, і його прислужників-зłodіїв.

Підприємницькі, “чорнобильські”, “афганські”, інтернетівські виступи впродовж року носять системний характер. Кількість протестних акцій постійно збільшується. Регіональний розкол, який пробувала втілити у життя банда Януковича ще у 2004 році, цими заходами поступово ліквідується. Це позитивний рух. І тому українські націоналісти зобов’язані й надалі максимально зближувати боротьбу цієї революційної колони з українською національною ідеєю. Благо, ґрунт для цього є найсприятливіший!

Політичні партії. Мабуть, це словосполучення у мене викликає дуже неоднозначні асоціації. Існуюча система влади така, що без них – нікуди. Саме партії є рушієм політичного життя в Україні. Але, з іншого боку, саме існуючі партії довели Україну до того стану, у якому вона перебуває зараз. І відповідальність за цей ганебний стан, коли при владі знаходяться зłodії та хапуги, насамперед несуть теж вони – партії. Це маємо усвідомлювати, щоб робити правильні висновки.

Тобто, політичний процес на цьому етапі розвитку нашого суспільства не може обійтись без партій, у них сконцентровані політики, а політику, у тому числі революційну, можуть творити саме політики. Отже, вони також складають колону єдиного революційного антирежимного руху.

На цей момент всі значимі партії, які заявляють про свою опозиційність і мають якусь вагу в суспільстві та певні шанси потрапити у Верховну Раду наступного скликання, сконцентровані в Комітеті опору диктатурі та близько до нього. Це, насамперед, “Батьківщина” на чолі з ув’язненою Юлією Тимошенко, “Фронт змін” Арсенія Яценюка, “Свобода” Олега Тягнибока.

Потім йдуть партії другого ешелону: “Наша Україна”, “За Україну”, Партія Захисників Вітчизни, Європейська партія України, КУН, НРУ, УСДП, “Народна Самооборона”, УНП, ПРП, “Пора”, РХП, Український партія. Окремо зазначимо “Громадянську позицію” Анатолія Гриценка, яка з принципових позицій покинула КОД, але позиціонує себе як послідовна опозиційна партія. І окремо розташований “Удар” Віталія Кличка, який у Комітет не входив, але в деяких аспектах солідаризується з опозицією.

Всі ці політичні партійні організації, маючи не тільки назву “опозиційні”, але і свої, часто доволі великі депутатські представництва як у Верховній Раді, так і в органах місцевого самоврядування, за два роки панування Януковича жодного разу не змогли стати на заваді владним планам чи то у здачі національних інтересів (підписання та ратифікація зрадницького Харківського пакту), чи то у відстоюванні інтересів простого люду (Податковий кодекс, Бюджет тощо). Це свідчить або про нездатність піднімати людей та втрату довіри мільйонів своїх виборців, або про небажання щось змінювати у цій країні революційним способом, або про якусь таємну тактику, про яку ні я, ні український народ не знаємо.

Все ж віриться, що якийсь план антирежимних дій в українських партійних політиків таки є. І думаю, що головним їхнім розрахунком є парламентські вибори-2012, а, точніше, масові виступи обурених українських громадян після виборів, на яких влада зробить все для того, щоб їх сфальсифікувати.

У всякому випадку ми будемо сподіватися і робити все від нас, націоналістів, залежно, щоб опозиційні партії також пішли революційною колоною у марші на Київ та щоб їх поступ був максимально поєднаний з національними ідеалами, а не партійною кон’юнктурщиною чи власними владними амбіціями. Також маємо пам’ятати про світоглядну неоднорідність всіх цих середовищ та про “вовків в овечих шкурах”, які сьогодні закликають до єдиного фронту дій, а завтра, за першої нагоди, продадуться Януковичу або ще комусь...

Найбільше турбує у цьому аспекті Арсеній Яценюк. Він швидко і послідовно проліз владною драбиною на найвищі державні посади. Отримав великий досвід “господарювання” і в Нацбанку, і на посаді Голови Верховної Ради, а зараз, у зв’язку з засудженням Юлії Тимошенко, стає головним кандидатом від опозиції та конкурентом “номер один” Віктора Януковича на майбутніх президентських виборах. Та навіть отримавши перемогу у цій боротьбі за найвищу державну посаду, чи змінить щось Арсеній Петрович у нашій державі? Чи проведе він ті революційні перетворення, які (і лише які) можуть дати українцям перспективу? Щодо цього маю великі сумніви... Бо однією із заповорок подальшого розвитку держави є повна і остаточна ліквідація олігархату та повернення награваного олігархами українському народу, а пан Арсеній полюбляє товаришувати ледь не з усіма ними. Та й опозиціонер з нього якийсь нікудишній – риторика радикальна, а акції проплачені, гасла – ледь не “фронтіві”, а у

зРаді зі своїми непримиренними “ворогами” з Партії регіонів цілується й обіймається. Якась непослідовна опозиція: показова, для електорату... Тому на цьому тлі смішними виглядають заяви новоявленого революціонера Яценюка про те, що “Хто не з нами, той з Януковичем!”, бо видається, що насправді це гасло має інший сенс: “Дайте другий шанс україножерам-олігархам!”

Або “Батьківщина”. Знаю особисто не одного порядного депутата з цієї партії, які завжди стоять на патріотичній позиції. Та не можу зрозуміти, як можна допускати такі суттєві кадрові помилки, збираючи після кожних виборів у свої списки відвертих політичних шахраїв і зрадників. Чому така потужна партія не може підняти людей і повести звільняти свого лідера з в'язниці? Чому “Батьківщина” так і не стала Національною партією (націоналістичною не треба, всі не можуть бути націоналістами)? Адже заявивши про те, що українцям потрібна своя українська за суттю та змістом держава, ця партія не тільки не втратила б свого рейтингу, але ще й зміцнила б його, бо “національне” тепер бере гору не тільки в Україні, але й у Європі, про яку так багато ми чуємо від спікерів “Батьківщини”.

Переконаний, що правлячий режим не мав ніякого права судити Юлію Тимошенко. Впевнений, що вона має вийти на волю та продовжити свою політичну діяльність. Вважаю, що такого “кілера” олігархів в особі пані Тимошенко, якого отримають українці після її виходу на волю, буде важко знайти деінде. Але знаю й інше: якщо Українська Національна Ідея не стане стрижнем діяльності цієї партії, а кадрова політика і далі буде будуватися за тими ж самими принципами, що й раніше – гріш ціна буде цьому політичному об'єднанню.

Не можу оминати і Всеукраїнське об'єднання “Свобода”. Ми пам'ятаємо і шануємо позицію Олега Тягнибока та його товаришів під час репресій проти “Тризуба” – вона була принциповою та послідовною. Ми схвалюємо рух партії у напрямку традиційної ідеології українського націоналізму та українського християнства. Розуміємо, що будь-яке партійне середовище є неоднорідним, а тому певні вислови місцевих керівників “Свободи” про можливість співпраці з кримінально-олігархічним угрупованням “Партія регіонів” або про “неоднозначність постаті Гітлера” вважаємо об'єктивним браком вишколу.

Сподіваємося на те, що “Свобода”, врешті, перегляне своє ставлення до організацій непартійного типу та запропонує націоналістам творити єдиний націоналістичний рух на надпартійній основі та традиційній націоналістичній ідеології в інтерпретації С. Бандери. Бо Національна революція та здобуття і утвердження української державності апіорі неможливі без організованого націоналістичного руху. Чи стане “Свобода” прискорювачем або гальмом процесу його творення – покаже час... І саме це буде формувати ставлення і українського суспільства, і націоналістів до цієї партії.

Також варто згадати мігранта в політику з боксерського рингу Віталія Кличка та його партію “Удар”. Нова політична сила ще не виробила чітких світоглядних позицій і не дало прикладу сильних дій, котрі вартувало б очікувати, хоча б з огляду на назву. Її ідеологія - це скоріше каша із різних ліберальних, консервативних, соціалістичних і національних ідеологем. Можливо, це - пошук та “хвороба росту” молоді сили, ще не перевіреної практикою на всеукраїнському рівні. Час покаже - вибір за Кличком та його командою.

“Наша Україна” завершила свою самостійну гру, коли із неї пішли такі патріоти, як Андрій Парубій і Валентин Наливайченко.

Але і Наливайченка, і народного депутата України Андрія Парубія ми, тризубівці, готові всіляко підтримувати у подальшій політичній діяльності, бо вони не на словах, а ділом довели свою вірність українській національній справі. На жаль, не так багато було таких, як друг Андрій, депутатів, що настільки перейнялися долею “Тризуба” та заарештованих за різними звинуваченнями тризубівців. Його допомога під час чергового етапу репресій проти Організації справедлі була безцінна. Ми пам’ятаємо про це!

Інші ж партії, сконцентровані в Комітеті опору диктатурі, шукають або вже й знайшли такі формати об’єднання, вливання, поглинання, які їм підходять. Говорити про самостійну гру цих суб’єктів політики України не доводиться.

Коротко проаналізувавши опозиційне партійне середовище, звертаюся як до тризубівців, так і до всіх громадян України із закликом пам’ятати два вислови Ісуса Христа: “По плодах їхніх пізнаєш їх” та “Бережіться лжепророків, які приходять до вас у овечій одежі, а всередині є вовками хижими”. Саме вони дозволять всім нам роздивитися, “хто є хто” в українській партійній політиці та зробити правильні висновки.

Як християнин не можу не торкнутися ще однієї надважливої теми для розвитку українського суспільства та для процесів національного визволення нашого народу з-під ярма режиму внутрішньої окупації. Це церковне питання.

Разом із захопленням влади Януковичем наново відкрив для себе Україну ідейний натхненник і творець імпершовіністичного “Русского мира” патріарх РПЦ Кіріл Гундяєв. Багатоходова операція московських спецслужб з метою впровадження в Україну його маразматичних ідеологем триває й досі – при максимальному сприянні режиму внутрішньої окупації.

Одним із яскравих прикладів цього є спецоперація позбавлення УПЦ МП автономії, яку вона поки що має. Боротьба між трьома групами священників (автокефалісти, автономісти та єдинонеделімщики) закулісно триває вже давно. Але зараз, коли митрополит Володимир у зв’язку зі станом здоров’я послабив свій вплив на внутрішньо-церковні процеси, група вірних кремлівських “псарів” на чолі з шовіністом-дегенератом Агафангелом провела переворот і спробувала нейтралізувати як митрополита, так і дві інші, більш-менш самостійницькі групи священства.

При тому режим внутрішньої окупації сприяє агафангелівцям максимально. Його представники, хоча і відрізняються надзвичайною тупістю, але вказівки своїх патронів із Москви навчилися виконувати сумлінно.

Як буде розвиватися ця ситуація – подивимося. Але знаємо, що процеси в УПЦ МП не можуть не позначитися на єднанні українських християн і майбутньому всієї Христової Церкви. Саме тому цей вид імперської експансії в Україну торкається і традиційних українських Церков (УПЦ КП, УГКЦ, УАПЦ).

Припинення переговорного процесу у православному середовищі, повне ігнорування Януковичем будь-яких українських конфесій, намагання відібрати храми в УПЦ КП, протидія діяльності греко-католицьким парафіям на Півдні та Сході, спроба віддати відвічному ворогу України – Москві – українські святині (Кієво-Печерську, Почаївську і Святогірську Лаври, а також Софію Київську тощо) – це наслідки просування “русского мира” в Україну.

Цю ситуацію необхідно терміново і якісно змінювати, бо “чим далі у ліс, тим більше буде дров”. Ворожа настанова існуючої антиукраїнської влади до всього українського буде боляче бити і по церковних справах. Бо українська Церква – це невід’ємна частина української нації, а отже, боротьба владної банди проти Церкви – це є й боротьба проти нації. Як і навпаки. Тому ми, націоналісти, вбачаємо необхідність у поєднанні сил Церкви та народу для протидії сатанинським планам перетворення України знову на колонію Москви зі всіма наслідками, у тому числі й придушенням діяльності Церкви.

Уважно відстежуючи ті процеси, які відбуваються в УГКЦ з приходом нового, молодого і енергійного Патріарха чи масові виступи вірних УПЦ КП у відповідь на приїзди московського генерал-патріарха, бачу певні позитивні тенденції в активізації суспільно-політичної функції Церкви. Розумію, що інституція, заснована на землі Богом, не може і не сміє опуститися до рівня політичної партії чи громадського руху, але у час, коли ворог і Церкви, і нації наступає на наші спільні святі права, на мою думку, доцільно поєднати зусилля всіх верств народу і українського священства для подолання сил зла.

Нещодавнє створення Його Святістю Любомиром Гузаром ініціативи “1 грудня”, мабуть, також є певним сигналом для українців. Оцінюючи факт такої неординарної дії позитивно, розуміючи велич і духовний авторитет кардинала Гузара, не можу збагнути вузькості підходу до вирішення проблеми духовного відродження народу: чомусь до згаданої ініціативи були приєднані інтелектуали, філософи, громадські діячі тільки ліберального ухилу, а представникам того ж націоналістичного сегменту суспільства місця там не знайшлося. Група “1 грудня” хоче будувати ліберальну Україну? Впевнений, що такий підхід веде в нікуди, він є недалекоглядним і безперспективним.

Приклад ліберальної Європи доводить, що там, де панують ці “цінності”, там місця Богу і Церкві не лишається: храми порожніють і закриваються, народ вироджується і вимирає, на зміну християнству там приходять або іслам, або секти. І це закономірно, бо лібералізм, як і соціалізм і комунізм – це матеріалістичні доктрини, а отже, ставлять людське понад Боже, ведуть до зменшення впливу і авторитету Церкви, ослаблюють її “силу тяжіння”, яка єднає націю в один моноліт.

Сьогодні одним із найактуальніших питань сучасності є зближення позицій Церкви та українських націоналістів. Адже “нетолерантність”, “насильство”, безкомпромісний “фанатизм”, в яких різні матеріалісти звинувачують українських націоналістів, є насправді проявами безмежної любові до Бога, свого народу, до землі батьків, до їх віри, звичаїв, традицій, до всіх тих святинь, які культивує й Церква.

Українська історія наводить безліч прикладів, коли в обороні Церкви, віддаючи свої життя, ставали саме націоналісти, а всілякі там “ліберальні інтелектуали” драпали від неї, аж гай шумів.

Тому ми, націоналісти, закликаємо ієрархів Української Церкви Христової мобілізувати своїх вірних на боротьбу з режимом внутрішньої окупації та створити ще одну, можливо, найпотужнішу колону Української революції.

І, нарешті, націоналістична колона. Як ілюструють останні події, незважаючи на тимчасовий реванш антиукраїнських сил, рівень національної та державницької свідомості серед громадян України і особливо серед молоді не тільки не зменшився, а навпаки, з кожним днем збільшується. Отже, і підтримка націоналістичних

ідеологом на всій території нашої держави також зростає. Яскравими прикладами цього є зростання рейтингу партії “Свобода”, яка асоціюється серед людей з націоналізмом, а також постійне прирощення сил у молодіжних націоналістичних організаціях, у тому числі й тих, які є спадкоємцями справи ОУН-УПА.

Нещодавні потужні націоналістичні акції по всій Україні, присвячені Дню УПА, Дню народження Провідника Бандери, Героям Крут тощо переконливо доводять те, що у лави різних молодіжних націоналістичних структур чи стихійних груп стають тисячі нових активістів. І саме вони, а не продажні партійні політики, є головною загрозою антиукраїнській політиці режиму внутрішньої окупації. Тож тепер справді надважливим завданням є оформлення цього розрізненого стихійного руху, окремих струмків національної енергії в одну загальнонаціоналістичну величну ріку, яка єдина здатна змести всі штучні перешкоди на шляху національного розвитку.

Використовуючи політичну активізацію народних мас необхідно ті місяці, що залишаються до виборів Верховної Ради, присвятити не тільки і не стільки забезпеченню мандатами політиків, а саме гуртуванню, об’єднанню, тотальній мобілізації всіх націоналістичних революційних кадрів для того, щоб жовтень-листопад 2012 року Божого для українців став не просто часом ще однієї виборчої метушні, що нічого не вирішить, а етапом в утвердженні національних ідеалів, кроком до звершення Національної революції та здобуття національної державності.

Український націоналізм – єдина націорятівна та державотворча ідеологія, що дає відповіді на всі питання сучасності та осягає майбутнє нашого народу. Об’єднані ідеологічно та структурно українські націоналісти, які виборюють владу не для себе, а для своєї нації, здатні кардинально змінити життя народу та стати тим Проводом, який забезпечить нашому народу національне відродження, вільне життя, добробут та гідне місце у світі.

Таким чином, антирежимний громадський сектор, партійна опозиція, українська Церква, об’єднані українські націоналісти – це колони спротиву безбожницькому, антидержавному та злодійському владному режиму, що мають всі шанси спільними зусиллями припинити антиукраїнську вакханалію, змести узурпаторів зі своїх престолів та дати новий і потужний стимул у розбудові нації.

ШЛЯХ ДО МЕТИ

Як зазначалося вище, мета та концепція боротьби Всеукраїнської організації “Тризуб” імені Степана Бандери є абсолютно актуальними. Тому “Тризуб” був, є і буде угодним Богу та необхідним українському народу і націоналістичному рухові, насамперед в іпостасі того бича, яким Христос виганяв міняйл та торгівців з храму. Основою ж діяльності нашої Організації був, є і залишиться український націоналізм, який і робить з нас, націоналістів, людей, які мислять і діють в ім’я Нації.

На цьому етапі національно-визвольної боротьби українців для того, щоб наблизити реалізацію нашої Мети, необхідно у внутрішній площині всі сили кинути на відтворення націоналістичної системи, тобто всеохоплюючого націоналістичного руху, який буде складатися з Політичної націоналістичної організації, ВО “Тризуб” ім. С. Бандери та інших необхідних вузькофункціональних підрозділів. Провід, координацію та унапрявлення діяльності всіх цих націоналістичних структур буде здійснювати Національний Орден, членство якого формуватиметься з найкращих представників всіх згаданих структур, які своєю повсякденною діяльністю доведуть право бути проводом.

Перші кроки у цьому напрямку вже зроблено. Націоналісти сьогодні мають повну теоретичну базу для подальшого поступу вперед. Славетна історія; актуальна Мета; Концепція боротьби; чітко сформульована національна ідея; вироблена та пристосована до сучасних реалій ідеологічна база; Програма українського державотворення; численні націоналістичні кадри; успішні націозахисні справи, що гартують і надихають на подальшу боротьбу; відпрацьована методологія дій в умовах внутрішньої окупації – всі ці головні складові започаткування Націоналістичного руху є. Отже, тепер треба перейти до справи.

ВО “Тризуб” ім. С. Бандери деякий час тому ініціював та розпочав підготовчу роботу до відродження та реалізації “теорії птаха”, напрацьованої Провідником Василем Іванишиним. Згідно неї необхідно відродити такий національно-визвольний та державотворчий чинник як Національний орден, яким свого часу була ОУН, та його вузькофункціональні фасадні організації, що займались би кожен своїм напрямком. Але зробити це штучно або “згори” нереально.

Тому ми, націоналісти-тризубівці, пропонуємо всім націоналістам України, які поділяють наші ідеали та цінності, спільно розпочати поступову реалізацію наступної фази відновлення нашого Руху.

Партійна система сьогоднішнього штибу розпорошує як сили народу, так і націоналістичні. Нею сповна користаються вороги України для послаблення процесів національного визволення та державного утвердження. Зважаючи на це, а також враховуючи постійно наростаючий спротив народних мас внутрішній окупації, вважаємо абсолютно недоцільним на цьому етапі створення ще однієї “найправильнішої”, “найкращої” та “найперспективнішої” партії. Не будемо підігрувати ворогам! Тому альтернативою згубній партійщині має стати якісно інший інструмент впливу націоналістів на суспільно-політичне життя українського народу: створення всеукраїнської націоналістичної Політичної організації, яка б базувалась на чітких і зрозумілих ідеологічних та програмових засадах, акумулювала всі розпорошені у різних партійних та громадських структурах націоналістичні кадри та ту енергію, яка часто-густо, в принципі, не знаходить виходу в бутафорних “клубах для взаємного вшанування” або виштовхується партійними функціонерами на узбіччя політичного життя.

І не важливо, що існує “чинне законодавство” не передбачає існування такого типу Політичних організацій. Це їх “законодавство”! А ми, націоналісти, у своїй дії користуємося не правилами поведінки для рабів і інструкціями для наглядців, а Правом нації на збереження та розвиток. Хай Янукович і його олігархічна компанія самі почнуть виконувати закони, а потім чимось дорікатимуть громадянам держави.

Ми повинні розпочати творити якісно нову Політичну організацію націоналістів не “згори”, а “знизу”, бо знаємо, що справжнє може з’явитися не з високих кабінетів, а тільки з народу нашого – з сіл, селищ, міст України. Творення ініціативних груп у районах та областях ми розпочинаємо вже, бо час для переведення боротьби на інший, вищий рівень настав.

Усвідомлюємо, що, особливо на першому етапі, коли українські підприємці загнані антинародною владою за межу виживання, одним із головних проблем розбудови структур буде матеріально-технічне. Але при цьому знаємо, що з Божою поміччю гроші на святу боротьбу знайдуться. Головне показати людям, що ми робимо добрі, суспільно важливі справи, і не для себе, а заради громади і національної перспективи. (Колись, у далеких дев’яностих “Тризуб” теж не мав ані копійки, як і сьогодні, а роботу націоналістичну робив і робить).

Ми відразу заявляємо, що “Тризуб” не буде монополізувати розбудовчий і керівний процес у цій організації, бо він має лишитися тим, чим є, і стати одним із сегментів націоналістичного руху і не більше. Але наша Організація готова і буде надавати всебічну підтримку у розбудові одного із найважливіших – Політичного “крила” націоналістичного “птаха”.

Ми робимо ставку на молодих громадських активістів та політичних лідерів, бо Українська Революція – це молодість, а, отже, перспектива! Але при цьому ми не закриваємо двері і перед старшими людьми, досвід яких готові також доєднати до спільної української справи. Ми будемо приймати до Політичної організації представників будь-яких існуючих державницьких партій та громадських структур, бо націоналізм об’єднує людей, а не роз’єднує.

Із першого дня діяльності будь-якої ініціативної групи у напрямку розбудови цієї організації необхідно, окрім підбору кадрів та формування націоналістичної мережі, розпочати активне поширення наших ідей та програмових засад, а також акції прямої дії проти представників внутрішньо-окупаційного режиму на місцях.

Будь-який голова обласної чи районної адміністрації – це ставленик Януковича, а, отже, провідник злочинних антинародних дій, які призводять до здачі держави та масового збідніння людей. Будь-який функціонер угруповань “Партія регіонів”, “Народної партії Литвина”, “Сильної України Тігіпка”, “КПУ Симоненка” в селі, районі, місті, області – це зрадник України та холуй Януковича, який безпосередньо допомагає владним злодіям пити кров з українського народу. Публікуйте списки цих манкуртів та висвітлюйте їх злочинні справи. Злодій найбільше боїться розголоту!

Особливу увагу необхідно приділити офіцерам Збройних Сил, СБУ, МВС. Так, після перемоги Національної революції ці силові структури держави будуть піддані жорсткій люстрації та кардинально реформовані, а винні у катуваннях людей та злочинах перед державою понесуть належне покарання. Але зараз необхідно вирвати із брудних лап режиму тих українців у військовій формі, які у визначений Богом час стануть на бік повсталого народу. Адже вони теж українці!

Вже зараз ми ініціюємо проведення всеукраїнських політичних акцій “Жодного голосу владі!” та “Геть режим внутрішньої окупації!”, щоб до жовтневих виборів у Верховну Раду мобілізувати і підготувати народ до революційних перетворень у державі. Одним із найголовніших оперативних завдань націоналістів, а, отже, і нової Політичної організації є протиставлення скрізь і всюди, на кожному кроці антиукраїнському владному режиму, який узурпував владу на нашій землі.

Врахуймо, що нова Політична організація – структура ідейна, а тому ідейно-політичний вишкіл членства – першооснова діяльності. Націоналістична ідея – це той цемент, який скріпить наші націоналістичні лави.

Поява нової Політичної націоналістичної організації в жодному разі не пройде повз увагу ворожих Україні сил. Тому дискредитація нашої структури, інфільтрування ворожої агентури, провокації проти неї будуть повсякденним явищем. Чим більше і активніше будемо діяти, тим більшим буде тиск антиукраїнських сил. Це закономірно... Не біймося цього, бо тільки у такій боротьбі можна отримати гарт та досвід! Головне – не піддаватися на провокації, не підігравати ворогам.

Антиукраїнська влада сьогодні – це збіговисько ні на що, окрім злочинства, не здатних політичних імпотентів, а тому час її перебування на “Олімпі” швидко спливає. Трохи продовжити своє перебування там вона може одним способом – задіявши державний апарат насильства. Змобілізувати ж його сьогодні теж вже важко. Тому не виключено, що режим задіє широкомасштабні спецоперації з метою творення образу ворога з українських націоналістів. Найкращим варіантом для них, як показує практика (новорічний “теракт” у Запоріжжі, справа васильківських “терористів”), є так званий тероризм.

Ні на мить не маю сумніву, що якраз у цій ситуації тероризм не є ефективною зброєю в руках українців. Підривати щось або когось у мирний час на вулицях своїх міст – чи не найбільший ідіотизм, який можна придумати. Тим паче, що владі це не тільки не шкодить, а навпаки – допомагає.

Єдина сила, яка здатна подолати режим внутрішньої окупації – це сотні тисяч українців та представників національних меншин на вулицях наших міст, об’єднані українською національною ідеєю та згуртовані єдиним революційним Проводом. Все інше – від лукавого!

Для Політичної організації головним завданням є проведення політичної дії серед українського політикуму та широких народних мас як в Україні, так і в діаспорі, на етнічних землях та в місцях компактного проживання українців з націоналістичних позицій, формування національно-патріотичного середовища, що повинне реалізовувати українську національну ідею у всіх сферах життя української нації.

Тому ми будемо брати найактивнішу участь у виборах всіх рівнів, бо розуміємо, що українцям навіть в умовах внутрішньої окупації треба пропонувати гідну альтернативу та максимально використовувати масову політичну активізацію народних мас. Але головним для нас є не вибори, а інтенсивна повсякденна революційна політична діяльність.

Поглянемо на ті структури, які вже були створені та впродовж багатьох років довели свою ефективність та необхідність у загальнонаціональному процесі звільнення та державного утвердження.

Всеукраїнська організація “Тризуб” імені Степана Бандери постійно відчувала потребу у політичних соратниках у боротьбі за УССД. Наші багаторічні пошуки політичної структури, яка була б суголосна нашим прагненням і потребам боротьби на сьогоднішній день, завершилися без особливого успіху. Тому для бандерівського “Тризуба” стратегічно важливою є допомога українським політикам-націоналістам у закладенні міцного націоналістичного фундаменту нової структури, яка стане надійним побратимом “Тризубу” у спільній боротьбі за Свободу, Справедливість, Добробут.

Для “Тризуба” дуже важливо не тільки не покладатися на інерцію у виконанні поставлених завдань, але й максимально активізувати свою працю у пропагандивній, вишкільно-виховній та національно-захисній площинах. Також за короткий час необхідно максимально розбудувати існуючі підрозділи, створити нові, розширити географію діяльності “Тризуба”.

До осінніх виборів часу залишилося мало. На них та після них, як би не розгорталася суспільно-політична ситуація, українські націоналісти мають бути не тільки фактом, але й вирішальним фактором. Від цього залежить майбутнє нашої нації!

Тому “Тризуб” залишається на варті націоналістичної ідеології та передовим бойовим загonom націоналістичного руху. Це почесне місце тризубівці вибороли не партійним словоблуддям і пашталаканням, а послідовною революційно-націоналістичною боротьбою, яка, впевнений, вже увійшла в історію нашого народу. І за яку геть не соромно!

Звертаюсь також до жінок та дівчат з “Жіночої січі”. Впевнений, що задум створення вашого окремого підрозділу був абсолютно правильним і повністю себе виправдав.

Щиро дякую вам, дорогі подруги, за ту підтримку, яку ви надали “Тризубу” під час чергового етапу політичних репресій проти українських націоналістів. Ви виконали покладені на вас завдання з честю. Звичайно, що при творенні та діяльності “Жіночої Січі” не обійшлося без помилок. Кадрові промахи, людські амбіції, неадекватність оцінок тих чи інших організаційних процесів – прикрі помилки на шляху удосконалення. І це нормально, бо не робить помилок той, хто нічого не робить. Але необхідно зазначити, що жодні дрібні негаразди не змогли вплинути на подальший поступ жіночої референтури “Тризуба”. Її діяльність виходить на новий етап і буде продовжена до того часу, доки її існування буде виправданим та необхідним.

На цей момент ми розглядаємо “Жіночу січ” як структурний підрозділ ВО “Тризуб” ім. С. Бандери. А тому ті осередки, які існують вже або створюються в різних областях України, є частинами обласних організацій ВО “Тризуб” і підпорядковані їх керівництву.

Ті активістки “Жіночої січі”, які бажають долучитися до політичної діяльності, будуть мати всі можливості для цього. Основним же завданнями “Жіночої січі” і зараз лишається активне залучення дівчат та жінок до націоналістичної боротьби.

Для нас українське жіноцтво – невід’ємна складова національно-визвольної боротьби та майбутнього нації, а тому переконаний, що “Жіноча січ” займе гідне місце у об’єднаному націоналістичному русі.

Як вже зазначалося, націоналістичної організації не може бути без опертя на націоналістичну ідеологію – у діяльності “Тризуба”, творенні нової Політичної організації та відродженні Національного Ордена маємо залучати тих сучасних ідеологів, які, спираючись на праці основоположників українського націоналізму, розвивають наші ідеологеми, вдихають нове життя в постулати Творців націоналістичної ідеології, продовжують справу Т. Шевченка, М. Міхновського, Д. Донцова, С. Бандери, Я. Стецька, В. Іванишина та інших націоналістичних Майстрів, які “як Атланти, держать небо на плечах. Тому і є висота.” (Л. Костенко).

Для нас такими людьми, які зараз працюють на ідеологічному фронті націоналістичної боротьби, є наші побратими, що створили Науково-ідеологічний центр ім. Д. Донцова. Саме цю структуру розглядаємо як своєрідну ідеологічну референтуру об’єднаного націоналістичного руху.

Маючи чудові попередні напрацювання, випробувану, досвідчену, загартовану кадрову базу, ми пропонуємо українцям такі ідеологічні постулати і програмові положення, реалізація яких дасть перспективу як всьому народу, так і кожному його представникові зокрема.

Зробивши ці кроки – розгорнувши якісно нову націоналістичну Політичну організацію та згуртувавши навколо Національної ідеї націоналістичні лави – ми перейдемо до подальшого формування найнеобхіднішого національно-визвольного та державотворчого чинника – відродження Національного Ордена.

З вірою в Бога – переможемо!

15.02.2012 р.Б.

УКРАЇНЬСЬКА ПОЛІТИЧНА ОРГАНІЗАЦІЯ “ТРИЗУБ”

Як вже неодноразово зазначалося, ситуація, що склалася в державі Україна, потребує радикальної та системної зміни. Існуюче на частині українських земель державне утворення є перехідним етапом у процесі самоутвердження української нації. Тобто, існуюча держава – лише плацдарм для здобуття українським народом наступної, вищої форми державної самоорганізації – Української Самостійної Соборної Держави – держави української нації на своїй землі.

Двадцять один рік існування сьогоднішньої незалежності України довів незмінність законів державного будівництва:

По-перше, неможливо збудувати державу без Національної ідеї.

По-друге, Національна ідея єдина і безальтернативна: здобути, утвердити і розбудувати державу української нації на українській землі.

По-третє, для будівництва національної держави необхідні національні державотворчі фактори – в Україні таким має стати Національний Орден українського народу.

По-четверте, коли держава будується без державотворчої ідеології, тоді вона стає “нічийною” та є приреченою або на безпросвітне животіння, або на занепад і зникнення.

По-п’яте, українська нація так і не стала державною, перебуває у стані національного гноблення і, як наслідок, є всесторонньо ущемленою та визискуваною.

Зважаючи на незмінність законів державного розвитку та відкинувши шлях у нікуди, тобто аморфне плазування нашого народу у безвихідь ліберально-космополітичного та соціалістично-інтернаціонального існування, ми, українські націоналісти, розпочали відродження української національно-державотворчої всеохоплюючої сили, яка зруйнує перешкоди на шляху розвитку нашої нації, здобуде і утвердить національну державність, забезпечить всебічний розвиток, свободу, справедливість та добробут українського народу.

На шляху Національної революції

Українська політична організація “Тризуб” як політичний репрезентант єдиного націоналістичного руху має мету: “Здобути, закріпити і розбудувати Українську Самостійну Соборну Державу”.

УПО “Тризуб” є одним із двох крил націоналістичного птаха – Український Націоналістичний Союз (орден українських націоналістів, в який входять випробувані, перевірені та загартовані представники ВО “Тризуб” ім. С. Бандери, УПО “Тризуб”, інших структур, що забезпечують діяльність УНС).

УПО “Триzub” і ВО “Триzub” ім. С. Бандери є побратимськими, рівноправними, вузькофункціональними, автономними підрозділами УНС, керівництво яких підпорядковано Провіднику УНС.

По всій вертикалі націоналістичної системи обласні, районні, міські структурні підрозділи УПО “Триzub” і ВО “Триzub” співпрацюють через проводи УНС відповідного рівня, при цьому зберігають свої внутрішні організаційні структури, підпорядкованість та ієрархію.

УПО “Триzub” є націоналістичною, революційною організацією невійськового типу для здійснення активної політичної діяльності серед всіх прошарків українського суспільства та здобуття максимальної влади для втілення націоналістичних ідей. Форми і методи діяльності УПО є найрізноманітнішими, але при цьому є два найголовніших напрями: “вулична політика” і “парламентська політика” (див. “Участь націоналістів у владі”).

Відмінності УПО “Триzub” від інших політичних націоналістичних організацій України:

1. УПО “Триzub” здійснює свою діяльність на засадах ідеології націоналізму та принципах традиційного українського християнства, а також має чіткі ідейно-політичні визначення існуючого стану нації (режим внутрішньої окупації), Концепцію боротьби за національну державність українців, Програму українського державотворення тощо.
2. УПО “Триzub” є важливою, але тільки частиною, єдиної націоналістичної системи, що унеможлиблює її ідейно-політичні збочення та хитання, а також зводить до мінімуму деградацію та зраду її окремих членів.
3. УПО “Триzub” є організацією Революційною, а отже, основний акцент робить не на те, що “колись займе у антиукраїнській системі влади якісь важливі позиції, щоб поступово змінити ситуацію в державі” (див. формулу “діжки з лайном”), а змагає за революціонізацію народних мас, завоювання серед української громади беззаперечного авторитету, підняття народу на Національну революцію та здобуття саме таким способом української національної державності.
4. УПО “Триzub” як частина націоналістичного руху змагає за здобуття максимальної політичної влади в УССД і готова нести відповідальність за свої дії перед Богом, українською нацією і Проводом УНС.
5. УПО “Триzub” за своєю суттю є організацією політичною, але надпартійною, тобто на цьому етапі боротьби в організації допускається членство представників інших національно-державницьких партій, котрі сповідають ідеологічні, політичні та концептуальні принципи УПО “Триzub”.
6. УПО “Триzub” використовує існуючу законодавчу базу для досягнення своїх політичних цілей (наприклад, участь кандидатів від УПО у виборах різних рівнів), але при цьому чинне законодавство не є перешкодою для УПО у “вуличній політиці”. (Див. “Правила поведінки для рабів та інструкції для наглядачів”). Ще раз наголошуємо, що головну ставку українські націоналісти роблять не на вибори, а на національно-революційний зрив народу, який має очолити і повести за собою УНС та його структурні підрозділи (УПО “Триzub” і ВО “Триzub” ім. С. Бандери – кожен у своїй вузькофункціональній площині).
7. УПО “Триzub”, на відміну від будь-яких інших організацій державницького штибу, є безкомпромісною щодо режиму внутрішньої окупації та його суб’єктів. Партія регіонів, КПУ, партія Литвина, всі, хто формує сьогоденню антиукраїнську владну систему і здає Україну – є не опонентами (з якими існуючи політики

від опозиції на камери ведуть “безпощадну” боротьбу, а потім, сміючись, за коньяком обговорюють черговий “розвід електоральних лохів”), а ворогами, з якими переговори можуть вестися тільки у одному випадку – повна їх капітуляція та каяття перед українським народом за злочини проти нації.

УПО “Триzub” – організація націоналістична і революційна, а отже, внутрішньо-організаційні стосунки між членством будуються на принципах побратимства, поваги один до одного, політичної та виконавчої дисципліни, карності, ієрархії тощо. Для членства УПО “Триzub”, як і для всіх українських націоналістів, святими і зобов’язуючими є Декалог, 44 правила життя і 12 прикмет характеру українського націоналіста.

При розбудові та діяльності організації основним питанням є націоналістичні кадри. Головну ставку у цьому питанні УПО “Триzub” робить на національно-пробуджену молодь, яка має певні задатки та політичні амбіції й бажає самореалізуватися в межах націоналістичного руху. УПО має створити всі умови для виявлення ініціативи та максимальної активізації свого членства, не обмежуючи свободи політичної дії ні для кого. УПО “Триzub” – не військовий підрозділ і не секта, тому критерії залучення активістів є високими, але не недосяжними.

УПО “Триzub” – організація недемократична, але дає можливість своєму членству виявляти будь-яку політичну ініціативу, відстоювати її на всіх рівнях організаційної ієрархії, впроваджувати у життя, залучаючи ресурси організації. Єдині рамки для будь-якої організаційної та політичної діяльності членства – Ідеологія, Концепція, Програма. У кадровій політиці УПО “Триzub” сповідує принципи Провідника Степана Бандери (“Боротьба кує кадри, кадри розгортають боротьбу”) і Провідника Василя Іванишина (Див. “Не шукайте добрих людей, шукайте добро в людях...”)

Підбір та обрання керівних кадрів, кандидатів у депутати різних рівнів, кандидатів на державні посади здійснюється структурними підрозділами організації та подається на затвердження вищому керівництву УПО “Триzub”.

Діяльність будь-якої нештучної політичної організації є поетапною і послідовною. Тому УПО “Триzub” розпочинає свою діяльність з кадрового підбору активістів, здатних вести адекватну націоналістичну діяльність в існуючих умовах внутрішньої окупації та політичного безладу серед її противників.

Перший етап – розбудовчий – розпочато вже. Перші ініціативні групи УПО вже знаходяться на стадії творення. Перші призначення відбулися вже. До завершення парламентських виборів 2012 року необхідно створити ініціативні групи у більшості областей України.

Залежно від розгортання політичної ситуації, у 2013 році необхідно провести Установчий Великий Збір УПО “Триzub”, де прийняти необхідні постанови, обрати керівника УПО та подати його кандидатуру на затвердження Проводу УНС.

Надалі головним орієнтиром (при еволюційному розгортанні подій в Україні) є місцеві вибори в органи представницької влади, на яких УПО “Триzub” має висунути своїх кандидатів у депутати та, можливо, кандидатів на міських і сільських голів.

Територіально УПО “Триzub” має відійти від стандартної схеми “теж-націоналістів”, тобто звести свою політичну діяльність тільки до штовхання у галицькому трикутнику. Головною електоральною базою українських

націоналістів у найближчі 5 років має стати Центр нашої держави з розгортанням націоналістичної діяльності на Схід та Південь України. Національна революція має охопити всі терени нашої землі! Це стане запорукою соборності України.

Розвиток УПО має відбуватися від низів. Не треба створювати штучних структур. Політична бюрократія уповільнює націоналістичну діяльність. Тому створювати обласну організацію УПО доцільно тільки тоді, якщо в області є мінімум три ініціативні групи в районах або містах. Якщо ж існує один або два осередки, тоді вони підпорядковуються безпосередньо Всеукраїнському Координатору УПО “Триzub”.

У розбудові УПО доцільно користуватися старим триzubівським правилом: “Сам створив – сам керуєш”. Хоча, звичайно, можуть бути й винятки...

Розгортання суспільно-політичних подій у державі не виключає революційного вибуху під час або відразу після виборів 2012 року. Тому для УПО “Триzub”, незважаючи на розбудовчу стадію, необхідно вже зараз розпочати підготовку до “сольної партії” в цих можливих подіях. Для революційної націоналістичної політичної організації це буде неабиякий шанс для утвердження, становлення та набирання політичної ваги і авторитету. Справжня політична боротьба УПО “Триzub” разом зі специфічною націоналістичною діяльністю ВО “Триzub” має витіснити з політичної сцени партійних шахраїв псевдо-націоналістичних, національно-демократичних, ліберальних, соціал-демократичних тощо забарвлень. Майбутнє України за Націоналізмом! А отже, за Націоналістичним Рухом (УНС: УПО “Триzub” - ВО “Триzub” ім. С. Бандери, інші націоналістичні структури).

У розбудові УПО “Триzub”, особливо на першому етапі, безумовно залучається ВО “Триzub” ім. С. Бандери. Тому до Великого Збору УПО можливе поєднання членства в цих двох побратимських націоналістичних структурах. Після оформлення і систематизації діяльності УПО таке поєднання буде виключене у зв'язку з різними функціональними завданнями УПО і ВО.

Одним із головних завдань як всього націоналістичного руху, так і окремих його суб'єктів є ресурсне забезпечення своєї діяльності. Впродовж всього часу позасистемного життя (ОУН-КУН-“Триzub”) ВО “Триzub” ім. С. Бандери отримувала матеріально-технічне забезпечення завдяки активній непартійній політичній діяльності: підтримуючи або виступаючи “проти” якихось кандидатів, партій, блоків тощо. Не будучи створеною для саме такої діяльності, майже кожного разу, отримуючи пропагандивні та ресурсні дивіденди, ми мали певні проблеми з частиною членства Організації, які деколи послаблювали нашу повсякденну діяльність. Специфіка вузькофункціональних завдань, характерологічні особливості членства ВО “Триzub” ніколи не давали можливості вести повноцінну політичну діяльність, а потреба саме в безкомпромісній політичній націоналістичній діяльності завжди була, є і буде.

Окрім того, ВО “Триzub” не міг штучно перетворитися на Національний Орден як необхідний національно-визвольний і державотворчий чинник. Для його творення і діяльності необхідна куди ширша кадрова база, ніж триzubівська.

Саме тому було прийнято рішення про початок творення УПО “Триzub”, бо таким чином ми вирішуємо відразу два питання: ресурсне забезпечення та максимальне розширення кадрової бази для творення

Національного Ордена. Бо організація, яка діє політичними методами, має можливість здобувати матеріально-технічне забезпечення для діяльності націоналістичного руху не тільки під час виборчих компаній, але й між ними.

Активна політична позиція, авторитет серед громади, а отже, й у підприємницькому середовищі, зацікавленість українських підприємців у перспективі розгортання саме українського бізнесу дадуть можливість новоствореній націоналістичній організації отримати необхідну матеріально-технічну підтримку.

Той, хто вкладає гроші в Національну революцію, а отже, в ліквідацію кримінально-олігархічного, чужорідного режиму внутрішньої окупації отримує не тільки можливість власного бізнесового розвитку, але й забезпечує життєву перспективу для своїх дітей, родичів, друзів, дає шанс всьому народу на Процвітання, Свободу, Справедливість, Добробут. Це аксіома національного буття!

Завдання перед нами, українськими націоналістами, справді величні, виконати їх буде нелегко, але з Божою допомогою можливо. Маленькі потічки внутрішньої енергії кожного з нас зіллються в одну велику енергетичну українську ріку, яка змете всі перешкоди на національному шляху.

Я вірю в це і живу цим. До цього ж закликаю і всіх своїх побратимів – тих, хто вже роки крокує зі мною в одному націоналістичному строю і тих, хто поповнить наші лави.

Слава Україні!

10 серпня 2012 р.Б.

ДЕКЛАРАЦІЯ НАЦІОНАЛІСТИЧНИХ ПРИНЦИПІВ

Наше основне і визначальне триєдине гасло: **“Бог! Україна! Свобода!”**

Бог: Метою людського існування є наближення до Бога – інакше людина, суспільство, держава деградують, вироджуються і занепадають. Гуманісти свою боротьбу з християнством почали із заперечення Бога й обожнення людини: “Людині гімн! Людині, а не Богу!” (П. Тичина). Через яacobiнство, соціалізм і соціал-демократію вони закономірно дійшли до націонал-соціалізму, який перетворював людину в звіра, і до комунізму, який творив безтямного раба і мільйонами винищував поневолені народи. Нинішні гуманісти через демолібералізм, космополітизм і глобалізацію ведуть не тільки окремих людей, а вже цілі країни шляхом атеїзму і денационалізації, гомосексуалізму і наркоманії.

Боротьба гуманістів-демолібералів “за добробут народу” – це насправді боротьба за матеріальні, а не духовні пріоритети в поведінці людей. Їхня боротьба за “свободу совісті” – це боротьба з совістю та духовністю людини і народу. Їхні заклики до людей “бути самими собою” в практиці життя завжди трансформуються в одне: бути свинею, хамом і рабом своїх недоліків і слабостей. Їхня боротьба за “права людини”, але без прав націй – це боротьба за поневолення і знищення націй. Їхнє протиставлення християнським і національним цінностям “загальнолюдського” – це боротьба за створення всесвітнього концтабору й утвердження себе в ролі диктаторів світу.

“Дорога до Бога лежить через Батьківщину” (Ю. Вассиян). Саме віра в Бога стимулює нас до боротьби за Свободу та національну державність України. Бо поневолений, обездуховлений і бездержавний народ приречений

виконувати не Божу волю, а волю тих “вовків в овечих шкурах”, які паразитують на його крові та поті, формують не національно-релігійну, а рабську свідомість та мораль народу і ведуть цей народ до виродження і небуття. Без утвердження і культивування релігійної свідомості та моралі неможливе національно-духовне відродження, розвиток і гарантоване майбутнє української нації. Той, хто пропонує українцям щось інше, – це або політичний невіглас, або політичний шахрай, але неодмінно – мимовільний чи свідомий, явний чи замаскований слуга сатани.

Україна: Всемогутній Господь створив нас українцями, українською нацією, і хай святиться воля Його на віки віків. А слуги сатани століттями намагаються протидіяти Божій волі і або знищити нас на нашій же землі, або перетворити на росіян, поляків, мадярів, румунів тощо, на імперсько-“інтернаціональне” стадо “советський народ” чи на таке ж безлике, безтямне і звиродніле космополітичне бидло під назвою “політична нація”. Тільки у власній національній державі українці можуть зберегтися українцями і християнами, а Україна – Україною. І тому Україна для нас – понад усе! Захищаючи Україну, прагнучи створити українську національну державу, ми відстоюємо не тільки свої національні права, а передусім – Божу волю. І тому – з нами Бог!

Свобода: Бездержавний і підневільний народ не може діяти ні за законами Божими, ні за власними: він приречений жити так, як диктує йому той, хто його поневолив. А тому боротьба за Свободу людини, нації, України – це наш християнський і національний обов’язок. Немає для людини і народу перспективи самоутвердження без всебічного вдосконалення, немає вдосконалення і розвитку без Свободи, немає Свободи без обов’язків перед Богом і нацією.

Досягти Свободи український народ може тільки шляхом довершення української національно-визвольної революції – у власній національній державі. Зважаючи на те, що ті, хто зазіхає на Україну, хочуть не просто експлуатувати і грабувати, але й знищити нас як народ, для української нації гасло “Свобода або смерть!” було і залишається абсолютним категоричним імперативом.

Мета українських націоналістів:

Здобути, закріпити і розбудувати Українську Самостійну Соборну Державу – державу української нації на етнічних українських землях зі своїм власним суспільним ладом, відповідно до потреб і бажань українського народу, який би запевнив українській нації всебічний розвиток, усім громадянам України – Свободу, Справедливість, Добробут.

Концепція боротьби українських націоналістів:

Визвольна, революційна, безоглядна і масова боротьба українського народу за УССД, ведена власними силами Нації за всяких умов, усіма доступними методами на засадах ідеології українського націоналізму і під єдиним керівництвом націоналістичного революційного Проводу, створеного на базі Національного Революційного Ордена.

Наш найвищий національний обов’язок:

Культивування і реалізація української національної ідеї – ідеї державного самоутвердження української нації, створення української національної держави з національною владою і дієвою системою українського національного народовладдя.

Національна ідея – це ідеологічна формула, яка виводиться не тільки з актуальних проблем суспільства, але й із постійних інтересів народу, націлює його на найбільш загальну, головну і визначальну проблему, від вирішення якої залежить і розв’язання поточних проблем, і здійснення всіх прагнень та задумів народу, і саме його буття в часі. Усі українські біди мають насправді одну причину – бездержавність української нації. Ключ до вирішення на користь народу всіх українських проблем один: створення української національної держави. Геніальне поетичне формулювання української національної ідеї дав Т. Шевченко: “В своїй хаті своя й правда, і сила, і воля”. Будь-яка підміна цієї ідеї чимось іншим – це свідомий чи несвідомий злочин проти українського народу.

Національна держава – це суспільно-політична система, створена народом для розв’язання своїх поточних проблем, реалізації своїх інтересів і забезпечення собі гарантованого майбутнього. Національною державою керує обрана народом національна влада.

Національна держава – це завершення політичного самоутвердження народу, внаслідок якого він стає повноправним і єдиним господарем своєї долі на своїй землі, своєї держави і влади в ній, своєї країни і всіх її ресурсів.

Національна держава – це політична система, у якій влада (усі її гілки, структури, посадові особи) є носієм національної ідеї і послідовним захисником національних інтересів свого народу – як у самій країні, так і на міжнародній арені.

Національна держава – це держава, де головним і визначальним критерієм оцінки діяльності кожної владної структури, кожного урядовця, службовця, політика, громадського чи релігійного діяча, господарника, промисловця, бізнесмена, кожного громадянина є добро нації: на користь чи на шкоду їй зроблене, роблене або заплановане ними.

Національна держава – це та держава, яка діє в ім’я нації: у нашому випадку – в ім’я всіх “мертвих, живих і ненароджених, в Україні і не в Україні” сущих українців, тобто діє, пам’ятаючи і виконуючи заповіді предків, задовольняючи інтереси сучасників і дбаючи про долю майбутніх поколінь – на рідній землі і поза нею (не забуваймо: третина українців живе в інших державах).

Національна держава – це держава, в якій громадяни інших національностей визнають корінний народ господарем країни, мають не тільки рівні з ним права, але й обов’язки, знають і поважають його мову, закони та історію, мають необхідні умови для свого національного збереження і розвитку, виступають повноважними представниками культури свого народу, а не п’ятою колоною чужих держав.

Національна держава – це держава, соціально-економічна політика якої здійснюється за формулою: “Від створення і зміцнення національної держави – через захист економічних інтересів нації – до заможності кожного громадянина”.

Національна влада – це влада, яка є носієм національної ідеї народу і діє не в інтересах тільки якогось класу чи соціальної групи, а в ім’я цілої нації та всіх громадян національної держави.

Національне народовладдя – це узаконена система визначальної ролі корінного народу в державному будівництві та функціонуванні держави, за якої творити закони, керувати суспільством і судити громадян можуть тільки обранці народу – із числа носіїв національної ідеї цього народу.

Наша ідеологія:

Український націоналізм – ідеологія захисту, збереження і державного самоутвердження української нації; це Ідея та Чин в ім'я України.

Наша політика:

Боротьба за українську Україну, а не за можливість панувати над власним народом.

Наша боротьба:

За владу народу, а не за владу над народом.

Наш метод:

На диявола – хрест, на ворога – меч!

Наш принцип:

Як не я – то хто? Як не тепер – то коли? Як потрібно – то можливо!

Наше поле діяльності:

В усіх регіонах України, у громадах і колективах, на вулицях і майданах, у всіх місцях розселення українців, а не тільки в сесійних залах, кабінетах і коридорах влади.

Наше ставлення до неукраїнців:

- побратимське – до тих, хто разом з нами бореться за українську національну державу;
- толерантне – до тих, хто позитивно ставиться до нашої боротьби за право бути господарями своєї долі на своїй землі: “Нам усім тут вистачить місця” (С. Бандера);
- вороже – до тих, хто протидіє процесам українського національного відродження і державотворення.

Наші вороги:

Імперіалізм і шовінізм, комунізм і націонал-соціалізм, демолібералізм і космополітизм, глобалізм і псевдонаціоналізм і всяка інша нечисть, що прагне паразитувати на крові та поті українців чи звести їх із магістрального шляху до своєї національної держави.

Наше двоєдине завдання:

Провести якісні, революційні перетворення в інтересах української нації, але при цьому не ослабити і не поставити під загрозу саме існування незалежної держави. Зробити це цілком реально через поєднання державотворчих зусиль українського політикуму та народу, об'єднаних українською національною ідеєю.

Наше переконання:

Доки український народ не розв'яже своєї головної проблеми – не створить власної національної держави, не узаконить свого права творити державу, формувати і контролювати владу, – доти жодна його проблема (політична, соціальна, економічна, міжнаціональна, військова, релігійно-конфесійна, освітня, культурна, екологічна тощо) так і не буде вирішена на його користь, доти над українцями на їхній землі пануватимуть чужі правди, чужі сили, чужа воля.

Наш ідеал:

Людина правдивої лицарської чесноти, віддана всеціло своєму народові та його визвольній боротьбі з повною постійною готовністю на всі труди, невгоди й жертви, повна запалу, енергії й ініціативи провідника, бореться за свободу України та працює для неї в кожній ситуації і в кожному місці на земній кулі, вміє знайти, zorganizувати і повести до своєї мети своє оточення: невтомний борець за волю України, державник, революціонер.

Наше ставлення до християнства:

Новий Завіт, Євангеліє – це усвідомлення Бога не тільки як Творця і Вседержителя, а передусім – як Отця й Учителя людини і людства.

Бог приходять не тільки до спільноти, народу, але передусім – до кожної окремої людини – як можливість стати, бути і за будь-яких умов залишатися Людиною.

Поява Месії як Сина Божого є знаком, зразком, прикладом стосунків людини з Богом.

Визначальним стає не припис, ритуал, розмір храмової данини тощо, а наповнення душі Духом Святим, не відкуп через пожертву, а усвідомлення гріха, Покаяння і Прощення.

Бог приходять не тільки у свідомість і світ людини, але й у її душу. У цьому сенс віри, людяності, спасіння. Любов і Милосердя стають моральним ідеалом, імперативом і регулятором поведінки.

Абсолютна підпорядкованість Богові, божественній науці Любові дарує людині найвищу – внутрішню, духовну свободу. “Раб Божий” – формула свободи від злої волі земних владик. Поняття Свободи – права жити за законами Божими і власними, національними – стає ідеалом, нормою та обов'язком людей і народів.

Визначальною засадою і нормою Христос проголошує не просто терпимість до іншого, не ритуальну жертву чи “календарне” добродійство, а Любов як активний вияв доброти до цього іншого. Бо тільки Любов до Бога і до ближнього відкриває душу для Духа Святого, створює передумови для об'єктивної самооцінки, для щирого Покаяння і зближення душі людської з Духом Святим, тобто з Богом.

Христос уточнює і розмежує поняття “ближнього” та “ворогів ваших” – і поняття ворогів Бога та Божого в людині як Його творінні. Перших треба любити (аж до “підстав другу щоку”), іншим треба протиставлятися (аж до бича у храмі і смерті на хресті). Бо християнська Любов не абстрактна, не розмита, не розпорошена в байдужості: вона активна, вона впливає з наскрізь духовно-революційного Благовістя і спрямована на його утвердження – і в людині, й у суспільстві.

Старозавітна Справедливість унормовує стосунки між людьми (“око за око, зуб за зуб”), але не дає виходу із глухого кута перманентних конфліктів.

Не відмінюючи її (“Я прийшов не відмінити Закон, а сповнити його”), Христос дарує людству як морально-регулятивний принцип поняття Милосердя, що піднімає між людські стосунки на якісно інший, вищий рівень: “Ідіть, отже, і навчіться, що значить: “Я милосердя хочу, а не жертви” (Мт. 9:13). Так християнська Любов органічно поєднує до того взаємовиключні речі – Закон і Милосердя.

Добро перестає мислитись як якість – доброта: воно активізується і мислиться як дія. Добрим вважається не той, що не чинить зла, а тільки той, що не за приписом, а спонтанно, з Любові, за велінням Совісті – Духа Святого в собі – чинить добро (П. Скунець: “Браття, браття, правда неблаганна: для добра не досить доброти”) і здатний піднятися над особистою кривдою до Прощення – в ім’я припинення зла й утвердження добра. Звідси, до речі, й чисто українська презумпція добродійства в людині, яка виражається через звертання: “Добродію!”

Божі заповіді стають абсолютними, бо не передбачають винятків чи вибіркового застосування.

Жертва перестає бути засобом відкupu-підкupu, вона сакралізується, символізується і стає знаком добровільного і щирого духовного зв’язку людини з Богом. Нормативним виходом із моральної кризи, із гріха стає не пожертва, а Покаяння.

Жертовність набирає високого духовного смислу, для християнина природною стає особиста жертва в ім’я вищих ідеалів (“І немає вищої любові понад ту, коли хтось життя віддає за друзів своїх”). Вигода і навіть саме життя перестають трактуватися як найвищі цінності: “Проби смерті не витримує те, що є витвором самого життя. А оце мільйони людей, цілі народи в обличчі смерті захищають правди і цінності, які їм дорожчі від самого життя! Бо людська душа походить від Того, Хто споконвіку був перед життям і буде після життя, вічно, а оборона великих правд більше наближає людську душу до Бога, ніж життя” (С. Бандера).

Людське життя набуває сенсу – наближення до Бога. Божа Наука стає не тільки категоричним імперативом поведінки, а сутністю душі людини.

Християнин не чинить зла не тому, що боїться кари, а тому, що остерігається гріха, який відвертає, віддаляє, відчужує його від Бога. Християнський “страх Божий” – це не паралізуючий язичницький чи старозавітний страх перед Силою: це органічна і шляхетна відроза до спокуси і зла, свідоме протиставлення їм і подолання їх у собі на шляху до життя вічного, до Бога.

Праведність не зводиться до виконання приписів, а усвідомлюється як процес постійного морально-духовного вдосконалення за Божою наукою (Христос: “Я – дорога”) і безкорисливого добродійства за покликом душі.

Христос закликає своїх учнів до праведності, але головним завданням ставить перед ними і, отже, усіма християнами не особисту святість, а усвідомлення шляху, яким треба йти в житті, й апостольський Чин – поширення й утвердження Євангелія Любові (“Ідіть і навчайте всі народи...”). Апостоли стали святими зовсім не тому, що найбільш строго дотримувалися ритуалу та приписів чи приносили найщедріші пожертви...

Через Христа Сутність, Ідея, Істина розкриваються, конкретизуються в реаліях, нормах та ідеалах людського життя і тим сакралізують їх, а тому стають сенсом особистісного і національного буття – буття від Бога, з Богом, в ім'я Бога. Єднання в Бозі стає метою й обов'язком людей і народів, воно одержує найнадійнішу основу – духовну. Опір, усі протиставлення цьому не можуть бути абсолютно-кінцевими – вони долаються Христовою наукою, Його прикладом, Його жертвою.

Християнство стає світовою релігією, його поширення й утвердження неспинне, бо воно відкриває кожному ті животворчі правди, які здатні ушляхетнювати людину, одуховлювати суспільство і вести людство до Бога.

Сила християнства – саме в його безпосередньо-божественній інтерпретації. Христос не просто нагадує і проголошує божественні істини: Він пояснює, тлумачить, своєю поведінкою маніфестує їх, бо Він сам – найвища Істина. І Христова наука – це абсолютна інтерпретація абсолютного вчення абсолютним авторитетом.

Але є ще й релігійно-конфесіональна (церковна), теологічна, світська, наукова, філософська, особистісна інтерпретації. Здійснювані в добрих намірах, вони мають право на існування і можуть бути навіть дуже корисними людям. Але тільки за умови, якщо не забувати про визначальні критерії їхньої істинності: повна відповідність божественній – Христовій інтерпретації та християнська якість кінцевих результатів – “плодів” цих тлумачень.

Інакше – нове книжництво та фарисейство, нові секти і розколи, нові спроби перетворити релігію в ідеологію і все нові й нові “вовки в овечих шкурах”. І тоді запановує не вдосконалення себе за наукою Божою, а пристосування її для себе чи якогось владоможця;

- не чистота віри, а змішування праведного з грішним чи Божого – із “кесаревим”;
- не пастирство і духовна опіка віруючих, а заклопотаність євроремонтами і цінами на іномарки;
- не культивування в людях суті християнства, а нагороди і відзнаки тим, що “в дар Тобі приносять з пожеару вкрадений покров” (Т. Шевченко); не праведний гнів проти сил Зла, а заклики до покори, співпраці та єднання з ними; не бич Божий для очищення духовного простору України, а біганина з кропилом по установах безбожної влади і злочинських офісах... А це – гріх і відхід від Істини. Це віддаляє людину і Церкву від Бога, отже – руйнує творіння Божі. Спасіння душі, велич Церкви і Свобода народу – у науці, прикладі і жертві Христа.

Християнство – основа, суть і мета людського буття, а отже – і нашої ідеології. Без християнства немає українського націоналізму. Без націоналізму не буде Свободи нації. Без Свободи не буде українців та України. А звідси – і наше головне і визначальне гасло: “Бог, Україна, Свобода!”

...Спаситель прийшов у наш світ як людське немовля – як можливість життя. І саме люди мали подбати, щоб немовля стало дорослим, а ця можливість – реальністю. Христове вчення приходить до кожної людини. І сама людина має подбати, щоб зерна істини закоренилися і проросли в її душі живою вірою. Дитя треба рости й охороняти. Віру треба культивувати і захищати. Степан Бандера вчив: “Нам треба не відмежовувати оборону християнської віри і Церкви від національно-визвольних змагань, тільки зосередити головну увагу і головні зусилля довкола тих найважливіших тверджень, проти яких ворог спрямовує найсильніший наступ”.

Воїн Української Національної Революції повинен не тільки знати і пам'ятати про це – ми маємо жити цим і в ім'я цього.

Наше ставлення до законів держави:

Конституція – це закон і не більше: основний, але – тільки закон. І утверджувати національну ідею треба передусім у свідомості народу, а не тільки в Конституції.

Народ може існувати і без Конституції, але він приречений без своєї національної ідеї, яка перетворює його в націю і утверджує як господаря країни.

Національна ідея вища за закон.

Закон творять люди, а національну ідею творить дух нації – той “дух одвічної стихії”, який зберіг її “на грані двох світів” упродовж тисячоліть і без якого в неї немає майбутнього.

Закон тільки унормовує життя суспільства, національна ідея надає смислу життю народу.

Закон не може ні ігнорувати, ні замінити, ні відмінити національну ідею – хіба що він свідомо твориться для нищення нації.

Закони творить кожне покоління – для себе, національна ідея – надбання цілої нації: вона належить усім “мертвим, живим і ненародженим землякам моїм в Україні і не в Україні” (Т. Шевченко).

Національна ідея – генеральна мета нації, закон – лише засіб реалізації національної ідеї через юридичну норму, адекватну сучасним обставинам життя народу.

Національна ідея – категорія постійна, закон – категорія змінна.

Зміна закону – норма в державотворенні, зміна чи підміна національної ідеї – національний злочин.

Горе народові і державі, де закони влади суперечать національній ідеї.

Якщо закон суперечить національній ідеї, то це вже не закон, а інструкція для наглядців і правила поведінки для рабів.

Громадянин чинить зло, якщо виконує закон, спрямований проти нації, держави, людяності.

Сутність нашої релігійної політики:

Ми виходимо з того, що юдеїв, християн і мусульман об'єднує спільна віра в єдиного Бога.

Ось, для прикладу, як це виражено в Корані (Сура 2,59 (62): “Воістину, ті, які увірували, і ті, хто навернулися в юдейство, і християни, і сабії, які увірували в Аллаха і в останній день і творили блага, – їм їх нагорода у Господа їх, немає над ними страху, і не будуть вони опечалені”. Аналогічні думки знаходимо і в Торі (Старому Завіті), і в Євангелії (Новому Завіті). Тому для справді віруючих людей різних віросповідань ніякого нездоланного провалля між цими релігіями насправді не існує. І саме це має бути головним і визначальним – наріжним каменем у наших і релігійних, і світських взаєминах. Інакше ми й надалі будемо заручниками різних надінтерпретацій і відвертих фальшувальних Писання.

Кожна окрема традиційна релігія – це специфічна форма вираження цієї віри, у якій те ж саме Божественне Вчення про необхідність духовного і морального вдосконалення, людинотворення і людського співжиття за законами Бога виражається у різних, природних і доступних для людей окремих культур виявах. Кожна з цих релігій – це різні шляхи до однієї мети: до Бога. Шлях до Бога зближує і згуртовує людей – і в межах однієї релігії, і віруючих різних релігій. У позбавлених віри (безвірників), у противників віри в Бога (атеїстів) і в поверхово віруючих цей найпотужніший з усіх фактор єднання людей і народів відсутній.

Кожен обряд, культово-ритуальні та регулятивно-нормативні приписи кожної релігії – це не освячені Богом засоби розмежування людей, а допущені Богом специфічні особливості, які є неминучим результатом органічного поєднання єдиного віровчення з різними культурами. Використовувати ці відмінності для власного самозвеличення, для протиставлення релігій і для релігійного шовінізму – це гріх перед Богом і злочин перед людьми: не можна применшувати чи ігнорувати у віровченні божественне і абсолютизувати в ньому людське. У питаннях віри мудрість полягає не в тому, щоб помітити очевидне і вказати на відмінне, а в тому, щоб знаходити сутнісне і культивувати спільне.

Рух у протилежному напрямі – через нетерпимість до інших форм поклоніння тому ж єдиному Богу, через творення у своїй релігії різних течій, конфесій, сект тощо – це справа не Божа, а людська. За такого підходу запановують підозрілість, ненависть і розбрат, тоді стає ворогом кожен, хто вживає інше ім'я Бога, молиться рідною, а не чужою мовою, хреститься трьома, а не двома пальцями, має хрест не з трьома, а з одною поперечкою... І якою б палкою не була така віра, з яким би фанатизмом вона не утверджувалась, якою б щирою не була ненависть до іновірців і переконаність у своїй правоті, але правда одна: це шлях не до Бога, а від Бога.

У нас, християн, юдеїв та мусульман України, є і спільне, і відмінне. Якщо всі ми головним і визначальним у своїх взаєминах зробимо святе і спільне для нас божественне, якщо спільними зусиллями утвердимо в державі єдиного законного господаря – українську націю, якщо разом відстоїмо право кримських татарів на їхнє політичне самоутвердження в українській державі, якщо спільно дбатимемо про розбудову держави, влада в якій буде зацікавлена в єдності, а не, як досі, у розбраті своїх громадян, – то й житимемо у мирі і злагоді: нормальні люди в нормальній державі. “Нам усім тут вистачить місця”, – учив Степан Бандера. В іншому випадку ми приречені повторити, а можливо, і примножити помилки попередніх поколінь.

Хтось скаже: така релігійна гармонія – це утопія. Ні, це цілком досяжна річ, якщо не сплутувати Боже з людським, грішне – з праведним, а релігійне – з політичним.

Наше бачення участі націоналістів у владі:

Ми переконані, що єдиним шляхом розбудови Нації і Держави може бути тільки Національна Революція, здійснена силами всього українського народу під проводом Національного Революційного Ордону.

Проникнення націоналістів у табір влади слід розглядати як допоміжний чинник революції. Вони, у разі входження у владні структури, повинні і далі діяти там у строгих рамках згідно “концепції участі націоналістичних партій у владних структурах”.

Концепція повинна базуватися на таких засадах:

- В органи влади член націоналістичної Організації йде не сам, а його за згодою посилає туди Організація.
- В своїй діяльності він підпорядковується рішенням Організації, яка його туди послала.
- Балотуючись кандидатом у депутати, не дає пустопорожніх обіцянок, а зобов'язується лише одне – боротися на всіх рівнях за утвердження державності української нації.
- Кожен член Організації, хто йде у владні структури, чітко усвідомлює, що це ворожа Україні і українцям державна система.
- Перебуваючи в представницьких органах влади, він не робить спроб еволюційним методом її реорганізувати, не скріплює цю антиукраїнську, антинародну систему влади, і тим самим допомагає ворогові розбудувати “нічийну” державу, а сприяє Організації у підготовці до ліквідації цієї системи.
- Використовує своє депутатство для пропаганди української національної ідеї, ідеології українського націоналізму, програми Організації.
- Сприяє консолідації українських громад, прирощенню їхньої національної свідомості.
- Допомагає зорганізуватися українським громадам у боротьбі за свої законні права, проти антиукраїнських сил та сваволі державних чинув.
- Постійно збирає необхідну для Організації політичну та ін. інформацію.
- Допомагає вирішувати фінансові та матеріальні проблеми Організації.
- Активно поборює усі спроби прийняття будь-яких рішень, що шкодять нації, суспільству і державності України.
- Ініціює прийняття рішень, які виходять з націоналістичної Програми.
- В очах громади, політикуму і людей влади, є постійним прикладом для наслідування для інших депутатів.

Відхід від цього положення: бунтарство, анархізм, самодурство, особистий кар'єризм та паразитування на націоналізмі, – вчинки які є кари гідні.

Наше трактування режиму внутрішньої окупації української нації:

Внутрішня окупація – це така форма поневолення, коли народ опиняється під зловорожою владою вже не іноземних загарбників, а внутрішніх антинародних та антинаціональних сил, які зводять до мінімуму політичні права корінної нації (а це майже 80% населення), захоплюють і використовують виключно у власних інтересах державний механізм, фінансову сферу, економіку, інформаційний простір країни, намагаються штучно ділити і деморалізувати, денаціоналізувати і нищити поневолену ними націю, щоб унеможливити її згуртування під прапором своєї національної ідеї, її визвольну боротьбу і своє власне – національне державотворення і народовладдя.

В Україні внутрішню окупацію здійснюють колишні московські окупанти та колонізатори, московська п'ята колона у вигляді різних “червоних” та “лівоцентристських” партій, п'ята колона західного демолібералізму у

вигляді різних “центристських”, “правоцентристських”, “демократичних”, “національно- демократичних” і навіть “теж-націоналістичних” організацій, а всі вони обслуговують основного грабіжника й узурпатора влади – чужорідний і космополітичний транснаціональний олігархічний капітал кримінального походження.

ДЕКАЛОГ УКРАЇНСЬКОГО НАЦІОНАЛІСТА

Я – дух одвічної стихії, що зберіг Тебе від татарської потопа й поставив на грані двох світів творити нове життя:

1. Здобудеш Українську Державу, або згинеш у боротьбі за неї.
2. Не дозволиш нікому плямити слави, ні честі Твоєї Нації.
3. Пам'ятай про великі дні наших Визвольних змагань.
4. Будь гордий з того, що Ти є спадкоємцем боротьби за славу Володимирового Тризуба.
5. Пімстиш смерть Великих Лицарів.
6. Про справу не говори з тим, з ким можна, а з тим, з ким треба.
7. Не заважаєшся виконати найнебезпечнішого чину, якщо цього вимагатиме добро справи.
8. Ненавистю і безоглядною боротьбою прийматимеш ворогів Твоєї Нації.
9. Ні просьби, ні грозьби, ні тортури, ані смерть не приневолять тебе виявити тайни.
10. Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і простору Української держави.

12 ПРИКМЕТ ХАРАКТЕРУ УКРАЇНСЬКОГО НАЦІОНАЛІСТА

Український націоналіст є:

1. **Завжди готовий**, це значить, що він є вояком Української Революційної Армії. Він бореться на великому всеохоплюючому фронті Української Національної Революції, віддаючи всі свої сили, готовий кожної хвилини віддати і своє життя. Український націоналіст є завжди у повній бойовій готовності.
2. **Безкорисливий**, це значить, що Ідею Українського Націоналізму й службу їй ставить він вище всіх скарбів світу цього. Для Неї він проміняє з радістю можливість спокійного та вигідного життя на тверду долю вояка-борця, теплу хату – на окопи чи тюрму. Щастя шукає і знаходить він у радості боротьби і перемоги на службі Великій Святій Справі. Лише у щасті Української Нації щастя українського націоналіста, її воля, слава і могутність – його найбільше бажання.
3. **Чесний**, це значить, що він ім'я націоналіста носить гідно й ніколи не сплямить його ніяким нечесним вчинком. Він завжди дотримується високих вимог націоналістичної моралі. Мораль опортуністичного світу породжує і плекає бездіяльність, страх, фарисейство та угодовство. Мораль націоналістична – це мораль нового світу, світу чину й боротьби. Її засади високі й тверді. Вона є основою чинного і чистого, мов кришталь, характеру українського націоналіста, Лицаря-Революціонера.

4. **Дисциплінований**, це значить, що він безоглядно підпорядкований і вірний аж до смерті Ідеї Українського Націоналізму, Організації Українських Націоналістів і своїм провідникам. Кожний наказ для нього святий. Він знає, що дисципліна – це основа організації сили, а анархія – це руїна. Тому він завжди підтримує авторитет Проводу Української Нації в Організації.
5. **Активний та ініціативний**, це значить, що він бореться всіма силами, використовуючи всі можливості, кожну хвилину для добра Великої Справи – Української Національної Революції. Він не знає бездіяльності. В нього за думкою і словом іде чин, мов за блискавкою грім. Бо життя – це рух, боротьба, а спокій – це застій і холодна смерть. Кожну ідею, організацію чи людину він оцінює по ділах, а не по словах. Пасивність – це прикмета раба. Пасивності раба протиставляє він творчу ініціативу і напружену активність борця-провідника.
6. **Відважний**, це значить, що він завжди відважно і безстрашно протиставляється всім перешкодам і небезпекам. Він не знає, що таке страх. Заяча вдача боягуза йому чужа і гидка.
7. **Рішучий**, це значить, що він кожний наказ і кожну свою постанову виконує рішуче, без вагань. Постановив – зробив.
8. **Витривалий**, це значить, що він завжди бореться завзято і витривало. Він знає, що без витривалості, доведеної аж до впертості, немає перемоги.
9. **Врівноважений**, це значить, що він у всіх випадках життя має повну рівновагу духа. Життя українського націоналіста повне труднощів, перешкод і небезпек. Щоб їх перебороти, щоб опанувати положення, зібрати всі сили для удару у відповідне місце, треба насамперед опанувати себе. Тому український націоналіст у підпіллі й у відкритому бою, в окопах і в тюрмі, в триумфі чи на сходах шибениці, завжди врівноважений, завжди однаково спокійний, гордий і усміхнений. Вміє по-лицарськи перемагати і по-геройськи вмирати.
10. **Точний**, це значить, що він завжди притримується точності в житті аж до дрібниць.
11. **Здоровий**, це значить, що він хоче бути здоровим. Він хоче, щоби молоде українське покоління було здорове. Україна потребує сильних і здорових тілом та духом синів. Тому він в міру можливості впроваджує та поширює руханку і спорт, не нищить свого здоров'я гулящим життям та вживанням отрути – не п'є і не курить. В українського націоналіста Велика Ідея в серці, вогонь революційного духа в грудях, міцні і гнучкі м'язи, сталеві нерви, швидкий соколинний зір та слух, твердий кулак.
12. **Обережний**, це значить, що він завжди суворо дотримується усіх засад конспірації.

44 ПРАВИЛА ЖИТТЯ УКРАЇНСЬКОГО НАЦІОНАЛІСТА

Невмируща владарна воля Української Нації, що наказувала Твоїм предкам завойовувати світ, водила їх під мури Царгорода, поза Каспій та Віслу, здвигнула могутню Українську Державу, мечем і плугом позначувала кордони своєї владарності, в боротьбі проти орд сповняла історичну місію України, що проявлялася в

державницьких чинах і творчих намірах Великих Гетьманів і Геніїв, які піднялися з руїни до нового революційного чину і державного будівництва, що владно тепер заявляє про права на нове життя і творить могутню епоху Українського Націоналізму і наказує Тобі: Встань і борись! Слухай і вір, здобувай і перемагай, щоб Україна була знову могутня, як колись, і творила нове життя за власним бажанням і по своїй волі.

1. Приймай життя як героїчний подвиг і здобувай чин незламної волі та творчої ідеї.
2. Найвищим Твоїм законом і Твоїм бажанням є воля та ідея Нації.
3. Будь гідним виконавцем заповітів великих синів Твоєї нації, борись та працюй для великого майбутнього.
4. Твоїм найбільшим добром і Твоєю честю є сила і велич Твоєї Нації.
5. Залізна дисципліна щодо Ідеї та Проводу і обов'язок праці є Твоєю чеснотою.
6. Пам'ятай, що Україна покликана до творення нового життя, тому працюй для її могутності та розвитку.
7. Плекай дух волі і творчості, неси всюди Ідею Правди України і закріплюй в життя її історичну місію.
8. Твоєю найбільшою любов'ю є Українська Нація, а Твоїми братами – всі члени української національної спільноти.
9. Будь вірний Ідеї Нації на життя і смерть і не здавайся, хоч би проти Тебе був увесь світ.
10. Красу і радість життя вбачай у невпинному прагненні до вершин духу, ідей і чину.
11. Могутній Бог княгині Ольги і Володимира Великого жадає від Тебе ні сліз, ні милосердя чи пасивного роздумування, але мужності та активного життя.
12. Знай, що найкраще віддаси Богові шану через Націю та в ім'я Нації чинною любов'ю до України, суворою мораллю борця та творця вільного державного життя.
13. Здобувай знання, що допоможе Тобі опанувати світ і життя, піднести Україну і перемогти ворогів.
14. Будь свідомий того, що Ти є співвідповідальним за долю всієї Нації.
15. Пам'ятай, що найбільшим злочином є шкодити своїй Нації.
16. Твоїми ворогами є тільки вороги Твоєї Нації.
17. З ворогами поступай так, як того вимагає добро і велич Твоєї Нації.
18. Знай, що найкращою ознакою українця є мужній характер і вояцька честь, а охороною – меч.
19. Постійно пізнавай, удосконалюй себе – здобудеш світ і життя.
20. Знай, що світ і життя – це боротьба, а в боротьбі перемагає той, хто має силу.
21. Тоді Ти повноцінна людина, коли перемагаєш себе та світ і постійно прагнеш до вершини.
22. Знай, що в боротьбі перемагає той, хто не заломлюється невдачами, але має відвагу піднятися з упадку і завзято змагає до цілі.

23. Для перемоги треба витривалості й постійного зусилля в діянні й боротьбі.
24. Завжди будь готовий на найбільший чин, але при тому не занедбуй щоденної праці.
25. Будь перший в боротьбі й перемогах життя, щоби здобути для Нації вінець перемоги.
26. Живи ризиком, небезпеками і постійною боротьбою та погорджуй всякою вигодою і спокійним життям обивателя.
27. Радо і без нарікань виконуй покладені на Тебе обов'язки, щоби власною працею й наявними вартостями здобути собі право на провідництво.
28. Пам'ятай, що провідництво вимагає постійної праці і великих зусиль.
29. Будь сильний і незламний навіть перед лицем смерті і всяких терпінь.
30. Став гордо чоло небезпекам, а на удари життя відповідай збільшеним зусиллям праці й боротьби.
31. Пам'ятай, що милостиню приймає тільки немічний жебрак, що не може власною працею і власними вартостями здобути право на життя.
32. Не покладайся ні на кого. Будь сам творцем свого життя.
33. Будь скромний і шляхетний, але не знай слабкості і покори.
34. Співчуття з велетнями духа Тебе підносить, а співчуття з підлими і безхарактерними людьми ослаблює. Подай братню руку тим, хто бажає, як і Ти, йти до вершин.
35. Не заздри нікому. Приймай те, що здобудеш власною працею і вартістю.
36. Будь товариський. Зав'язуй побратимство духа, ідеї та зброї в житті, праці й боротьбі.
37. Пов'язуй тісно своє життя з життям Нації. Віддай Україні свою працю, майно, кров.
38. Гидуй всякою лицемірною облудою і хитрим фальшем, але перед ворогом укривай таємні справи і не дай заманити себе в наставлені тенета, для здобуття ж ворожої тайни вживай навіть підступ.
39. Шануй жінок, що мають стати тобі подругами духа ідеї і чину, але гидуй розгнуданими.
40. Цінуй високо материнство як джерело продовження життя. З Твоєї родини зроби кивот чистоти Твоєї Раси і Нації.
41. Люби і опікуйся дітворою як майбутнім Нації.
42. Плекай фізичні сили, щоби тим видатніше працювати для своєї Нації.
43. Будь точний. Вважай за втрачену частину життя кожну хвилину, що пройшла без діла.
44. Що робиш, роби сумлінно й так, якби воно мало залишитись навічно та стати останнім і найкращим свідоцтвом про Тебе.

На кров і славу пам'ять Великих лицарів, в ім'я майбутніх поколінь завжди і всюди засвідчуй чином вірність і любов Україні. Неси гордо й непохитно прапор Українського Націоналізму, високо ціни й шануй честь та ім'я Українського Націоналіста.

7 ПРАВИЛ НАЦІОНАЛІСТА-КЕРІВНИКА

1. Навчись діяти (працювати, творити, боротися) в ім'я ідей так, як інші побратими. Змогли вони, зможеш і Ти.
2. Навчись діяти в ім'я ідеї краще, ніж інші. Ти зможеш; у Тобі багато можливостей – досить пізнати, розвинути і застосувати їх.
3. Навчись організовувати вишкіл і діяльність інших так, щоб вони також стали діяти краще, ніж до Твого провідництва.
4. Намагайся досягти вищого становища в системі, але не комбінаціями, інтригами, холуйством тощо – задля вигоди чи пуского самолюбства, а нарощуванням якості і розмаху своєї діяльності в ім'я Справи.
5. Пам'ятай, що найкращий керівник не той, який сам добре діє і на якому тримається довірена йому справа, а той, хто підготував собі таких помічників і заступників, так налагодив механіку діяльності, що навіть за його відсутності справа продовжується з незмінною ефективністю.
6. Головний показник Твоєї провідної діяльності і вартості – не те, що Ти можеш і робиш сам (це Твій обов'язок перед Нацією і Організацією), а те, на що здатні довірені Тобі люди.
7. Знай, що найвищий здобуток, внесок у справу і заслуга керівника якомога швидше знайти, підготувати і запропонувати на своє місце наступника, який буде діяти ще краще.

сл.п. В. Іванишин

ПРОГРАМА РЕАЛІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ ІДЕЇ У ПРОЦЕСІ ДЕРЖАВОТВОРЕННЯ

Вступ

Упродовж століть український народ боровся за своє національне і соціальне-економічне звільнення, за право бути господарем своєї долі на рідній землі, за свою державу. Цілком реальним здійснення цієї мети було в ХХ столітті.

Однак перша спроба українців створити власну державу після падіння царизму в Росії не вдалася через те, що тодішній соціал-демократичний політичний провід не зумів ідейно об'єднати народ, й Українська Народна Республіка сплила кров'ю на зовнішніх та внутрішніх фронтах, а Україна була поділена між чотирма окупантами.

Другою спробою було проголошення 30 червня 1941 року Акту про відновлення української державності. Півтора десятиліття кращі сини й дочки України під проводом Організації Українських Націоналістів вели героїчну збройну боротьбу за свободу і державність України проти німецько-нацистської та російсько-комуністичної імперій. Але сили були нерівними, продажний політичний Захід своєю політикою невтручання розв'язав руки московським катом, і ця друга спроба утвердження української державності теж була втоплена у крові.

Третя хвиля української національно-визвольної боротьби, очоленої на цей раз лідерами-демократами, піднялася в кінці 80-х – на початку 90-х років і завершилася проголошенням незалежності України та створенням космополітичної Держави Україна. Але українська нація на рідній землі й надалі залишилася бездержавною і підневільною, грабованою і нищеною внутрішніми і зовнішніми хижаками, а Держава Україна неухильно скочується до статусу безправної неоколонії – під постійною загрозою знову стати часткою російської імперії.

Чому так сталося? Які глибинні причини того, що український народ із зовнішньої окупації потрапив у внутрішню окупацію і зараз загрожений у самому своєму існуванні та мільйонами покидає рідний край у пошуках кращої долі?

Головною проблемою нинішнього державного будівництва є відсутність узаконеної й усвідомленої цілим суспільством **ідеології державотворення**, яка б визначала основні цілі суспільства та шляхи їх досягнення. А це означає, що немає чітко окресленої, привабливої для більшості населення мети, програмних напрямних і пріоритетів державного будівництва, немає ідейно-політичної структуризації політикуму і суспільства, немає цілеспрямованої державницької політики, немає політичної перспективи і поняття про політичне добро і зло, а отже – немає об'єктивних і суспільно вагомих критеріїв оцінки діяльності громадян, політикуму, усіх гілок, структур та людей влади.

Другою визначальною проблемою є те, що в основу українського державотворення з самого початку були закладені й узаконені як пріоритетні запозичені доктрини (соціал-демократія, лібералізм, псевдогромадянське суспільство, космополітизм, капіталістичний ринок тощо), а не ідея державності української нації – не **українська** національна ідея. А доки не буде вирішене головне політичне завдання народу – створення української національної держави, – доти, як показує наша і світова практика, є і буде неможливим вирішення виключно на користь народу всіх інших проблем (політичних, економічних, соціальних, аграрних, правових, конфесійних, мовних, освітніх, культурних тощо).

Третя проблема – народ цілковито узалежнений від держави, часто – від конкретного чиновника; воля народу не стала визначальним фактором, а сам він – головним суб'єктом державної політики; не випрацьований надійний та ефективний механізм взаємодії народу і влади, впливу громади на владу; відсутня методика надійного контролю громади за діяльністю своїх обранців і посадових осіб; є невідкладна потреба у створенні всеохопної системи **українського національного народовладдя** – передусім через суттєве розширення сфери виборності в державному та місцевому управлінні.

Однак і влада, і різні “опозиції” старанно уникають цієї проблематики, а суспільству вже двадцять років пропонують що завгодно, тільки не розв'язання цих доленосних проблем.

Саме тому в Україні боротьба за владу ще не стала боротьбою за Україну – за відродження, розвиток і добробут української нації, за її самоутвердження у всіх без винятку сферах життя, за державне гарантування її гідного майбутнього. **Зневага наших провідних політиків до українського народу яскраво проявляється в тому, що на кожних виборах вони пропонують українцям не програми їхнього політичного утвердження як господарів держави, а тільки обіцяють, як безправним жебракам, якісь соціальні крихти з панського столу.**

Усі минулі вибори переконливо довели, що без програми українського національного державотворення ні наявність привабливих лідерів, ні ентузіазм мільйонів українських патріотів, які проголосували за них, не ведуть до зміни системи державотворення, законодавчої та судової практики і політики виконавчої влади на користь суспільства, нації, України.

Кожні вибори – це реальний шанс політично просвітити й об'єднати народ на основі доленосних для нього ідей і програм національного державотворення. Але в умовах незалежності України політичний провід українців на таке виявився в принципі не спроможний. А тому на кожних виборах відбувається те ж саме. Одні пропонують якісь зміни в системі керівництва, які для народу, власне, нічого не змінюють і ніяк не впливають на сутність та характер діяльності влади, інші взагалі нічого не пропонують, крім, звичайно, себе або особи того чи іншого лідера. Тобто кожного разу планується і ведеться гризня за владу, за корито вигоди, за перерозподіл власності. Але – не боротьба за українську Україну.

У цій ситуації ми звертаємося до українського суспільства з наступним.

1. Першочергове завдання української політики – покінчити з настановою виключно на ту чи іншу особу та очолюване нею політичне об'єднання, яке дбає тільки про свої кланові інтереси, а народ дурить пустими обіцянками. Безідейні вибори неперспективні, шкідливі і згубні для України. Голосувати треба не тільки **“за когось”**, а передусім і завжди – **“за щось”**: за програму творення власної української національної держави із системою реального національного народовладдя.
2. Політика – це теорія, практика і мистецтво реалізації суспільних ідей. Національна політика – це політика, метою якої є державне самоутвердження ідей, прагнень та інтересів нації. Щоб бути успішною і перспективною для народу, національна політика повинна бути осмисленою: мати провідну ідею (ідею державності української нації на українській землі) і чітку ідеологію державотворення – мету, концепцію, програмні напрямні та пріоритети державного будівництва та функціонування, а головне – реальні механізми їхньої реалізації з неодмінною участю ідейно об'єднаного народу. Самі, навіть дуже позитивні, особисті якості окремих політиків ніколи не зможуть замінити українську національну ідею і необхідність у конкретній програмі національного державотворення.
3. Усі українські вибори здійснюються за однією схемою: народ терпить від влади, опозиція виступає проти цієї влади і закликає до цього виборців, обіцяючи створити після своєї перемоги рай на землі. А закінчується це завжди тим, що вчорашня опозиція стає владою, яка черговий раз не здійснила своїх обіцянок та сподівань народу і проти якої знову формується така ж безідейна опозиція. Народ знову залишається ні з чим. Бо сама боротьба “проти” не може відкрити перед Україною ніяких перспектив. Вона приводить тільки до заміни однієї групи політичних обіцяльників іншою, такою ж корисливою групою.
4. Безпринципні блокування з явними ворогами української державності і незалежності можуть змінити один антинародний режим на інший, але ніколи не можуть змінити на краще долю народу. Тому злочинною і ганебною, небезпечною і загрозливою для нації, для державності і незалежності України є практика фактичної реабілітації комунізму через допуск “червоних” до участі у виборах і владі. Така політична реабілітація “лівих” – свідомий злочин проти українського народу. “Червоні” і ті, що закликали народ до

братання з ними, мусять зійти з політичної арени України: перші – як вороги України, другі – як політичні простаки чи шахраї, здатні заради особистої влади і вигоди погубити Україну.

5. Зараз національно-патріотичний табір не має свого власного політичного представництва. Це сталося через хибну практику безпринципних блокувань, внаслідок чого національно-демократичні та націоналістичні партії фактично розчинилися в чужорідних блоках, за кілька мандатів чи посад відмовились від реалізації через них своїх програм, незважаючи на те, що лідери і проводили цих блоків ніколи й не збиралися включати у свої програми рятівні та доленосні для народу ідеї національного державотворення, а своєю безідейною гризнею за владу і корито вигоди постійно відволікають українців від боротьби за національну державу та національне народовладдя і нав'язують національно-патріотичному табору політику космополітичного демолібералізму, вигідну всім, крім українців.
6. На кожні вибори національно-патріотичний табір повинен іти під прапором української національної ідеї, із конкретною програмою українського національного державотворення, а українці повинні мати можливість об'єднатися на ідейній основі і голосувати не тільки за чергового "свого" чи "своїх", а передусім – за своє: за власну національну державу з українським національним народовладдям.
7. Щоб згуртувати під прапором української національної ідеї весь національно-патріотичний табір, потрібні колективні зусилля всіх націоналістичних об'єднань, усіх національно-патріотичних сил.

Наша мета – реалізація української національної ідеї, здобуття, закріплення і розбудова національної держави – держави української нації на українських землях, яка б запевнила українській нації гарантований розвиток, усім громадянам України – всебічну Свободу, Справедливість, Добробут.

ПОЛІТИЧНО-ПРОГРАМОВІ ЗАСАДИ

1. Український шлях

Український шлях – це продовження багатовікової ідейно-політичної боротьби за реалізацію української національної ідеї-мети. Це боротьба за державне самоутвердження українців у всіх сферах життя. Це боротьба за якісно іншу систему влади – за українську національну державу. Це боротьба за українське національне народовладдя, при якому влада формується, контролюється і змінюється тільки народом, згуртованим під прапором української національної ідеї. Це боротьба за те, щоб кожні вибори були змаганням ідей і програм національного державотворення, а не тільки гризнею бажаючих всістися на шию народів. Це боротьба за виконання заповітів наших предків, за достойне життя сучасників, за гідне майбутнє нащадків.

Український шлях – це боротьба не за чергового обіцяльника чи зграю обіцяльників, а за українську національну державу – за українську Україну.

2. Національна держава

Держава – це така політична система, яка може працювати **тільки у двох режимах**: або на користь народів, або проти народу. В історії і сучасній політичній практиці людства ще не було жодного випадку, щоби в інтересах народу діяла не національна держава. Однак і влада, й "опозиція" завжди пропонують українцям щось інше.

Ми – за українську національну державу. А в національній державі творити закони, керувати суспільством і судити громадян можуть тільки обранці народу – з числа носіїв національної ідеї цього народу. І це право

українського народу на національне народовладдя, на формування власної, національної влади і національної керівної еліти має бути узаконене.

3. Національне народовладдя

Нинішня космополітична демократія ґрунтується на безідейній, а тому політично дезорієнтованій механічній більшості, яку легко організують у своїх інтересах і влада, і різні грошовиті пройдисвіти. Механізм цієї “демократії” повністю контрольований і “включається” владою чи “грошовими мішками” відповідно до їхніх же потреб. Ніякої реальної влади народ не має і на процеси державотворення не впливає. Більше того, навіть дотеперішні куці можливості народу хоча б періодично впливати на формування влади (вибори президента, депутатів) відбираються в народу на користь далеких від інтересів народу партій.

Так ціла нація – через політичні махінації антиукраїнських сил – із суб’єкта державотворення і єдиного господаря держави поступово перетворюється в пасивний об’єкт політичних маніпуляцій і стає безпорадною жертвою сваволі владоможців. Так кожна окрема людина, сліпо простуючи за далекими від інтересів нації шахраями-демагогами, непомітно втрачає свої права громадянина і перетворюється з господаря своєї долі в безправного та беззахисного наймита влади і різних пройдисвітів.

Не може бути ніяких прав нації, поки вона не має своєї власної національної держави: є тільки святий обов’язок боротися за свою державність. Не може бути ніяких прав людини, поки безправною, бо бездержавною, є її нація: є тільки святий обов’язок боротися за українську національну державу

Наша мета – перетворити Україну в національну державу із реальною системою національного народовладдя і постійно розширювати владу громади в усіх сферах суспільного життя.

Бо якою б “народною” не була влада – і генетично, тобто за походженням людей влади, і за способом формування (через вибори чи шляхом призначення), – усе ж вона буде замкненою системою і, як така, тяжітиме і до замикання в собі, і до орієнтації на власні інтереси, і до діяння на власну користь. ***“Хорошою” буває не та влада, яка складається з хороших людей, а та, яка перебуває під постійним, щоденним контролем і тиском об’єднаного національною ідеєю народу – через всеохопну систему національного народовладдя.***

Невідкладним вважаємо:

1. Перейти від постколоніальної командно-адміністративної системи та нинішньої космополітичної демократії (фактично – бюрократії та клановості) до українського народоправства у практиці формування всіх гілок і структур влади (законодавчої, виконавчої, судової) та органів самоврядування.
2. В Україні не може бути депутатом, керівником чи державним службовцем той, хто не визнає за українцями права на власну державу, хто пропонує українцям замість їхньої власної національної держави якесь космополітичне чи новоімперське утворення, хто відверто зневажає український народ, ігноруючи в законодавчій практиці інтереси української нації, а в офіційному спілкуванні – державну українську мову.
3. Розсекретити і зробити публічними відомості про національний склад рад і державних установ усіх рівнів. Приховування чи фальсифікація такої інформації має каратися як антидержавний злочин.

4. Перетворити Верховну Раду у сутнісно український парламент – носія української національної ідеї та послідовного виразника українських національних інтересів як у законотворчій, так і позапарламентській націозахисній діяльності. В українській державі не може бути ні легітимним, ні українським законодавчо-представницький орган будь-якого рівня, у якому не було і немає проукраїнської більшості із депутатів – носіїв української національної ідеї. Український народ не несе відповідальності за дії і рішення різних узурпаторів, які діяли від його імені, але без його волі.
5. Ввести реальний і конституційний механізм відкликання будь-якої виборної особи, що втратила довір'я виборців.
6. Ми за те, щоб **обмежити** депутатську недоторканність, бо ніхто не може бути виведений за межі правового поля, але виступаємо **проти її відміни**, бо це узалежнить депутата не від народу, а від будь-кого, незадоволеного його діяльністю, передусім – від виконавчої влади.
7. Поширити саме таку – обмежену законом – недоторканність і на народних обранців усіх рівнів (депутатів, голів сіл і міст): для успішної діяльності і захисту інтересів громади їх статус мусить бути узаконено вищим, ніж рядового громадянина, а особливо – чиновника.
8. Розширити і конституційно закріпити **представницькі** функції і права депутата будь-якого рівня у відстоюванні інтересів нації, держави, громади – аж до права тимчасового припинення розпорядження чи посадових обов'язків чиновника, що порушує закон.
9. Утвердити самоврядування як “четверту владу”, як єдиний кадровий резерв для формування інших гілок влади, як обов'язковий початковий етап у кар'єрі народних депутатів та керівників органів виконавчої влади, як реальний і постійно діючий фактор урівноваження між іншими гілками влади.
10. Проводити окремі вибори до органів місцевого самоврядування.
11. Проводити вибори депутатів обласних рад в окремих округах, а не за нинішньою системою.
12. Проводити прямі вибори голів обласних і районних адміністрацій.
13. Ввести пряму виборність суддів на альтернативній основі.
14. Проводити вибори голів сільських громад (війтів) у всіх населених пунктах, а не лише там, де є сільрада.
15. Ввести виборність начальників міліції та дільничних міліціонерів, що є необхідною передумовою давно назрілого перетворення міліції (озброєної структури, яка твориться в кризовий період для захисту влади та встановленого нею режиму) у поліцію (структуру для підтримання правопорядку і захисту прав громадян).
16. Суттєво розширити виборність в інших сферах суспільного життя, передусім у структурах виконавчої влади – замість формальних, без участі громади і політикуму, конкурсів на заміщення вакантних посад.
17. Не допускати жодного обмеження державотворчих прав народу (передусім – виборів Президента України не народом, а Верховною Радою та виборів депутатів тільки за партійними списками).

18. Утворити депутатську вертикаль на чолі з депутатом Верховної Ради – для забезпечення ефективної діяльності депутатів місцевих рад у вирішенні регіональних завдань та активної їх участі у вирішенні проблем загальнодержавних і для предметного контролю “знизу” за діяльністю депутата Верховної Ради.

4. Внутрішня політика

В Україні легітимною, законною може бути тільки українська національна держава – держава української нації на українській землі. Завданням внутрішньої політики влади має бути створення і розбудова української національної держави, політична структуризація суспільства за ставленням до мети державотворення і консолідація громадян під прапором української національної ідеї. Внутрішня політика держави повинна бути спрямована на реалізацію української національної ідеї та системи українського національного народовладдя в усіх без винятку сферах суспільного життя.

Невідкладним вважаємо:

1. Внести зміни до Конституції для узаконення української національної ідеї-мети – створення української національної держави й утвердження системи національного народовладдя.
2. Привести законодавство України у відповідність із українською національною ідеєю. Якщо закон суперечить національній ідеї народу, то це вже не закон, а інструкція для наглядців і правила поведінки для рабів.
3. Законодавчо закріпити кількісний склад представників корінної нації (не менше 80 %) на всіх рівнях усіх гілок та структур влади, що відповідає етнічній структурі суспільства України.
4. Зберегти президентсько-парламентську форму правління державою – при максимальному взаємному незалеженні законодавчої, виконавчої та судової гілок влади.
5. Законодавчо закріпити і на території всієї держави провести реальну декомунізацію України, заборонити комуністичну ідеологію та організації, які її сповідують. Ліквідувати усі символи і сліди тоталітаризму. Повернути селам і містам, вулицям і площам колишні назви або дати нові, що відповідають українській традиції. Створити національний трибунал для розслідування злочинів проти українського народу, вчинених комуністичним режимом. Домагатися створення міжнародного трибуналу для розслідування злочинів комунізму.
6. Забезпечити обов’язкове функціонування української мови як державної та її безперешкодне використання як засобу спілкування та інформаційного забезпечення на всіх рівнях державного і суспільного життя. Прийняти нову, відповідну українській національній ідеї, редакцію “Закону про мови”. Передбачити конкретну відповідальність за порушення законів про державність української мови.
7. Ввести системи іспитів з української мови, історії та Конституції України для набуття українського громадянства та прийняття на державну службу.
8. Законодавчо припинити хвилю денационалізації та русифікації в усіх сферах життєдіяльності держави і суспільства.

9. Ввести графу “національність” у паспорт та інші документи, що посвідчують і характеризують особу. Усі громадяни України мають право на збереження своєї національної ідентичності, і ніякий закон не може позбавляти їх цього права.
10. Зберегти в Україні єдине громадянство. Законодавчо надати українцям діаспори особливий правовий статус, а також спростити процедуру набуття ними українського громадянства.
11. Сформувати державну політику щодо сприяння національно-культурному розвитку національних меншин та етнічних груп в Україні, чітко усвідомлюючи різницю між правами національних меншин і претензіями колишніх окупантів та колонізаторів України.
12. Створити умови для відродження і розвитку етнокультурних особливостей українських субетнічних груп.
13. Визнати на державному рівні всіх, хто боровся за незалежність України і державність української нації від 1917 року.
14. Відмінити пільги ветеранам окупаційних каральних органів та притягти їх до відповідальності за злочини, вчинені проти українського народу.
15. Реформувати систему відбуття покарань. Суд позбавляє людину тільки волі, а нинішня в’язнична система прирікає її на голод, холод, туберкульоз та інші хвороби, на нічим не обмежений кримінальний та адміністративний терор і навіть смерть. Звужити сферу застосування такої кари, як ув’язнення. Пом’якшити кару за дрібні злочини. Переглянути справи засуджених за дрібні злочини та провести амністію для більшості з них.
16. Узаконити розмежування функцій Уряду, Секретаріату Президента, РНБО, щоб уникнути адміністративної анархії, отаманщини та появи неконституційних центрів влади.
17. Покінчити з практикою формування державного апарату шляхом безвідповідальної і безконтрольної з боку народу бюрократичної номінації – призначення на керівні посади чиновників нижчого рівня чиновниками вищого рівня. Через виборність керівництва (де це можливо) та через затвердження кандидатів на посади радами відповідного рівня докорінно змінити владні структури, переорієнтувавши їх на служіння народові; привести кадровий склад держапарату у відповідність із національною структурою суспільства, а його чисельність і функціонування – у відповідність із потребами народу, а не самої влади; законодавчо визначити верхню межу витрат на його утримання. При цьому слід враховувати, що **національно свідомі кадри з досвідом державного будівництва – це золотий фонд нації і його треба берегти**.
18. Вирішувати проблеми міграції з врахуванням національних інтересів. За поданням і мотивацією Уряду Верховна Рада повинна встановлювати, а Президент затверджувати щорічні квоти на в’їзд іноземців в Україну з метою постійного проживання.

5. Національна безпека й оборона

І влада, й “опозиції” бачать гарантії безпеки держави тільки в міжнародному визнанні України, у її членстві в європейських та світових структурах, у партнерстві в рамках НАТО, СНД, ЄЕП, ЄС тощо. Це небезпечна і згубна для України політика. Вона базується на свідомому чи несвідомому змішуванні понять “**безпека нації**” (усунення

всього, що заважає всебічному відродженню, розвитку і державному самоутвердженню української нації), **“національна безпека”** (протидія внутрішнім і зовнішнім чинникам, які суперечать інтересам української нації у всіх сферах життя і загрожують її майбутньому) та **“безпека держави”** (надійне забезпечення держави від можливої агресії, окупації та спроб антиконституційної зміни влади).

Про безпеку української нації, яка у власній країні загрожена у самому своєму існуванні, ні влада, ні **“опозиції”** навіть не заїкаються, що підкреслює їх неукраїнський, а в багатьох випадках – виразно антиукраїнський характер.

Поняття **“національна безпека”** в нинішній державі ніколи не мало українського змісту і вживається виключно для прикриття інтересів владних та фінансово-промислових кланів і зарубіжних хижаків.

Що стосується поняття **“безпека держави”**, то політичним ідіотизмом або зловорожим шахрайством є узалежнення самого існування держави тільки від вкрай ненадійних, як показує історія і нинішня політична практика, зовнішніх факторів і творення оборонної доктрини на тому, що **“зараз на нас ніхто не збирається нападати”**. Тут доречними є два запитання: **“А ви звідки знаєте?”** та **“А якщо збереться?”**

Крім того, оборонна доктрина України має враховувати ще два фактори. По-перше, нашим сусідом є Росія, яка продовжує щодо України свою агресивну імперську політику – з явним наміром перетворити її у свою колонію. По-друге, оскільки найпотужніша у військовому плані держава – США – повністю ігнорує міжнародне право і діє з позицій політичного бандитизму, то сподіватися на якісь міжнародні гарантії безпеки не доводиться.

Ми впевнені:

а) надійно гарантувати безпеку України може тільки сам український народ, об'єднаний українською національною ідеєю, і тільки у власній національній державі;

б) якщо влада не виявляє і не карає ворогів нації та держави, - значить, вона сама є ворогом нації та держави.

Невідкладним вважаємо:

1. Випрацювати національну оборонну доктрину держави, наскрізним принципом якої має бути опора на власні сили українського народу.
2. Розбудувати відповідно до потреб національної безпеки й оборони і сучасного технологічного рівня національні державозахисні (Збройні Сили та структури безпеки) і правозахисні органи. Їх сутнісна (ідейно-світоглядна, політична і кадрова) українізація – передумова реальної безпеки нації, держави, громадян.
3. Військова доктрина України має творитися за принципом не **“проти кого”**, а **“для чого”**: для культивування і розвитку військового потенціалу української нації; для надійної оборони країни від будь-якої агресії; для забезпечення стратегічних інтересів держави; для рівноправної участі України у міжнародній політиці. Саме з цього, а не із вказівок зарубіжних центрів повинні випливати рішення про кількісний склад, структуру й оснащення оборонної системи України.

4. Перейти до професійної Національної Армії. Перехід до професійної Армії повинен не зменшувати, а збільшувати обороноздатний потенціал нації.
5. Проводити систематичні військові збори-вишколи всього чоловічого населення України віком від 18 до 45 років.
6. Сприяти створенню молодіжних парамілітарних формувань національно-патріотичного спрямування, національних козацьких формувань, військово-спортивних, військово-технічних секцій, курсів та клубів і надавати їм усебічну державну підтримку.
7. Відновити вивчення військової справи і підняти на належний рівень національне військово-патріотичне виховання у середніх навчальних закладах (школи, гімназії, ліцеї, коледжі).
8. Законодавчо забезпечити право громадян України на володіння вогнепальною стрілецькою нарізною зброєю.
9. Створити військові кафедри у всіх вищих навчальних закладах для готування офіцерів резерву.
10. Забезпечити незалежність матеріально-технічного оснащення Армії від іноземних чинників.
11. Фінансування Армії має здійснюватися відповідно до реальних потреб, а не за залишковим принципом. Історія вчить: хто не хоче годувати власну армію, той годуватиме чужу.
12. Особливу увагу приділити основі Армії – офіцерському складу. Мінімальна заробітна платня офіцера має складати не менше суми п'яти прожиткових мінімумів і супроводжуватися відповідними надбавками за звання, посади і вислугу літ. Безробітна по об'єктивних причинах дружина офіцера має одержувати платню, не меншу прожиткового мінімуму. Житлові проблеми (помешкання, меблі, плата за комунальні послуги, ремонтні роботи тощо) має вирішувати не офіцер, а адміністративно-господарські підрозділи військових частин. При звільненні офіцера в запас належно фінансована Армія (а не скорумповані цивільні чиновники) забезпечує його відповідним його рангу і складу його сім'ї готовим до проживання помешканням. Пенсія офіцера не може бути нижчою за 80% його платні. Мінімальна пенсія офіцера, що став інвалідом внаслідок виконання ним службових обов'язків, має бути вищою на 50% від його попередньої платні. Особиста холодна та вогнепальна зброя має видаватися офіцерові після закінчення навчання, разом із атестатом, бути при ньому під час служби і, за його бажанням, може залишатися в нього з правом носіння після звільнення в запас.
13. Скоротити управлінський апарат у силових структурах до реальних потреб. Переатестувати кадри силових структур за критерієм національно-державницьких позицій, професіоналізму та вільного володіння українською мовою.
14. Забезпечити належне національно-патріотичне виховання особового складу силових структур.
15. Здійснити остаточне виведення всіх російських військ із території України – як реальної військової загрози безпеці України. Не допускати створення на території України іноземних військових баз.

16. Розмежувати функції українських державозахисних і правоохоронних структур, чітко окреслити їхні права, обов'язки, критерії оцінки їхньої діяльності.
17. Відновити ядерний потенціал України – як гарантію від будь-якої агресії в наш час політичного бандитизму провідних держав світу.
18. Вивести Україну з усіх інтеграційних, а насправді новоімперських структур, творених з метою відновлення московської імперії у кордонах СРСР.
19. Не допустити захоплення наших транспортних систем іноземними державами.
20. Засудити та скасувати дії, вчинені владою, які ведуть до обмеження національного суверенітету.
21. Прийняти Закон про енергетичну безпеку, згідно з яким одне джерело енергопостачання не може мати більше 20 % потреб українського ринку.
22. Ввести національно-захисне оподаткування на будь-які чужомовні видання, теле- та радіопрограми, книжки, концерти “своїх” та іноземних виконавців.
23. Заборонити діяльність антиукраїнських, антидержавних партій, громадських організацій, ЗМІ.
24. Посилити в'їзний режим на кордонах України для запобігання проникненню нелегальних мігрантів.
25. Посилити боротьбу з нелегальним обігом, виробництвом та транзитом наркотиків.
26. Ліквідувати нинішню кримську територіальну автономію як суперечну Конституції.
27. Денонсувати незаконні та зрадницькі Харківські угоди 2010 року.
28. Провести люстрацію чиновницького та депутатського корпусів України. Ті особи, які за часи Незалежності віддавали або виконували злочинні накази і розпорядження, мають понести заслужене покарання. Також має бути введена заборона на займання будь-яких посад у структурах державної влади, спецслужбах, правоохоронних органах впродовж 15 років для осіб, задіяних в злочинних діях режиму внутрішньої окупації.
29. Кардинально посилити кримінальну відповідальність за корупцію та хабарництво.

6. Економічна політика

Економіка – це система забезпечення матеріальних інтересів тих, кому належить влада. У розвинутих, національних державах народ виборов собі значну частину влади, а з нею – і право на значну частку в розподілі прибутків від економічної діяльності.

В Україні економіка ідеально працює на забезпечення матеріальних інтересів людей влади і зв'язаних з нею через корупцію внутрішніх і зовнішніх хижаків. Практично всі фінансові системотворчі економічні ресурси в Україні належать неукраїнцям. А весь народ, політичні здобутки якого вже півтора-два десятиліття успішно продають владі різні “опозиціонери” (комуністичні, соціалістичні, “демократичні”, “протестні”, “патріотичні” тощо), посаджений владоможцями на голодну пайку і мільйонами тікає світ за очі в пошуках заробітку.

Наша економіка не тільки не забезпечує матеріальних інтересів народу, але перетворена в досконалу систему грабежу народу та держави і є найголовнішою складовою частиною системи нищення української нації. При цьому на кожних виборах і влада, й “опозиція” обіцяють ще й удосконалити її – щоб діяла ще ефективніше...

Ключем до перетворення економіки в систему забезпечення матеріальних інтересів народу є тільки національно-державотворча політика: створення власної національної держави.

Бо ефективна і корисна для народу тільки економіка в національних державах, де вона будується і розвивається за формулою: **“Від створення й утвердження національної держави – через державний захист економічних інтересів нації – до добробуту кожного громадянина”**.

Українська економіка має забезпечувати всебічне відродження і розвиток української нації, добробут усіх громадян та економічну безпеку держави.

Ми керуємося національними принципами: **“Свій до свого по своє”**, **“Українські гроші – в українські руки – на українські справи”**, **“Ви не даєте нам жити – ми не дамо вам панувати!”** тощо.

Невідкладним вважаємо:

1. Розгорнути політичну боротьбу за українську національну державу і реальне національне народовладдя, без чого неможливо здійснити будь-які соціально-економічні (як і всякі інші) реформи на користь народу.
2. Відновити державний контроль за стратегічними галузями економіки.
3. Переглянути результати приватизації з огляду на національні інтереси. Провести реприватизацію незаконно приватизованих стратегічних промислових об’єктів (ВПК, НГК тощо).
4. Заборонити приватизацію у стратегічних галузях народного господарства, у першу чергу – транзитно-транспортної системи України.
5. Відмінити всі законодавчі та нормативні акти, які сприяли неефективній та злочинній приватизації.
6. Визначити перелік галузей приватизації і підприємств, де можлива участь лише українських інвесторів.
7. Заборонити контроль іноземними власниками більш, як за 30% підприємств галузі, що охоплюють не більше 30% сегменту ринку.
8. Поставити під ефективний громадський контроль механізм управління державним майном з метою запобігання розкраданню та штучному банкрутству державних підприємств.
9. Встановити карну відповідальність за штучне витіснення працівників із підприємств з метою їх наступної приватизації. Першою передумовою приватизації має бути збереження кількості робочих місць – через реорганізацію, реконструкцію і розширення виробництва. Друга умова – збільшення прибутків держави від діяльності приватизованого підприємства.
10. Забезпечити державну підтримку підприємцям, які сприяють процесам національного відродження і державотворення.

11. Амністія тіньового капіталу, до того ж – із реальними гарантіями стане можливою тільки в українській національній державі, тільки за індивідуального підходу до його власників і тільки за умови використання конкретного капіталу для створення й утвердження національної держави.
12. Провести докорінну націозахисну реформу податкової системи України. Відмінити накинута нам міжнародними хижачами руйнівні схеми оподаткування, знизити податковий прес на українського виробника, перейти до стимулюючого оподаткування.
13. Ліквідувати необґрунтовані пільги для іноземних товаровиробників і спільних підприємств.
14. Реформувати банківську систему з метою підвищення рівня її прозорості, ефективності, надійності та доступності до кредитних ресурсів.
15. Скоротити контролюючі органи до реальних потреб.
16. Припинити переливання національних ресурсів за межі України, створити умови для їхнього повернення в державу.
17. Націоналізувати всі стратегічні підприємства, що знаходяться на території України, у першу чергу ті, що потрапили до рук іноземного капіталу.
18. Шляхом пільгового оподаткування і кредитування підтримати розвиток малого та середнього підприємництва.
19. Створити сприятливі умови для реалізації конкурентних переваг вітчизняної економіки.
20. Забезпечити пріоритетність розвитку самодостатнього військово-промислового комплексу як матеріально-технічної бази забезпечення Збройних Сил і обороноздатності України.
21. Розробити й реалізувати короткотермінові програми автономного забезпечення країни продуктами харчування, енергією, конструкційними, будівельними і хімічними матеріалами, сировиною, машинами і запасними частинами.
22. Встановити жорсткий контроль з боку державних та громадських органів за цільовим використанням бюджетних коштів та перекрити шляхи їх переливання у тіньові доходи.
23. Встановити надійну систему контролю за сплатою податків та застосувати жорсткі (до конфіскації) заходи стосовно тих суб'єктів господарювання, які приховують свої доходи з метою ухилення від сплати податків.
24. Законодавчо передбачити суворі форми покарання для тих посадових осіб податкових, митних, правоохоронних органів, з боку яких виявлено сприяння суб'єктам господарювання в ухиленні від сплати податків чи митних зборів.
25. Припинити безконтрольне залучення зовнішніх позик; якнайшвидше розібратися із зовнішніми і внутрішніми боргами.
26. Ввести як один із визначальних критеріїв діяльності виконавчої влади всіх рівнів кількість створення нових робочих місць – через сприяння влади у створенні і розширенні приватного підприємництва та залучення

безробітних до громадських робіт. Максимально спростити процедуру реєстрації малих та приватних підприємств і встановити термін, за який чиновники (а не майбутній підприємець!) мають зібрати необхідні довідки для реєстрації чи обґрунтованої письмової відмови в ній. Кожна така відмова має бути предметом всебічного вивчення посадовцями вищого рівня.

27. Створити сприятливі умови для залучення інвестицій української діаспори в національну економіку.
28. Розвивати внутрішньодержавний туризм як засіб наповнення бюджету.
29. Ліквідувати цінові перекоси, послідовно вирівнювати ціни на промислову та сільськогосподарську продукцію.
30. Знищити негативну практику цінових надбавок внаслідок перепродажу продукції через посередницькі структури.
31. Послідовно забезпечити умови для самодостатності національного виробництва, сформувані замкнені виробничі цикли, зорієнтувати народногосподарський комплекс на забезпечення самодостатності.
32. Законодавчо обмежити експансію транснаціональних кампаній в Україну.
33. У зв'язку з катастрофічним зменшенням чисельності населення України розробити та ввести в дію державну програму відтворення нації, яка зняла б матеріальний бар'єр у справі народжуваності та виховання дітей. Забезпечити гідне фінансування і систему пільг сім'ям, які мають трьох та більше дітей,
34. Поборювати політику економічного неоколоніалізму, за якої Україна може перетворитися на ринок збуту товарів низького ґатунку, на сировинну базу високорозвинених країн у міжнародному розподілі праці.
35. Запровадити загальноприйняті заходи для обмеження доступу іноземних, особливо споживчих та низькотехнологічних товарів на український ринок.
36. Знизити пенсійний вік громадян України до 55 років (для чоловіків) і 50 років (для жінок).

7. Соціальна політика

Гарантом ефективності та перспективності соціальної політики і захисту громадян є національна держава. В основу соціальної політики покладаємо сутнісні для національної держави принципи національної солідарності, справедливості та відповідальності у взаєминах громадян із державою, власників із найманими робітниками, працездатного та непрацюючого населення. Національна держава для того й твориться, щоб вирішувати на користь народу всі його проблеми, у тому числі й соціальні. **Обіцянки вирішити нинішні соціальні проблеми народу без створення української національної держави – це або політичний дилетантизм невігласів, або відверто антиукраїнське політичне шахрайство.**

Невідкладним вважаємо:

1. Встановити такий соціальний і господарський лад, в якому кожен громадянин матиме гарантоване право на працю згідно з його здібностями та освітою, право на вільний вибір місця праці, право на соціальне забезпечення у разі нещастя, безробіття, хвороби.

2. Радикально змінити систему пенсійного забезпечення. Через розмір пенсії має реалізовуватися традиційна для української нації суспільна повага до старших людей і принцип соціальної справедливості. Пенсія не може бути засудом до животіння у злиднях, а пенсіонер – тягарем для оточуючих. Сім'ї має бути вигідно мати пенсіонера.
3. Основна пенсія не може бути нижчою за прожитковий мінімум і становити менше, ніж 70 % попередньої заробітної платні пенсіонера. Мінімальна пенсія інвалідів не може бути нижчою за основну і має супроводжуватися надбавками відповідно до встановленої медичною комісією групи.
4. У пріоритетному порядку шляхом цільового фінансування створити всі умови для підвищення життєвого рівня, авторитету і ефективної діяльності працівників сфери освіти, науки, охорони здоров'я, культури, військовиків, працівників спецслужб і правоохоронних органів та державного управління, усієї національної інтелігенції як головного суб'єкта духовного, інтелектуального та економічного розвитку суспільства, підвищення добробуту всіх громадян і всебічного зміцнення держави.
5. Усунути головну причину бідності наших людей – неефективну кримінальну приватизацію та її реальний наслідок – низький рівень оплати праці людей, зайнятих в офіційному, легальному секторі економіки.
6. Визначити та встановити грошовий розмір пільг і допомог населенню, довести їх величини до кожної людини, що отримує ці пільги, унезалежнити користування пільгами від сваволі чиновників. Особливу увагу у цьому питанні приділити афганцям та іншим учасникам бойових дій, а також ліквідаторам аварії на Чорнобильській АЕС.
7. Поповнити бюджет держави за рахунок введення диференційованого податку на велике майно.
8. Встановити персональну майнову відповідальність керівників підприємств за невиплату заробітної плати.
9. Розпочати процес випереджаючого зростання зарплатні та її максимального наближення до європейського рівня.
10. Домогтися угод про захист прав і свобод наших трудових емігрантів із урядами країн, де вони працюють.
11. Затвердити програми заходів по зростанню зайнятості в середині країни для зменшення і припинення трудової еміграції. Заохочувати внутрідержавне переміщення робочої сили.
12. Прискорити виплати по внутрішньому боргу громадянам через утворення ринку внутрішнього державного боргу, що збільшить величину і пришвидшить виплату заборгованих Ощадбанком заощаджень громадян.
13. Ліквідувати дитячу безпритульність, привести матеріальну базу і фінансування дитячих будинків і будинків перестарілих у відповідність із реальними потребами, припинити русифікацію і забезпечити високий рівень національно-патріотичного виховання дітей-сиріт.
14. Держава має розглядати сім'ю як основну складову нації, джерело продовження життя роду, національно-духовної спадковості та незнищенності нації. Сприяти відродженню традиційної української сім'ї та родинних стосунків як основи повноцінної життєдіяльності української громади. Українська громада була, є і буде невід'ємною складовою частиною суспільства, в якому формується українська людина.

15. Сприяти відродженню високого суспільного статусу української жінки – жінки-матері, берегині сімейного вогнища.
16. Захистити права матері і дитини. Призначені судом аліменти відраховуються у державний фонд, а одинока мати безперервно одержує аліменти від держави, стягувати які і притягати до відповідальності за ухиляння від яких – обов'язок відповідних органів влади, а не безпорадної матері.
17. Ввести у дію програму стимулювання збільшення народжуваності. Після народження кожної дитини держава виплачує батькам одноразову допомогу, достатню для забезпечення всім необхідним нового члена сім'ї. У сім'ях, де рівень матеріального забезпечення нижчий прожиткового або перевищує його не більше, ніж на 50%, на кожну дитину батьки одержують щомісячну грошову допомогу в розмірі прожиткового мінімуму.
18. Надати пільги ветеранам ОУН-УПА, які забезпечать їм гідну старість.
19. Збільшити виплати по безробіттю, а також виплати сім'ям, де двоє безробітних і непрацездатні старі батьки або малолітні діти.
20. Налагодити видачу безкоштовної харчової допомоги кожному, хто відчуває у ній нагальну потребу. Створити гуртожитки-інтернати для тих, що втратили власне помешкання і засоби існування.
21. Утворити спеціальний дитячий лікувальний фонд для надання невідкладної медичної допомоги хворим дітям, батьки яких не можуть оплатити операції, лікування чи інші форми підтримання життя дитини.
22. Зберегти безкоштовну медичну допомогу, а також допомогу ліками пенсіонерам, багатодітним сім'ям і бідним людям.
23. Ввести страхову медицину. Бюджетна заробітна плата лікарям та медперсоналу буде доповнюватися гонораром з боку страхових компаній. Вона буде залежати від складності та відповідальності роботи.
24. Створити і розбудувати на засадах національної та професійної солідарності вільні профспілки для захисту соціальних та економічних інтересів трудівників.
25. Домагатися відшкодування Росією грошових заощаджень громадян, вкладених до Ощадбанку колишнього СРСР.
26. Ввести декларування доходів усіма громадянами без винятку та жорстку правову відповідальність за приховування доходів.
27. Усі дотеперішні спроби вирішення шахтарської проблематики здійснювалися виключно з міркувань економічної доцільності, а насправді – інтересів олігархічних кланів, а тому виявилися абсолютно неефективними. Випрацювати комплексну державну програму розвитку стратегічно важливої вугледобувної промисловості на основі якісно нового – національно-захисного підходу до цієї проблеми.

8. Аграрна політика

Село – це не тільки продуцент товарного хліба і не лише виробник сировини для міської харчової промисловості, як вважають і влада, й “опозиції”. **Українське село – це сформована за цілі тисячоліття ефективна й унікальна**

система всебічного матеріального і духовного життєзабезпечення, національного людинотворення і націозбереження.

Не може бути “неперспективних” сіл: кожне з них – це частка українського національного світу і кожне необхідне нації. Відроджувати, розвивати та зберігати треба кожне село – не лише як виробничу одиницю, а передусім як живу й незамінну клітину національного організму. **Успішно розвиватися українське село може тільки в українській національній державі.** Інакше воно й надалі залишатиметься об’єктом грабежу та експлуатації.

Уся державна політика і практика щодо села повинні бути спрямовані на його збереження, відродження і всебічний розвиток, на створення таких умов, щоб не тільки припинилася міграція із села, але й почався зворотній процес – повернення колишніх селян і переселення в село частини мешканців міст. Саме за цим і повинна оцінюватися аграрна політика і практика влади.

Невідкладним вважаємо:

1. Розробити реальну національно зорієнтовану програму всебічного відродження і розвитку українського села. Передбачити в державному бюджеті суттєві витрати на всебічне відродження села.
2. Припинити нинішню адміністративно-територіальну реформу як таку, що не обґрунтована реальними потребами села та держави і реалізація якої може бути згубною для українського села.
3. Держава має стати першим, вигідним і надійним партнером, опорою та захисником селянина-товаровиробника. Влада повинна всебічно сприяти розвитку приватного підприємництва і кооперації селян-господарів.
4. Прийняти Закон про пільгове, у кілька разів нижче, ніж у великих містах, оподаткування малих підприємств, які створюються у селі.
5. Забезпечити як державні замовлення, так і закупівлю державою від селян надлишку товарної продукції за наперед встановленою ціною, яка має окупити затрати на її виробництво, гарантувати мінімальний прибуток та унеможливити щорічний грабіж селян різними посередниками і трейдерами.
6. Створити фонд державного страхування сільськогосподарського виробництва.
7. Прийняти Закон про економічну диверсію і ввести кримінальну відповідальність за штучне завищення цін на паливно-мастильні матеріали (що стало вже традиційним, особливо перед посівною та збиральною кампаніями). Винні в цьому особи повинні бути суджені за економічну диверсію проти держави, шахрайську змову з метою одержання надприбутків та злочинство в особливо великих розмірах; фірми – позбавлятися ліцензій, а їхнє майно – конфіскуватися і, за рішенням фонду державного майна, або перейти у власність держави, або бути проданим з аукціону.
8. Відродити вітчизняне сільськогосподарське машинобудування і створити дієву систему лізингу. Налагодити випуск сучасної, особливо малої техніки для села, засобів захисту рослин, мінеральних добрив тощо та пільгове кредитування їх закупівлі.

9. Заморозити можливість продажу землі та її дарування у спадщину, а також інші операції спекулятивного характеру із землею, які зараз мають місце, до утворення державних і ринкових інституцій, які обслуговують та легалізують (і регламентують) рух земельних ресурсів.
10. Надати земельні паї сільській інтелігенції та працівникам, зайнятим у сфері обслуговування села. Якщо в даний час це вже неможливо зробити у формі виділення земельних ділянок, то повинні бути розроблені компенсаційні механізми.
11. Забезпечити реальну присутність держави на сільськогосподарському ринку. Спрямувати політику цін, субсидій, кредитів, тарифів у першу чергу на захист українського селянина.
12. Дозвіл на імпорт сільськогосподарської продукції може видавати тільки Верховна Рада і тільки тоді, коли Уряд доведе, що українське сільське господарство не може задовольнити попиту.
13. Не допустити створення та існування підпільних латифундій на десятки тисяч гектарів землі, які похижацькому експлуатують землю з метою отримання надприбутків.
14. Утворити та ввести у дію необхідні ринкові інституції для функціонування аграрного сектора економіки, для виходу на іпотечний механізм кредитування сільського господарства.
15. Держава повинна організувати і фінансувати створення у гірських селах мережі супутникового і кабельного телебачення, Інтернет.
16. Прийняти на законодавчому рівні, передбачити реальні джерела фінансування і ввести в дію державні програми “Сільські дороги”, “Сільська вулиця”, “Сільське подвір’я”, “Сільська школа”, “Сільська медицина”, “Сільські осередки та об’єкти культури”, “Фізкультура і спорт у селі”, “Сільський телефон”, “Агротуризм” тощо.

9. Освіта

Система освіти в Україні потребує докорінних змін, які мають відповідати українській національній ідеї.

Метою освітньої системи України має бути розвиток і примноження інтелектуального і творчого потенціалу особистості та цілої нації, формування високоосвічених кадрів національного державотворення і виховання національно свідомих, активних, самовідданих та жертвних громадян української національної держави.

Крім того, освіта тільки в першому наближенні постає як скарбниця знань, якими треба оволодіти. Але сутнісним, головним і визначальним у ній є інше. Освіта – це школа пізнання, мислення і творення. І формувати вона повинна не ерудованих тупаків, а особистостей із високою культурою мислення, які вміють добувати, осмислювати і творчо використовувати набуті знання.

Для реалізації цієї комплексної мети Уряд має підготувати й запропонувати для публічного обговорення, а Верховна Рада узаконити національно зорієнтовану державну програму розвитку освіти в Україні.

Невідкладним вважаємо:

1. Випрацювати та ввести державну концепцію освіти, базовану на тисячолітніх традиціях національної етнопедагогіки. Розробити науково-методологічну базу національно-патріотичного виховання на основі національних концепцій освіти (зокрема теорії Григорія Ващенко). Відмовитися від засад і залишкових стереотипів радянської педагогіки та сліпого копіювання іноземного досвіду, передусім розтлінних демоліберальних освітньо-виховних концепцій.
2. Народна освіта в Україні повинна бути українською, державною, єдиною, системною і безплатною на всіх рівнях для всіх громадян. Усі діти України повинні мати рівні права і реальні можливості здобувати освіту, розвивати свій творчий потенціал і використовувати його на добро нації. Недопустиме існування привілейованих приватних та зарубіжних навчальних закладів, як і таких, що працюють за іноземними навчально-виховними програмами.
3. Провести дерусифікацію усіх закладів освіти по всій території України незалежно від форм власності.
4. Припинити нинішню практику нищення системи освіти через її "американізацію" та приватизацію.
5. Навчально-виховний процес у всіх закладах освіти має здійснюватися виключно українською мовою. Українська мова має вивчатися в усіх без винятку навчальних закладах усіх рівнів та відомчого підпорядкування. Початкове навчання дітей з національних меншин у місцях їх компактного проживання має вестися рідною мовою і з обов'язковим вивченням державної мови на рівні, який уможлиблював би учням продовження навчання у закладах вищого ступеня.
6. Переглянути діючі і підготувати нові навчальні плани і програми відповідно до вимог національної перебудови освіти. Зміст освіти, обов'язковий обсяг знань і обсяг контролю знань на державних екзаменах визначаються державними програмами, які можуть бути затверджені міністерством освіти тільки після публікації їх проектів в освітній періодиці, оцінки незалежними експертами та обговорення громадськістю. На виконання державних планів і програм може бути передбачено не більше 80% навчального часу. Решта часу відводиться для реалізації творчих програмних ініціатив відділів освіти, наглядових рад, батьківських комітетів, дирекції шкіл чи деканатів і ректоратів, самих учителів і викладачів, контрольованих методичними радами відділів освіти, кафедрами та вченими радами університетів.
7. Центральною фігурою, головним суб'єктом національної системи освіти має бути вчитель-вихователь і викладач: "Учителем школа стоїть" (І. Франко). Їх формуванню, умовам праці та матеріальному забезпеченню держава повинна приділяти постійну і неослабну увагу.
8. Норми тижневого навантаження вчителів (передусім філологів та вчителів суспільних дисциплін) мають бути суттєво знижені для вивільнення часу, необхідного для самоосвіти та активної громадської діяльності вчителів. Середня оплата праці вчителів має бути суттєво (у кілька разів) вища за середню заробітну платню в країні. Оплата праці сільських учителів повинна бути на 50% вища, ніж міських.
9. Педагогічні університети повинні стати базовою складовою системи народної освіти, ядром регіональної сітки навчальних закладів (педагогічні училища чи коледжі, ліцеї, гімназії, школи), її науково-методичним і видавничим центром та осередком обов'язкового підвищення кваліфікації вчителів (по два місяці кожні три-чотири роки).

10. Норми педагогічного навантаження викладачів вищих навчальних закладів мають бути суттєво знижені та приведені у відповідність із європейською практикою, а оплата праці рядового викладача має щонайменше чотирикратно переважати узаконений прожитковий мінімум і супроводжуватися відповідними доповненнями за посади та наукові звання.
11. Розробити і впровадити методики для формування національної свідомості, культури, релігійності та високої моральності з раннього дитячого віку й утвердження їх у духовності юнацтва та молоді.
12. Учні повинні вирости в атмосфері високої культури, доброзичливості та взаємодопомоги, вимогливості, самодисципліни і відповідальності. Учні, які через вроджені чи набуті якості не можуть вписатися в навчально-виховну систему звичайної школи, за поданням дирекції та рішенням наглядової ради мають виключатися зі школи і після медичного та психолого-педагогічного обстеження скеровуватися відділами освіти у спеціальні навчальні заклади.
13. Посилити відповідальність батьків за дітей. Слід зупинити і викоренити таке явище, як діти-сироти при живих батьках.
14. Необхідно відроджувати і культивувати традиційне для України суспільне виховання дітей. Законодавчо передбачити покарання для дорослих, які зігнорували негідну поведінку дитини чи підлітка.
15. Ліквідувати дефіцит національно свідомих освітянських кадрів. Необхідно подолати нинішню фемінізацію педагогічних колективів і через систему заохочень суттєво збільшити кількість педагогів-чоловіків.
16. Фінансування національної системи народної освіти не може здійснюватися з місцевих бюджетів, оскільки це створює нерівність учнів різних регіонів у можливостях набуття освіти. Необхідно забезпечити пріоритетне фінансування загальноосвітніх шкіл усіх типів з державного бюджету.
17. Розмежувати функції керівництва школою. **Директор школи** здійснює повсякденне керівництво школою; організовує роботу педагогічного та учнівського колективів; планує, спрямовує і контролює навчально-виховний процес; відповідає за якість навчально-виховної роботи школи; вносить пропозиції щодо вдосконалення змісту, матеріально-технічного та кадрового забезпечення навчання та виховання учнів. **Батьківський комітет** школи забезпечує взаємодію батьків та педколективу у справі ефективності навчально-виховної діяльності. **Наглядова рада** з числа національно свідомих, політично активних та авторитетних у громаді людей здійснює громадський контроль за реалізацією державної освітньо-виховної політики та станом справ у школі, оцінює роботу директора, ефективність педагогічної діяльності та громадську активність учителів. **Державний контроль** і матеріально-технічне забезпечення шкіл (створення і фінансування нових посад, будівництво і ремонт приміщень, закупівля техніки, інвентарю тощо) здійснюють відділи народної освіти.
18. Розгорнути належну науково-методичну та поліграфічно-видавничу базу для забезпечення системи освіти новою навчальною літературою в повному обсязі.
19. Обов'язково проводити літні спортивно-оздоровчі та військово-патріотичні табори для молоді шкільного віку.

20. Провести державно-громадську атестацію освітянських кадрів та усунути від керівництва усіма ланками освіти та педагогічної роботи осіб, які проявили себе противниками української національної ідеї або є носіями і розповсюдниками антидержавних поглядів.

10. Культура

Метою культурної політики національної держави має бути збереження і відродження, розвиток і примноження культурних здобутків нації, перетворення системи культури в потужний і постійно діючий фактор культивування в суспільстві високих естетичних, духовних та моральних національних вартостей і формування національної етичної та естетичної свідомості суспільства, вироблення в кожному українцеві духовно-світоглядного імунітету проти російського за західного культурологічного імперіалізму.

Невідкладним вважаємо:

1. Піднести на належний рівень і розвивати українську національну культуру, відродити і примножувати національні культурні традиції.
2. Розпочати пріоритетне фінансування програм, спрямованих на вивчення та відображення національно значимих історичних подій, передусім – великого Чину Героїв національно-визвольної боротьби ХХ ст.
3. Ліквідувати занепад української книговидавничої справи. Зняти податки на книгодрукування української мовою.
4. Ввести державний протекціонізм для розвитку української національної культури. Забезпечити державну підтримку діячам культури, що розвивають національні культурно-мистецькі традиції.
5. Захистити національний культурний простір від деструктивного впливу чужорідної, низькопробної антикультури, яка відбирає сили і дезорієнтує народ, особливо молодь.
6. Рішуче поборювати і викорінювати всі прояви та наслідки російщення, більшовицької антикультури, чужорідної споживацької масової чи безбожницької “культури”, філософії культу насолоди, насильства, розпусти, що суперечать моральним засадам української духовності та стоять на перешкоді духовно-культурній відбудові нації.
7. Подолати засилля чужомовних антиукраїнських, антидержавних, низькопробних, псевдомистецьких друкованих видань, аудіо-, відео- та кінопродукції. Увести законодавчі бар’єри на їх поширення.
8. Повністю очистити всі (державні та приватні) установи і заклади культури від кадрів, що займаються антиукраїнською діяльністю і поширенням комуністичних, імпершовіністичних, космополітичних та інших реакційних поглядів.
9. Середня оплата праці працівників культури має бути суттєво (у кілька разів) вища за середню заробітну платню в країні. Сільські працівники культури повинні одержувати платню, на 50% вищу, ніж їх міські колеги.

11. Наука

Наука – це генератор інтелекту нації, невичерпне джерело нових ідей і технологій, фундамент національної економіки, визначальний фактор суспільного прогресу і запорука національної перспективи.

Національна система наукових установ має бути ядром і джерелом інтелектуального потенціалу нації, визначальним фактором розвитку, зміцнення і прогресування національної держави.

Невідкладним вважаємо:

1. Забезпечити випереджувальний розвиток науки, створити умови для максимальної свободи наукового пошуку.
2. Розпрацювати та реалізувати план персонального фінансування перспективних українських науковців. Захистити молодих спеціалістів, впровадивши для них податкові пільги.
3. Зорієнтувати наукові інституції при формуванні й фінансуванні наукових програм на національні пріоритети України, у тому числі – на якнайповнішу її незалежність від імпорту закордонних технологій.
4. Утвердити українську сутність та українську державницьку орієнтацію національної науки, діяльність якої має бути спрямована на духовне та інтелектуальне збагачення і зміцнення української нації.
5. Увести в дію принцип державницького протекціонізму та надання пріоритетності розвитку фундаментальних та гуманітарних наук, насамперед – усім напрямкам україністики.
6. Через систему винагород заохочувати наукову, науково-практичну та технічно-творчу діяльність викладачів та студентів вищих навчальних закладів, учителів, працівників культури, інженерно-технічних працівників та ін.
7. Широко практикувати навчання і стажування молодих науковців у зарубіжних університетах, їх працю в іноземних наукових бібліотеках та архівах, участь українських вчених у міжнародних наукових симпозіумах та конференціях, у міжнародних наукових проектах.
8. Фінансово зміцнити наукові видавництва – для оперативного і кількісно оптимального друку наукової продукції українських вчених та перекладної наукової літератури.
9. Підвести належну матеріальну базу (фінансування, будівництво нових приміщень) під розвиток, модернізацію та комп'ютеризацію наукових бібліотек.
10. Сприяти діяльності національних громадських наукових установ і об'єднань.
11. Припинити ще імперську національну дискримінацію в науці і відкрити доступ до наукової діяльності та керівництва науковими інституціями національно свідомим українським науковцям, а не тільки представникам деяких національних меншин, космополітизованим напівукраїнцям і денационалізованим, русифікованим та яничаризованим українцям.
12. Оплата праці науковців має бути якомога вищою, щоб приваблювати до наукової діяльності здібну молодь, стимулювати наукові пошуки і зупинити виїзд учених за межі України з метою заробітку. Український вчений не може бути бідний.

12. Релігійно-конфесійна політика

Метою нашої релігійно-конфесійної політики є релігійно-духовне відродження української нації та створення єдиної національної християнської Церкви.

Під національною Церквою ми розуміємо передусім релігійне об'єднання християн, духовенство та ієрархія якого бере на себе відповідальність перед Богом і людьми за те, щоб дорогою Христа вести і привести до Бога довіреним їм народ таким, яким створив його і яким хоче бачити його Господь, а не таким, яким хотіли зробити його різні окупанти та їх спадкоємці, часто – явні слуги сатани. Церква, яка вважає, що молитву українця Бог може зрозуміти тільки в російському перекладі, – не наша Церква.

Нинішня релігійно-конфесійна роздробленість в Україні – справа не Божа, а людська, а тому й подолана вона має бути людьми. Духовна і церковна єдність усіх християн заповідана Богом, а тому не може бути предметом політичних дискусій. Дискутивними можуть бути тільки плани, програми і практичні кроки її досягнення.

Невідкладним вважаємо:

1. Держава повинна сприяти релігійному вихованню і повноті релігійного життя всіх своїх громадян: страшний не той, що має іншу віру, а той, у кого за душею немає нічого святого.
2. В основі державної політики у сфері національної духовності має бути християнство як природна для українців Віра для спасіння душі та дороговказ у земному житті.
3. Сприяти створенню єдиної української християнської помісної національної Церкви із власним патріархатом як духовного оплоту української особистості, нації та держави.
4. Сприяти міжконфесійному порозумінню і зближенню, підтримуючи разом з тим лише ті Церкви, які стоять на ґрунті самостійної української держави, її повної політичної, економічної, духовної та церковної незалежності. Єдність у Христі передбачає рівність, а не адміністративну залежність помісних Церков від іноземних духовних центрів; катехизація не може супроводжуватися денаціоналізацією та русифікацією українців.
5. Розпочати духовне відродження України та українців шляхом захисту та розширення, а в кінцевому підсумку – суверенного володіння нашим інформаційним простором, мовною територією, теле-, радіо- і кіноринками, книжковою, рекламною, газетною україномовною домінантою в межах держави.
6. Заборонити нинішню практику популяризації через всеукраїнські електронні ЗМІ “релігійно-добродійної” (насправді – рекламно-агітаційної) діяльності посадових осіб і депутатів. Розрекламоване добродійство – це не свідчення віри, а вияв політичного шахрайства.
7. Поряд із безумовним забезпеченням права громадян на свободу віросповідання, повністю заборонити бузувірські, антихристиянські, антиукраїнські, антидержавні, фундаменталістські тощо секти і релігійні угруповання.
8. Ввести кримінальну відповідальність за пропаганду в будь-якій формі сексуальних збочень, порнографії, атеїзму, сатанізму, неадекватного насильства.

9. На всій території України немає ніякої власності, на яку могли б претендувати іноземні громадяни, держави і Церкви (зокрема храмів, монастирів, житлових та навчальних приміщень тощо). Усе це – структурні складові системи колонізації, призначенням яких було (і значною мірою ще є!) позбавлення українців власної віри та Церкви і нищення українців як нації. З моменту проголошення незалежності України це майно колишніх окупантів та колонізаторів перейшло у власність української держави і має використовуватися нею для добра нації. Влада може передавати потрібну частину їх у користування релігійним общинам інших віросповідань, але не тому, що ці об'єкти “російські”, “польські”, “австрійські”, “німецькі”, “румунські”, “мадярські”, “єврейські” чи “татаро-монгольські”, а для задоволення духовних потреб своїх громадян неукраїнського походження. Майнові претензії спадкоємці окупантів та колонізаторів можуть мати тільки до тих держав (і держав-спадкоємців), чиїми громадянами були їхні предки.
10. Особливу увагу слід приділити духовному відродженню і забезпеченню повноти релігійного життя кримськотатарського народу. Уцілілі культові споруди мають бути повернені релігійному об'єднанню кримських татарів. Держава повинна фінансувати реставрацію та ремонт існуючих і будівництво нових культових та допоміжних споруд. Враховуючи матеріальні труднощі репатріантів, а також те, яке значення має для мусульман хадж, у бюджеті Криму мають бути передбачені кошти на покриття хоча б 50% дорожніх витрат паломників.

13. Молодіжна політика

Сучасна українська молодь кинута державою напризволяще і стала жертвою старанно насаджуваних і культивованих збочень: наркоманії, алкоголізму, розпусти, гомосексуалізму, насильства, бездуховності, денационалізації, аполітичності тощо. Антиукраїнська влада вербує собі з молодих українців слухняних слуг, неукраїнський політикум – бездумний електорат, космополітичний бізнес – невибагливих наймитів, кримінал – сліпих виконавців, а зарубіжний капітал – безправних і дешевих рабів. Решта не має навіть такої перспективи, тому приречена спиватися, деморалізуватися і вироджуватися, перетворюючись у безлику і безпорадну біомасу, яку легко тримати в покорі.

Так, за задумом антиукраїнських внутрішніх і зовнішніх сил, українська нація має втратити спочатку молодь, а потім – і своє майбутнє.

Невідкладним вважаємо:

1. Синтезувати виховні впливи сім'ї, Церкви, освітніх закладів та суспільства, базовані на принципах етнопедagogіки, національних традицій, етики та моралі.
2. Створити і впровадити в життя комплексну і всеохопну державну програму національно-патріотичного і релігійного виховання молоді – через дошкільні та навчальні заклади, осередки культури та відпочинку, ЗМІ (передусім телебачення).
3. Сприяти самореалізації молоді через залучення її до активної участі в суспільних та державотворчих процесах.
4. Забезпечити молодому поколінню право на безплатну середню та вищу освіту.

5. Кожна молода людина після закінчення навчання у середній та вищій школі, крім здобутої освіти, повинна вільно володіти хоча б однією іноземною мовою, уміти працювати на комп'ютері та мати посвідчення водія. Без цього мінімуму її вживання у сучасний світ, зокрема працевлаштування, буде проблематичним.
6. Жодна молода людина після завершення навчання не може залишитися без опіки і допомоги держави.
7. Законодавчо заохотити приватних підприємців до працевлаштування випускників середніх та вищих шкіл.
8. Після закінчення військової служби демобілізовані мають право або без вступних іспитів вступити в обраний ними навчальний заклад (середній спеціальний чи вищий) – навіть якщо навчальний рік уже розпочався, або, якщо сам не зумів знайти собі роботу, у місячний термін бути працевлаштований місцевою владою – за власною заявою та поданням військкомату.
9. Збільшити державне кредитування молодіжного будівництва, надавати матеріальну допомогу молодим сім'ям.
10. Завершити комп'ютеризацію загальноосвітніх навчальних закладів, передусім сільських.
11. Ввести у старших класах шкіл і на молодших курсах вищих навчальних закладів заняття з автосправи.
12. Сприяти розвитку громадських патріотичних організацій, що займаються національним вихованням молоді.
13. Створювати належні умови і широко культивувати в молодіжному середовищі зайняття спортом та фізичною культурою.
14. Пропагувати серед молодого покоління здоровий спосіб життя.
15. Забезпечити державну цільову допомогу обдарованій молоді.

14. Фізична культура і спорт

Серйозне занепокоєння викликає не тільки духовний, але й фізичний стан українців. Українська нація стоїть на порозі фізичного виродження. Нинішня влада не має і не здійснює якоїсь осмисленої загальнодержавної програми щодо фізичної культури населення та розвитку спорту: усе пущене на самоплив, на волю випадку. В Україні фактично відбувається геноцид над українською нацією. Уже навіть закинуто в суспільний обіг певні цифри: усього населення в Україні, мовляв, вистачить і 30 мільйонів, селян достатньо тільки 2 мільйони...

Наша мета – відродити духовне та фізичне здоров'я нації.

Невідкладним вважаємо:

1. Уряд має випрацювати, а Верховна Рада узаконити державну програму фізичного виховання населення, розвитку фізичної культури та спорту в Україні.
2. Радикально змінити мету, зміст і форму фізичного виховання в навчальних закладах. Усі учні та студенти, залежно від стану здоров'я і під контролем лікаря, повинні займатися реабілітуючими, оздоровчими, компенсуючими, розвиваючими чи тренувальними вправами; навчитися використовувати їх для відновлення здоров'я і сил, компенсації фізичних вад, розвитку тіла, виявлення та вдосконалення своїх

фізичних задатків і здібностей; набути знань, умінь і навиків підтримання належного фізичної стану в різних умовах життя і праці. Для фізичного розвитку і спортивних занять у навчальних закладах має бути створена і постійно розвиватися відповідна матеріально-технічна база.

3. Високі досягнення і перемоги наших спортсменів – предмет законної гордості народу, але вони не можуть стати ширмою, що ховає від людського ока і ганебне ідейно-світоглядне каліцтво наших зрусіфікованих спортсменів, і брак належних умов для селекції та готування спортсменів вищої кваліфікації, і практичну відсутність бази для масового аматорського спорту. Влада повинна розвивати і якомога ширше культивувати спорт, робити його суттєвою і необхідною частиною суспільного життя, засобом самоутвердження особистості та нації, предметом гордості та слави народу і держави.
4. Професіоналізації, комерціалізації, приватизації та шахрайській політизації спорту має бути протиставлена державна концепція всеохопної національної системи масового аматорського спорту.
5. Держава повинна розвивати і надавати належну підтримку тим видам спорту, матеріально-технічна база яких вимагає значних капіталовкладень, – щоб зробити їх доступними для спортсменів із малозабезпечених сімей.
6. Підтримати на державному рівні відродження та розвиток національних бойових мистецтв України.

15. Охорона здоров'я

Охорона здоров'я громадян – безумовний обов'язок держави. Однак новочасна державна політика спричинила те, що абсолютна більшість громадян, ограбованих олігархічно-клановою владою і внутрішніми та зовнішніми хижаками, позбавлена можливості підтримувати своє здоров'я в належному стані, а часто – навіть врятувати життя.

Невідкладним вважаємо:

1. Необхідно випрацювати й узаконити комплексну національну програму “Здорова нація – сильна держава”.
2. Забезпечити всім громадянам України не тільки право, а й реальну можливість на безплатне медичне обслуговування і постійно підвищувати його якість. Влада повинна забезпечити і фінансувати повноцінне безплатне лікування всіх громадян у державних медичних закладах. Якщо можливості державних лікувальних установ не дозволяють цього, то для осіб, чий дохід на одного члена сім'ї не перевищує прожиткового мінімуму, оплачувати медичні послуги у спеціалізованих приватних закладах, а дітей – і в зарубіжних клініках.
3. Європейська система медичного страхування – ефективна, але поки що не доступна для абсолютної більшості громадян України. Тому необхідно працювати над створенням власного аналога – з фінансовою участю держави.
4. Захистити вітчизняну фармакологію від необгрунтованого імпорту іноземних лікувальних препаратів; вести політику, спрямовану на фармацевтичну, медично-технічну та методично-технологічну самодостатність України у сфері медицини.

5. Народна медицина має бути предметом постійного й об'єктивного вивчення медичною наукою, а її вартісні здобутки повинні впроваджуватися в практику лікування. Заборонити ЗМІ рекламувати діяльність різних цілителів без рекомендації вченої ради медичного університету та дозволу міністерства охорони здоров'я.
6. Налагодити суворий державний контроль за якістю продуктів харчування, надавати державну підтримку громадським організаціям, які займаються проблемами контролю за якістю продуктів і санітарного стану місць їх реалізації. Ввести сувору кримінальну відповідальність за фальсифікацію продуктів харчування, спиртних та безалкогольних напоїв.
7. Держава повинна припинити згубну для здоров'я "американізацію" громадського харчування і всебічно заохочувати українських підприємців до створення дешевих їдалень із традиційною і здоровою українською кухнею, комерція яких ґрунтувалася б на теорії мінімального прибутку: коли дохід досягається не завищеними цінами, а швидким обігом капіталу – продажем великої кількості продукції з мінімальною націнкою.
8. Припинити несанкціоноване і безліцензійне виготовлення і продаж товарів для дітей, а продуцентів і продавців несертифікованої продукції притягати до кримінальної відповідальності.
9. Вести широку, всеохопну і цілеспрямовану пропаганду здорового способу життя, розвивати фізичну культуру населення і різні види туризму, культивувати спорт.
10. Повести цілеспрямовану і рішучу боротьбу за викорінення в українському суспільстві таких ганебних явищ, як алкоголізм, наркоманія, статеві збочення.
11. Заборонити всі види реклами алкогольних і тютюнових виробів.
12. Ввести сувору кримінальну відповідальність за продаж спиртного і тютюнових виробів неповнолітнім.
13. Заборонити куріння та споживання спиртних напоїв у громадських місцях, державних установах, у транспорті.

16. Екологічна політика

Охорона довкілля – це передусім охорона здоров'я нинішнього і майбутнього поколінь. Україна успадкувала від московської імперії величезний комплекс екологічних проблем – аж до наслідків ядерного вибуху на ЧАЕС. Однак варварське ставлення до природи, хижачька експлуатація її та ігнорування проблем екологічної безпеки продовжується і тепер.

Наше завдання – припинити нищення природи, створити передумови для її відновлення і залишити довкілля нашим нащадкам кращим, ніж те, в якому живемо ми.

Невідкладним вважаємо:

1. Прийняти на державному рівні перспективну програму поступової заміни ядерної енергетики новітніми екологічно чистими енергетичними технологіями.
2. Припинити використання чорнобильської катастрофи різними шахраями для власного збагачення. Створити авторитетну комісію із українських та зарубіжних вчених, спеціалістів з ядерної безпеки,

провідних працівників ЧАЕС, делегованих представників усіх зареєстрованих політичних партій та громадських організацій чорнобильців, відомих представників науки і культури, депутатів Верховної Ради та місцевих рад чорнобильської зони для всебічного й об'єктивного вивчення стану справ на Чорнобильській АЕС та реальних меж і ситуації в зоні радіаційного забруднення. Звіт комісії має бути опублікований – із додатком оцінок і висновків тих членів комісії, думка яких не збігається з висновками більшості. На основі звіту і рекомендацій цієї комісії визначити конкретний комплекс, реальну вартість і пріоритетність робіт для перетворення станції в безпечний об'єкт і для усунення чи мінімалізації шкідливих наслідків аварії. Випрацювати й опублікувати державну програму поетапної реалізації цих робіт.

3. Увести в дію програму оздоровлення Дніпра та річок дніпровського басейну. Науково дослідити доцільність існування кожного з нинішніх водосховищ на Дніпрі, способи та наслідки їх ліквідації, можливість рекультивації осушених земель.
4. Узаконити і неухильно впроваджувати державну програму збереження та відродження лісів і заліснення непридатних для сільськогосподарського користування земель.
5. Постійно розвивати і розширювати існуючі та створювати нові природні парки, природоохоронні заповідники та зони.
6. Реалізувати державну програму “Чиста вода”, мета якої – зупинити побутове і технологічне забруднення водойм усіх видів.
7. Зобов'язати міські ради великих і промислових міст виявити основні джерела загазованості і випрацювати власні програми “Чисте повітря”, реалізація яких сприяла б нормалізації місцевої екології.
8. Підприємствам, які забруднюють довкілля, має бути встановлений реальний термін виправлення становища, після якого 100% їхнього прибутку вилучається державою, скеровуватися у місцевий бюджет і використовуватися для реалізації програм “Чисте повітря” та “Чиста вода”. Якщо й після цього власники підприємства не знайдуть можливості виправити становище, то через півроку підприємство націоналізується, а екологічне оздоровлення середовища здійснюється державними органами.
9. Випрацювати перспективну програму “Малі річки України”, яка передбачала б очищення русла річок, зміцнення берегів, створення берегових охоронних зон, зарибнення річок тощо.
10. Забезпечити повну рекультивацію земель, що були у промисловому чи військовому використанні.
11. Організувати і провести спеціальне дослідження територій районів і сільських рад з метою виявити місця, придатні для створення водойм для рибного господарства та зон відпочинку. Надавати для цього сільським громадам фінансову підтримку (пільгове кредитування, податкові пільги тощо).
12. Узяти на державний облік джерела мінеральних вод та цілющих боліт і випрацювати державну програму їх використання, реалізовувати яку на договірній основі можуть органи місцевого самоуправління та приватні особи.

13. Переглянути нинішнє природоохоронне законодавство, ввести кримінальну відповідальність за дозвіл на незаконне будівництво в природоохоронних зонах, за браконьєрство, злочинне недбальство при використанні та зберіганні отрутохімікатів, хімічних засобів захисту рослин чи мінеральних добрив і за інші злочини проти природи.
14. Створити при міністерстві з надзвичайних ситуацій окрему державну воєнізовану егерсько-поліцейську службу, належно вишколену, озброєну і забезпечену необхідними приміщеннями, засобами зв'язку, транспортом та спецобладнанням, яка б не тільки ефективно протиставлялася браконьєрству, але й контролювала виконання державних природоохоронних програм і законів працівниками лісового та рибного господарства, органами державної та місцевої влади і приватними особами.

17. Інформаційна політика

Інформаційний простір держави – невід'ємна складова її суверенітету та системи національної безпеки. Хто володіє ним, той фактично править країною. Інформаційна політика влади за роки незалежності призвела до того, що інформаційний простір України формується неукраїнськими, антиукраїнськими, космополітичними та проросійськими олігархічними кланами і використовується не в інтересах української нації, суспільства, держави, а для реалізації їхніх зловорожих задумів. Зокрема, засоби масової інформації стали потужним і постійно діючим фактором обездуховлення та денаціоналізації українців, деморалізації та ідейно-політичної дезорієнтації суспільства.

Клановість інформаційного простору України є головною причиною фізичних розправ над журналістами, що вкрай негативно впливає на імідж держави. Журналісти приречені йти в найми до кланів і діяти (публічно!) в інтересах “свого” клану, а потім гинути – не за свої переконання, а як жертви міжкланових війн.

Тому подолання засилля кланів в інформаційному просторі України та його сутнісна українізація – одне з пріоритетних завдань влади.

Інформаційна політика української держави має впливати з української національної ідеї та із завдань її реалізації.

Невідкладним вважаємо:

1. Затвердити національно зорієнтовану державну програму розвитку інформаційної інфраструктури, інформаційної політики та інформаційної безпеки України. ЗМІ мають інформаційно забезпечувати процеси українського національного відродження і державного самоутвердження в усіх сферах життя; формувати національно-державницьку суспільну свідомість; консолідувати суспільство довкола головної мети державного будівництва – створення української національної держави; культивувати національно-духовні цінності українського народу; стояти на сторожі інтересів держави, нації, громадянина; давати об'єктивну картину життя в країні та в світі.
2. Забезпечити 100% україномовність і національно-державницьку змістовність теле- та радіопростору на всій території України.

3. Забезпечити державне фінансування загальноукраїнських освітніх, виховних, культурних, наукових та ін. програм у ЗМІ.
4. Забезпечити неухильне дотримання принципів свободи слова та друку і прав громадянина і суспільства на достовірну інформацію.
5. Законодавчо закріпити право журналіста на одержання інформації від державних та самоврядних органів влади та їх посадових осіб і право редакції вимагати від них публічного реагування у встановлений законом термін на критичні публікації; передбачити суворе покарання для тих, хто порушує цей закон.
6. Притягнути до судової відповідальності усіх, хто зневажливо виступає проти святинь українського народу. Свобода слова несумісна із глумом над національними почуттями та цінностями українців.
7. Провести перереєстрацію усіх ЗМІ, заборонити видання, що ведуть антиукраїнську політику, підривають духовність української нації та безпеку української держави, розпалюють міжнаціональну ворожнечу.
8. Створити потужний сегмент україномовного Інтернет-простору.
9. Забезпечити протидію зовнішнім інформаційним диверсіям, провокаціям та війнам.
10. Забезпечити гідний соціальний захист та розширити можливості самооборони журналістів.

18. Українська діаспора

Третина українців – щонайменше двадцять мільйонів – живе поза Україною. Частина з них проживає на українських етнічних землях, які стали територією різних держав. Інші, витіснені з України безпросвітними злиднями та окупантами, розсіяні по чужих країнах. Разом вони складають на диво стійку і патріотичну українську діаспору.

Після грудневого (1991) референдуму українці діаспори масово і жертовно потягнулися до Держави України, щиро вірячи, що це й буде вимріяна багатьма поколіннями національна держава українців. Однак нова (?) влада не тільки не перейнялася проблемами українців діаспори. Колосальний державотворчий потенціал двадцятимільйонної української діаспори нашою космополітичною владою і безідейним політикумом було проігноровано, усіх – обмануто, а західну діаспору – ще й обкрадено (обібрали б і східну та “соцтабірну”, але вони нічого не мали). Більше того, антиукраїнська політика “української” влади призвела до того, що почалася “четверта хвиля” еміграції – знову мільйони українців покидають рідний край у пошуках хоч якогось заробітку. У той же час Україну безконтрольно наводнюють іммігранти-неукраїнці.

Українська діаспора знову потягнеться до рідного краю тільки за умови, що Україна стане не лише формально, але й сутнісно українською державою – державою усіх мертвих, живих і ненароджених українців в Україні і поза нею.

Невідкладним вважаємо:

1. Державна політика щодо української діаспори має впливати з української національної ідеї та ґрунтуватися на принципі соборності нації, передусім – мовної, духовно-ментальної, культурної, освітньої, релігійної, економічної, почасти – і політичної.

2. Через посольства, консульства, представництва діаспорні об'єднання тощо визначити реальну кількість українців, що проживають у тій чи іншій країні, умови та перспективи їх національного збереження і, за їх бажанням, провести реєстрацію тих, що хочуть і можуть довести своє українське походження.
3. Спільно з представниками об'єднань українців зарубіжжя випрацювати концепцію державної політики з проблем діаспори і забезпечення національно-духовної соборності нації, третина якої розсіяна по інших країнах.
4. Випрацювати державну програму співпраці з українською діаспорою та урядами країн масового проживання українців.
5. Випрацювати державну програму забезпечення національного збереження і розширення зв'язків з Україною тих українців, які живуть на етнічних українських землях, але в чужих державах. Для них має бути спрощений перехід кордону, вони повинні мати право безплатного навчання у вищих навчальних закладах України, їм має бути відкритий доступ до культурного життя в Україні.
6. Негайно випрацювати державну програму зменшення числа емігрантів “четвертої хвилі”, захисту їх прав і національного збереження у країнах проживання та створення передумов для їх повернення на рідну землю.
7. Створити всі умови для постійної участі української діаспори в духовно-культурному житті України.
8. Спростити процедуру набуття українцями діаспори українського громадянства.
9. Сприяти економічним зв'язкам української діаспори з краєм і гарантувати українцям зарубіжжя державний захист їх бізнесу в Україні.
10. Створити умови для повернення на рідну землю самотніх зарубіжних українців похилого віку.
11. Кожен українець у світі повинен бути певен у підтримці, захисті і допомозі з боку української держави.

19. Національна політика

Українська нація і в незалежній державі продовжує залишатися заручником ще імперської національної політики, одним із головних правил якої було не допускати представників корінної нації до керівництва в системі влади, науки, освіти, культури, інформації, фінансів, промисловості, сільського господарства, юриспруденції, військової справи, медицини тощо. Якщо не було відповідної кандидатури з неукраїнців, брали українця, але – тільки не місцевого, а вже ні в якому разі – не національно свідомого.

Ця політика дбайливо збережена і в незалежній Україні. Тому Держава Україна – не національна, влада в ній – космополітична і демонстративно антиукраїнська, головною її опорою є не національно свідомі українці, яких вона боїться, а виключно національні меншини, які й виступають основним кадровим резервом влади. А відміна граfi “національність” у наших паспортах та інших документах покликана узаконити національну чужорідність влади і в такий суто бюрократичний, “західний”, “демократичний” і “невинний”, здавалося б, спосіб скрити, заховати від українців цю неукраїнськість керівної в усіх сферах життя “української еліти”.

Між тим неукраїнців в Україні – лише коло 20%. І абсолютна більшість із них зовсім не настроєна проти українців та їх права мати власну державу для забезпечення своїх національних інтересів і прагнень. Яскраво це проявилось у ставленні наших національних меншин до ідеї незалежності України: на грудневому референдумі 1991 року за неї проголосували 92% населення, тобто більшість неукраїнців висловилися за українську незалежну державу.

Немає жодних сумнівів, що таким же було б і їх ставлення до української національної ідеї – ідеї державності української нації: до її узаконення і реалізації через перетворення нинішньої космополітичної держави в українську національну державу. Однак об'єднатися з українцями на цій основі наші національні меншини досі не могли з двох причин.

По-перше, українська національна ідея так і не стала визначальною ідеєю і фактором політики ні нашої влади, ні нашого політикуму; вона не пропагується в суспільстві в загальнодержавному масштабі, тим більше – не роз'яснюється в середовищі національних меншин. Навпаки: їх ще й лякають нею та її носіями.

По-друге, провідні політичні сили в Україні не сприймають української національної ідеї, а тому не пропагують її і не йдуть на вибори з програмою її реалізації. То довкола чого і кого мали об'єднуватися національні меншини, якщо самі українці досі не мали такої можливості? Натомість пропагується космополітичне громадянське суспільство, теорія політичної нації тощо.

Наша Організація діє в дусі українського націоналізму і тому будує свою національну політику не на тому, щоб позбутися всіх неукраїнців, а на тому, щоб зробити Україну своєю національною державою. Органічно вписати національні меншини в українське суспільне життя можна буде тільки на основі української національної ідеї і тільки в українській національній державі. А закласти надійні підвалини спільного майбутнього можна і треба вже зараз – у процесі розгортання боротьби за реалізацію української національної ідеї. Бо майбутнє національних меншин в Україні неминуче визначатиметься таки українською нацією і буде зумовлюватися як їхньою нинішньою роллю в державі та суспільстві, так і їхньою участю в процесах українського національного державотворення.

Невідкладним вважаємо:

1. Державна національна політика має впливати з української національної ідеї та усвідомлення принципової різниці між правами національних меншин і нахабними реваншистськими претензіями колишніх окупантів та колонізаторів, які прикриваються інтересами національних меншин.
2. негайно припинити національну дискримінацію українців у всіх сферах суспільного життя.
3. Опублікувати інформацію про національний склад Верховної Ради (в областях і районах – місцевих рад), Секретаріату Президента, Уряду та місцевих адміністрацій, судової гілки влади.
4. Кандидати в депутати чи на посаду президента повинні інформувати про своє походження і національність. Затаювання чи фальсифікацію такої інформації виборчі комісії повинні розцінювати як шахрайство і викреслювати таких осіб зі списку кандидатів.

5. Припинити русифікацію національних меншин в Україні. Не може бути громадянином України той, хто не знає української мови. Створити належні умови для оволодіння представниками національних меншин державною мовою України.
6. Випрацювати, узаконити і передбачити належне фінансування державної програми мовно-культурного збереження національних меншин.
7. Національним меншинам в Україні необхідно вже зараз визначитися передусім у двох пунктах:
 - а) Своїм мовчанням і бездіяльністю й далі брати на себе відповідальність перед українцями за грабіжницькі і провокативні дії деяких своїх одноплемінників – чи рішуче, послідовно і публічно відмежовуватися від таких дій: для захисту доброго імені свого народу і в ім'я збереження добрих стосунків з українцями – єдиними законними господарями країни?
 - б) Залишатися й надалі слухняним зряддям неоколоніалізму, елементом у системі грабежу і нищення українців як нації – для своєї нинішньої вигоди, – чи сприяти національному відродженню і самоутвердженню українців і підтримати їхню боротьбу за свою національну державу – в ім'я міжнаціональної солідарності та гарантованого майбуття своїх спільнот в Україні?
8. Національні меншини не можуть мати своїх державних утворень на території України.

20. Зовнішня політика

Сучасним глобалістичним тенденціям, маргіналізації та нищенню націй, розмиванню державних суверенітетів, новоімперським зазіханням народи можуть протиставитися тільки через створення і всебічне зміцнення своїх національних держав.

Зовнішньополітична діяльність української держави має бути реалізацією української національної ідеї на міжнародній арені, а головні засади української зовнішньої політики – впливати із природних потреб, інтересів та прагнень української нації.

Невідкладним вважаємо:

1. Покінчити з дотеперішньою зовнішньополітичною практикою влади жертвувати національними інтересами і майбутнім України заради сьогочасної вигоди самої влади та олігархічних кланів.
2. Зберігати позаблоковий стан і суверенність України.
3. Шляхом взаємовигідних двосторонніх договорів зміцнювати економіку, обороноздатність і політичні можливості української держави.
4. Покінчити з анекдотично-шахрайською “багатовекторністю” зовнішньої політики, бо Україну не ошчасливають ні імперські обійми Росії, ні розчинення в космополітичному і демоліберальному баговинні Заходу. Визначальний вектор нашої внутрішньої і зовнішньої політики – опора на власні сили, створення, зміцнення й утвердження української національної держави.
5. Україна не може входити в жодне об'єднання, яке передбачає наддержавні керівні органи. Саме таку – новоімперську – інтеграцію пропонує нам Росія. А тому стосунки з нею можуть будуватися тільки на взаємовигідних двосторонніх угодах.

6. Україна до свого економічного зміцнення не повинна вступати до Євросоюзу та Всесвітньої торгівельної організації, оскільки зобов'язання, які вона при цьому бере на себе, призведуть до її цілковитого неокolonіального поневолення та національної деградації.
7. Україна повинна негайно вийти із тих “миротворчих” акцій, які насправді є допомогою агресору у здійсненні окупації незалежних країн.
8. Україна може брати участь у збройних конфліктах, якщо це відповідає її інтересам і можливостям, але ніколи – не на боці імперіаліста-агресора.
9. Україна повинна виявляти солідарність із народами, що виборюють собі свободу, незалежність і державність, незважаючи на те, що їх національно-визвольна боротьба тотально ототожнена з тероризмом тими країнами, які самі стали на шлях політичного бандитизму.
10. Покладаючись на власні сили українського народу, використовувати кожний сприятливий момент кон'юнктури міжнародного становища для посилення позицій та підвищення авторитету нашої держави на міжнародній арені.
11. Послідовно зміцнювати політичні, економічні та культурні зв'язки з країнами Заходу, забезпечуючи природне повернення України в Європу та її вихід із “орбіти” впливу та диктату Росії в новоімперській системі СНД.
12. Домагатися повернення Україні пропорційної (16,37%) частки всіх активів колишнього СРСР; заощаджень українських вкладників в ощадбанку СРСР, відповідно проіндексованих і з нарахуванням банківських відсотків.
13. Вимагати повернення історичної, культурної та інтелектуальної спадщини, привласненої російською та іншими державами.
14. Домагатися від Російської Федерації виплати грошових відшкодувань особам, а в разі їх смерті – родинам за підневільну рабську працю українських політ'язнів та репресованих або знищених російським імперським режимом.
15. Вимагати відшкодування Росією багатомільярдних збитків, завданих катастрофою на ЧАЕС.
16. Відповідно до міжнародних правових норм провести делімітацію і демаркацію кордону з Росією, включаючи і морські кордони.
17. Забезпечити державний захист громадян України та представників української нації в усіх куточках землі.
18. Вимагати від Росії та інших країн, де компактно проживають українці, паритетного розвитку української мови, національних освітніх, культурних та інформаційних програм.
19. Забезпечити вільний розвиток в Україні політичних представництв поневолених народів.

Ми не монополізуємо ні національної ідеї, ні своєї Програми, ні окремих її ідей та положень. Навпаки, наше завдання – стимулювати інші українські політичні і громадські об'єднання, кандидатів у депутати всіх рівнів до включення у свої програми ідей національного державотворення.

Програма реалізації української національної ідеї у процесі державотворення розроблена Провідником ВО "Тризуб" ім. С. Бандери Василем Іванишиним у 2003 році.

Зараз Програма перебуває на стадії доопрацювання, тактичних змін та доповнень.